

Străinul PE DRUMUL SPRE EMAUS

*O explicație
clară și simplă a
cărții celei mai
de succes din lume*

JOHN R. CROSS

STRĂINUL PE DRUMUL SPRE EMAUS

prima ediție în limba română

Drepturi de autor ©2014

de GOODSEED® International

Această carte este o traducere a...

THE STRANGER ON THE ROAD TO EMMAUS

ediția a 3-a

de John R. Cross

Prima ediție: Decembrie 1996

Tradusă în limba română de Szabo Gabriela Elisabeta

Toate drepturile rezervate. Nici o porțiune a acestei cărți nu poate fi reprodusă sub nici o formă fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor. GoodSeed, www.goodseed.com, mărcile Mesajul Drumului spre Emaus și elementele grafice ale logo-ului, sunt mărci înregistrate ale GoodSeed International.

Publicat de GOODSEED® International

P.O. Box 3704, Olds, AB, T4H 1P5, Canada

E-mail: info@goodseed.com

ISBN: 978-1-980082-10-9

201410-261-0000

Toate citatele din Biblie sunt luate din versiunea Cornilescu, 1923.

Printed in USA

*Tatălui și mamei mele, care
m-au învățat că Biblia are un mesaj
ce nu poate fi ignorat.
Soției și familiei mele, care au
continuat să mă sprijine și să mă încurajeze.*

MULȚUMIRI

Cu secole în urmă, un împărat cunoscut pentru înțelepciunea lui, a scris ...

... Este vreun lucru despre care s-ar putea spune: "Iată ceva nou!"

Evident, când este vorba de Biblie, nimeni nu poate să se mândrească cu idei originale. Eu sunt gata să recunosc că am inclus în această carte schițe și idei care au fost adunate din mii de surse, atât antice cât și moderne. Multe dintre ele sunt informații atât de cunoscute, încât nimeni nu ar îndrăzni să și le atribuie. În cazul surselor cunoscute am acordat creditul cuvenit în notele finale.

Dintre cele pe care le pot identifica, vreau să îi mulțumesc în mod special lui Trevor McIlwain, care, folosind o privire de ansamblu amănunțită asupra Bibliei, a adus o perspectivă clară asupra mesajului cărții. Modul în care el abordează învățătura a avut o influență puternică asupra învățăturii mele, și pentru aceasta îi sunt profund îndatorat. Trevor a mai furnizat o critică ce mi-a fost de mare ajutor și sugestii privind manuscrisul original.

În aceeași ordine de idei, aș dori să îi mulțumesc lui Nancy Everson pentru contribuția și încurajările ei; fratelui meu David Cross și soției mele Janice pentru ajutorul lor în analizarea detaliilor și a continuității subiectelor; lui Dr. Carl Wieland pentru contribuția lui în aspectele legate de știință; Paul și Kathleen Humphreys, Barney și Mary Ann Iott, John Krajec, și Russ și Karyn Smyth pentru sprijinul lor constant; și artiștilor: Don Dolton, Adah Biggs, Ian Mastin, și unuia care a preferat anonimatul. Mulți alții merită recunoaștere specială, dar a trebuit să mă mulțumesc cu menționarea numelor lor mai jos.

Această a treia ediție culege roadele a trei ani de contribuții, și sugestii folositoare venite de la zeci de oameni. Dintre cei menționați, și lista este departe de a fi completă, unii au contribuit la adaptarea conținutului, simplității, gramaticii, în timp ce alții ne-au ajutat cu arta administrării. Tuturor celor implicați, multele și sincerele mele mulțumiri.

Stephanie Aldom, Robin Belanger, Tracy Bernard, Jenny Bowen, Mavis Brockman, Ron Carraway, John & Denise Cornish, Andrew Cross, Naomi Cross, Sally Cross, Thom Cunningham, Bryan Coupland, Audrey DeJager, Luke DeJager, Jim Delgatty, Carrienne Ducommun, Dave Ducommun, Deanne Dolton, Caleb Edwards, Jim Elliott, Nathaniel Enns, Theo Enns, Nathan Enns, Peter & Linda Enns, Jennifer Erickson, Eric Esau, Flip & Marguerite Felton, Andrew & AnneMarie Ferguson, Joseph Ferguson, Dr. Dun Gordy, Don Hogman, Paul Howells, David Humphreys, Mark Humphreys, Mieke Jacobs, Miriam Keung, Andy Kline, Andrew Krajec, Jason McClure, Alan McDougall, Jason McDougall, Dr. Andy McIntosh, Alexis McKay, Jeremy Meerstra, Art & Wim Meerstra, Joyce Meerstra,

Mark Nelson, Don Pederson, Lily Pegg, Gaetan & Ivy Pilon, Chet & Anita Plimpton, Micah Plimpton, Nora Rainey, Jim & Jill Rowe, Don Roberts, Dennis Rokser, Benjamin Sanford, Marie Sanford, Tim & Sue Sanford, Miriam Schnee, Jonathan & Jessica Simmonds, Brad Sprague, Helen Sprague, Neil Stirling, Dr. Neil Stretch, Linda Swain, Alice Tucker, Klaas VanderHeide, Peter & Carol VanderHeide, Esther VanderHeide, Frank VanderMeulen, Aukie Vandevrie, Verdon & Barbara Watson, Beth Weaver, Tibby Westcott, Raewyn Wiebe, Nichole Zook, Michael Rummey, Buda Ioan, Buda Violeta, Sentonoi Dorel, Şimon Gabriela, Chiciudean Elian, Chiciudean Ana Maria, Baciú Ciprian, Sidon Andreea, Tóth Gyula, Tóth Júlia, László Alexandru, Mihoc Teofil, Mureşan Partenie, Bota Claudia Teodora.

CUPRINS

PREFAȚĂ

CAPITOLUL UNU

1 PROLOG	5
2 CLARIFICÂND LUCRURILE	6
3 O CARTE UNICĂ	9

CAPITOLUL DOI

1 LA ÎNCEPUT DUMNEZEU	15
2 ÎNGERI, OȘTIRI ȘI STELE	20

CAPITOLUL TREI

1 CER ȘI PĂMÂNT	27
2 TOATE ERAU BUNE	32
3 BĂRBATUL ȘI FEMEIA	38

CAPITOLUL PATRU

1 EU VOI	49
2 A ZIS DUMNEZEU ... ?	53
3 UNDE EȘTI?	60
4 MOARTEA	64

CAPITOLUL CINCI

1 UN PARADOX	75
2 ÎSPĂȘIRE	79
3 DOI CÂTE DOI	89
4 BABEL	99

CAPITOLUL ȘASE

1 AVRAAM	105
2 CREDINȚĂ	108
3 ISAAC	110

CAPITOLUL ȘAPTE

1 ISRAEL ȘI IUDA	117
2 MOISE	118
3 FARAON ȘI PAȘTELE	121

CAPITOLUL OPT

1 PÂINE, PREPELIȚE ȘI APĂ	129
2 ZECE REGULI	132
3 SALA DE JUDECATĂ	139

CAPITOLUL NOUĂ

1 CORTUL ÎNTÂLNIRII	147
2 NECREDINȚĂ	156
3 JUDECĂTORI, ÎMPĂRAȚI ȘI PROFETI	160

CAPITOLUL ZECE

1 ELISABETA, MARIA ȘI IOAN.	169
2 ISUS	174
3 ÎNTRE CEI ÎNȚELEPȚI.	181
4 BOTEZ	184

CAPITOLUL UNSPREZECE

1 ISPITIT	191
2 PUTERE ȘI FAIMĂ	194
3 NICODIM	196
4 RESPINGERE	199
5 PÂINEA VIEȚII.	203

CAPITOLUL DOISPREZECE

1 O HAINĂ MÂNJITĂ.	207
2 CALEA	210
3 LAZĂR	212
4 IADUL.	216
5 ACCEPTARE ȘI TRĂDARE	218

CAPITOLUL TREISPREZECE

1 PRINDEREA	223
2 RĂSTIGNIREA	226
3 ÎNGROPAREA ȘI ÎNVIEREA	238

CAPITOLUL PAISREZECE

1 STRĂINUL	247
2 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS — DE LA ADAM LA NOE —	250
3 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS — DE LA AVRAAM LA LEGE —	256
4 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS — DE LA CORTUL ÎNTĂLNIRII LA ȘARPELE DE ARAMĂ —	264
5 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS — DE LA IOAN BOTEZĂTORUL LA ÎNVIERE —	270

CAPITOLUL CINCISPREZECE

1 EU CE SĂ FAC?	281
2 TIMPUL POTRIVIT	297

APENDICE

GLOSAR.	301
NOTE FINALE.	303

Toate pasajele luate din Biblie sunt scrise cu caractere italice și cu alineat. Unde caracterele din pasajul biblic au fost îngroșate, se dorea accentuarea unei anumite idei. Parantezele pătrate incluse în textul biblic indică adăugiri cu scop explicativ.

PREFAȚĂ

Nu este ușor să scrii o carte obiectivă despre Biblie. Prin natura ei, Biblia cere o reacție. Din păcate, reacțiile oamenilor au fost determinate în circumstanțe nu tocmai ideale.

Mulți dintre noi am avut de-a face cu fanatici religioși, care ne vără pe gât pasaje disparate din Biblie cu efectul previzibil de provocare a reflexului de vomă spirituală. Acest lucru i-a făcut pe oameni să fie inoculați cu suficientă informație despre Biblie pentru a se produce neînțelegeri, dar nu suficientă pentru a asigura o înțelegere adevărată. Pe acest fond, mulți au ales să *respingă* cartea mai degrabă, decât să o *accepte*. Mulți încearcă o poziție neutră — o evită pe cât posibil.

Cu aceste lucruri în minte, m-am forțat să nu adopt acel ton de predică ce le provoacă unora greață. Am lucrat din greu pentru a explica Biblia clar, îngăduindu-i să vorbească pentru sine — să spună ce are de zis — lăsându-vă pe dumneavoastră să trageți propriile concluzii. Este posibil ca unii să mă acuze că mi-am pierdut obiectivitatea fiindcă am prezentat Biblia ca fiind adevărată. Am simțit că acesta era un risc pe care trebuia să mi-l asum, mai ales că însăși Biblia pretinde acest lucru. Să fi făcut altfel, nu ar fi fost corect față de text. De fapt, am încercat să capturez spiritul povestirii pentru a o face atât interesantă cât și clară.

În al doilea rând, eram hotărât să nu diluez mesajul. Acolo unde Biblia revendică o opțiune, eu am încercat să ilustrez acea opțiune clar. Biblia este destul de directă privitor la ceea ce are de spus, și eu am decis să reflect acel adevăr evitând orice fel de ambiguitate. Pentru a fi în acord cu aceasta, am evitat confuzia de a fi corect din punct de vedere politic pe socoteala mesajului.

Ca și în cazul oricărei alte cărți, unora le va fi ușor după citirea primelor câteva pagini să decidă că 'nu este pentru mine'. Doresc să îi provoc pe cei care au această tendință, să citească întreaga carte înainte de a decide ce vor crede despre Biblie. Au fost vremuri în care și eu aș fi aruncat Biblia pe proverbiala apă a sâmbetei — dar apoi am fost provocat să mă opresc și să mă uit din nou. Și încă mă mai uit, și continui să mă minunez de această *Carte a cărților*. Există o probabilitate mare ca și dumneavoastră să faceți la fel.

Despre Biblie:

... Și cine aude, să zică: „Vino!” și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!

Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.

Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.

Apocalipsa 22:17-19

CAPITOLUL UNU

1 PROLOG

2 CLARIFICÂND LUCRURILE

3 O CARTE UNICĂ

1 PROLOG

Anul — aproximativ 33 d.Ch.

Soarele dogorea puternic în miezul zilei. Peste tot era liniște. Până și păsările refuzau să cânte în căldura toropitoare. Cleopa a lovit cu piciorul un bulgăre de noroi uscat de pe drum, a inspirat adânc și apoi a dat drumul aerului cu un oftat obosit. Cu ochii mijiți privea prin aburul ușor abia distingând următoarea creastă. La câteva mile distanță se întindea Emaus — acasă. Urma să apună Soarele peste ei. În mod normal ar fi plecat de la Ierusalim mai devreme — la urma urmei, 13 kilometri reprezentau o bună bucată de mers — dar evenimentele dimineții i-au reținut, dorind vești concrete. Emaus nu era un orășel cine știe ce, dar în acea zi părea foarte atrăgător. Oriunde, numai la Ierusalim nu, cu mulțimea gălăgioasă, cu cohortele romane, cu guvernatorul — Pilat din Pont.

Îngândurat, Cleopa a fost trezit la realitate când însoțitorul său iritat i-a pus o întrebare pentru a doua oară. Ei au discutat evenimentele ultimelor zile — evenimentele ultimilor ani — până ce părea că nu au mai rămas detalii de analizat. Cleopa era obosit, dar mai mult de atât, era confuz ca urmare a tot ce s-a întâmplat la Ierusalim. În aceste zile, părea că viața are mai multe întrebări decât răspunsuri.

Coborând de pe deal au luat curba. Atunci l-au întâlnit pe străin.

Câteva ore mai târziu, în aceeași zi, în aceeași seară, când cei doi stăteau încălziți și asudați în fața prietenilor lor din Ierusalim — fiindcă acolo s-au întors grăbiți — nu puteau să-și explice modul în care li s-a alăturat străinul. La început, Cleopa credea că el a ieșit din umbra unei stânci mari, dar această părere nu se potrivea cu explicația prietenului său. Adevărul era că ei nu prea erau siguri de unde apăruse străinul. Cleopa, neconvins, a spus că străinul 'păi, într-un fel — a apărut așa ...'. Suna ușor ridicol, potrivit-se cu afirmațiile despre căldură și stat prea mult la soare.

Dar de un lucru erau siguri. Străinul a luat acea colecție antică de cărți — Biblia — și începând cu începutul, de-a lungul orelor care au urmat, le-a explicat într-un mod în care aveau mult sens. Mesajul străinului a îndepărtat descurajarea și îndoiala

din mințile lor. Erau atât de entuziasmați de noua lor înțelegere încât s-au grăbit înapoi la Ierusalim să le spună prietenilor lor despre STRĂIN. Cumva, undeva, și ei trebuia să audă acest mesaj — mesajul pe care ei l-au auzit PE DRUMUL SPRE EMAUS.

Dar oare ce a zis STRĂINUL despre Biblie — o carte care i-a intrigat pe atâția — ce avea atât de mult sens?

Despre aceasta este cartea de față. Și pentru a o înțelege clar, vom face ceea ce a făcut și STRĂINUL — vom începe cu începutul.

2 CLARIFICÂND LUCRURILE

Când te oprești și te gândești puțin la lucrul acesta, este extrem de rezonabil – într-adevăr, pur și simplu logic – să iei câteva ore din viața ta pentru a înțelege Biblia.

La urma urmei, Biblia are lucruri profunde de spus despre viață ... și despre moarte.

Timp de secole a fost cartea cu cele mai mari vânzări. Oricine susține că este și numai puțin informat, ar trebui să dețină o înțelegere a mesajului ei de bază. Din păcate, Biblia a căzut în dizgrație, nu din cauza a ceea ce spune, ci din cauza unor oameni recunoscuți, bărbați și femei, care susțineau că urmează învățătura Bibliei, dar cu toate acestea au luat decizii dintre cele mai greșite în viață.

Uneori chiar și mesajul cărții a fost atacat, de cele mai multe ori de către oameni care aveau intenții bune, dar care nu și-au făcut timp să înțeleagă cu adevărat ce spune ea.

Dar Biblia nu s-a schimbat. Și în ciuda a ceea ce spun ipocriții și criticii, e normal să o cunoști pentru **tine însuți** —

... pentru liniștea **ta** sufletească,

... de dragul vieții și morții **tale**.

UN JOC DE RECONSTRUIRE

Din multe considerente, Biblia este ca un joc de reconstruire a unei imagini. Prin aceasta nu vreau să spun că mesajul ei este ascuns, ci faptul că pentru a înțelege Biblia așa cum este, bucățelele biblice trebuie așezate laolaltă corect. Și vom putea face acest lucru, aplicând patru principii fundamentale de învățare.

TEMELIILE

Primul principiu este unul pe care noi îl folosim tot timpul. Pentru a învăța orice concept nou, ne va ajuta să zidim de la temelii în sus — să *pornim dinspre ceea ce știm, spre ceea ce ne este necunoscut*. În cazul copiilor de grădiniță nu începi învățându-i algebră. Ci mai degrabă, vei începe cu numerele simple și *pornești de la ceva simplu spre ceva mai complex*. Dacă sari peste noțiunile de bază, chiar și algebra rudimentară va fi dincolo de capacitatea ta de înțelegere. Același lucru este valabil și în cazul Bibliei. Dacă neglijezi elementele fundamentale, înțelegerea ta privind învățătura Bibliei va include niște idei ciudate, ca rezultat al confuziei ce s-a creat privitor la mesajul ei — rezultatul reconstruirii va reflecta o imagine incorectă. În această carte noi începem cu lucrurile de bază și vom progresa în fiecare capitol, zidind pe învățătura dobândită anterior.

SFOARA PENTRU HAINE

Al doilea principiu este important în mod special când se studiază istorie sau se citește o povestire. Redus la esențe principiul este următorul — *începe cu începutul și continuă secvențial, până ajungi la capăt*. Lucrul acesta poate părea logic, dar mulți tind să citească Biblia pe bucățele, și nu au răbdare suficientă să facă legătura între acele bucățele. În această carte noi vom trata evenimente cheie, legându-le între ele în succesiune logică — cum ar fi întinsul hainelor pe o sfoară pentru rufe. De vreme ce această privire de ansamblu este departe de a fi completă, așteptați-vă la spații goale pe sfoară. Dacă doriți, golurile pot fi umplute mai târziu, după ce ați dobândit imaginea de ansamblu.

Deși această sfoară pentru haine nu poate include fiecare povestire, evenimentele pe care le vom studia se vor lega unele de celelalte, rezultând un mesaj unic, continuu. Dacă ești un cititor obișnuit, după ce vei termina această carte, Biblia va avea sens pentru tine într-un mod remarcabil. Dacă crezi în ea sau nu, depinde în totalitate de tine. Eu sper din toată inima că vei crede, dar este decizia ta. Rolul meu este să te ajut să o înțelegi clar.

MURĂTURI ȘI MARMELADĂ

Al treilea principiu este de o importanță vitală. *Nu amesteca subiectele — ocupă-te de o singură temă o dată*.

Biblia abordează multe subiecte diferite. Poate fi comparată cu o carte de bucate cu rețetele ei multe și diverse. În mod tradițional, Biblia a fost împărțită pe subiecte, cum ar fi: Dumnezeu, Îngerii, Omul și Profețiile. Intenția era să se confere o mai bună înțelegere, dar trebuie să avem grijă. Unii oameni, găsind anumite asemănări între subiecte, încearcă să combine ideile, lucru ce deseori are ca rezultat distorsionarea mesajului original.

Este ca și cum ai sări de la o rețetă de murături la una de marmeladă, fiindcă amândouă încep cu litera "m". Dacă începi să pregătești murături și închei folosind rețeta de la marmeladă, vei fierbe murăturile până se îngroașă. Chiar dacă amândouă încep cu litera "m", combinate rezultă o mâncare extrem de ciudată!

În Biblie, dacă sari de la un subiect la altul, chiar și neintenționat, rezultatul final va fi confuzia – imaginea reconstruită va fi dată peste cap. Pentru a evita un astfel de haos al cunoștințelor despre Biblie, noi vom dezbate o singură *temă*.

ACCENT MAJOR PE PUNCTELE MAJORE

Acest ultim principiu — *accent major pe punctele majore* — ar trebui aplicat în orice situație în care trebuie să înveți ceva al cărui conținut nu îți este familiar. Ideea este să înveți punctele majore mai întâi.

Biblia tratează o gamă incredibil de mare de subiecte, dar nu toate au aceeași importanță. În această carte ne vom concentra asupra unei teme majore — cea mai importantă din Biblie. Odată ce o înțelegi, pentru tine Biblia va avea un înțeles simplu, dar profund.

Amestecarea diverselor subiecte este una dintre cauzele ce contribuie la faptul că există atâtea biserici, religii și culte diferite, care până la un punct numesc Biblia cartea lor. Marmelada s-a amestecat cu murăturile. Rezultatul reconstruirii este o imagine amestecată. În anumite cazuri, confuzia este minoră, în alte situații, confuzia a avut efecte catastrofale.

3 O CARTE UNICĂ

Nu există nici o îndoială; Biblia este o carte unică. De fapt, este o colecție de cărți, șazeci și șase în total. Un autor, scriind despre unicitatea Bibliei, a prezentat-o astfel:

Iată o carte:

1. *scrisă pe un interval de timp de 1500 de ani;*
2. *scrisă în timpul a peste 40 de generații;*
3. *scrisă de către peste 40 de scriitori diferiți, provenind din toate păturile sociale – regi, țărani, filozofi, pescari, poeți, politicieni, cărturari, etc.;*
Moise, lider politic, educat în universitățile Egiptului
Petru, pescar
Amos, cioban
Iosua, general de armată
Neemia, paharnic
Daniel, prim-ministru
Luca, medic
Solomon, rege
Matei, vameș
Pavel, rabin
4. *scrisă în locuri diferite:*
Moise scrie în pustie
Ieremia în temniță
Daniel pe coasta unui deal și într-un palat
Pavel între zidurile închisorii
Luca în timp ce călătorea
Ioan exilat pe insula Patmos
Alții în condițiile aspre ale expedițiilor militare
5. *scrisă în timpuri diferite:*
David scrie în vremuri de război
Solomon în timp de pace
6. *scrisă în diferite stări sufletești:*
unii au scris pe culmile bucuriei, alții din adâncul necazului și al disperării
7. *scrisă pe trei continente:*
Asia, Africa și Europa
8. *scrisă în trei limbi diferite:*
Ebraica ..., Aramaica ... și Greaca ...

9. *Subiectul ei include sute de probleme controversate. Scriitorii Scripturii au vorbit în armonie și continuitate de la Geneza până la Apocalipsa. Există o singură istorie în desfășurare...*¹

La această istorie în desfășurare vrem să ne uităm noi — simplu și fără un jargon teologic. De departe, cel mai deosebit lucru despre Biblie este că ea susține că ar fi cuvintele lui Dumnezeu Însuși.

INSUFLATĂ DE DUMNEZEU

Deseori menționată ca Scriptura, Biblia afirmă că...

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu... 2 Timotei 3:16

Întregul concept că Dumnezeu a *insuflat* Scripturile necesită un studiu în sine. În același mod în care omul expiră, iar acea suflare vine din cea mai lăuntrică ființă, tot așa întreaga Scriptură trebuie privită ca rezultat al acțiunii lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu și cuvintele Lui sunt inseparabile, ceea ce reprezintă un motiv pentru care Biblia este deseori amintită sub numele de *Cuvântul lui Dumnezeu*.

PROFEȚI

Simplificat foarte mult, acest lucru poate fi privit din următoarea perspectivă. Dumnezeu le-a spus oamenilor ce dorește să fie înregistrat și acei oameni au scris acele lucruri. Majoritatea acestor oameni au fost numiți *profeți*, sau *prooroci*.

După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci...

Evrei 1:1

Azi, noi ne gândim la profeți ca la cineva care prezice viitorul, dar în vremurile biblice, profetul era un mesager care transmitea oamenilor cuvintele lui Dumnezeu. Uneori mesajul avea de a face cu evenimente viitoare, dar mult mai des avea de a face cu trăirea zilnică.

Dumnezeu i-a călăuzit pe profeți astfel încât ceea ce a fost scris era exact ceea ce dorea El să fie scris. În același timp, Dumnezeu a îngăduit scriitorului uman să înregistreze *cuvântul Lui* – *Cuvântul lui Dumnezeu* – în stilul său unic, dar fără greșeli. Acești oameni nu aveau libertatea să adauge gândurile proprii la mesaj; și acest mesaj nu era ceva inventat de ei înșiși.

... să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați...

2 Petru 1:20,21

Dumnezeu nu Și-a pus sigiliul pe o lucrare literară ce a luat naștere prin efort uman. Expresia *mânați* mai este folosită și în altă parte în Scriptură, când se vorbește despre transportarea slăbănogului.² În același mod în care un om handicapat nu poate merge prin puterile sale, nici profeții nu au scris Scriptura din propria înclinație. Biblia este foarte clară când vorbește despre lucrul acesta — ea este mesajul *lui Dumnezeu* de la început la sfârșit.

ACURATEȚE EXTREMĂ

Profeții au scris cuvintele lui Dumnezeu pe un pergament, de obicei reprezentat de o piele de animal sau de hârtie făcută din fibre vegetale. Originalele au fost numite *autografe*.

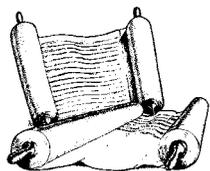
De vreme ce autografele aveau o perioadă scurtă de viață, au fost făcute copii ale pergamentelor. Dar ce copii! Și toate de mână! Faptul că scriitorii erau conștienți că ceea ce scriau era Cuvântul venit de la Dumnezeu Însuși, a rezultat în cea mai remarcabilă muncă de fotocopiere făcută vreodată. La scrierea textului în limba ebraică ...

*Ei au folosit orice metodă de siguranță imaginabilă, indiferent de cât era ea de greoaie sau de laborioasă, pentru a asigura transmisia exactă a textului. Erau numărate literele dintr-o carte și era dată litera din mijlocul cărții. La fel se întâmpla și cu cuvintele, din nou cuvântul din mijloc fiind marcat.*³

Acest lucru era făcut atât cu copia cât și cu autograful original pentru a exista siguranța că ele sunt la fel.

Acești scribi erau atât de exacti în transcrierea lor încât, atunci când s-au găsit Pergamentele de la Marea Moartă (scrise în 100 î.Ch.), și au fost comparate cu manuscrisele rezultând în urma copierii și recopierii de-a lungul secolelor, după 1000 de ani (900 d.Ch.), nu existau diferențe semnificative în text.⁴

Pergamentele de
la Marea Moartă

100 î.Ch.

Cel mai vechi manuscris
cunoscut înainte

900 d.Ch.

← practic nici o
schimbare în 1000 de
ani de copiere →

Josephus, un istoric evreu din primul secol î.Ch., a rezumat acest lucru pentru poporul sau atunci când a afirmat ... *fermitatea cu care noi am crezut în acele cărți ale națiunii noastre, este evidentă prin ceea ce facem; fiindcă de-a lungul atâtor secole trecute deja, nimeni nu a fost suficient de curajos fie să adauge ceva la ele sau să scoată ceva din ele, fie să facă vreo schimbare în ele; ci le vine în mod natural tuturor iudeilor ... să prețuiască acele cărți ... divine.*⁵

Acești oameni erau convinși în totalitate că a altera textul însemna să îți creezi probleme cu Dumnezeu. Noi avem motive bune să credem că ceea ce avem azi este practic la fel cu ceea ce au scris profeții.

Cu adevărat, Biblia este o carte unică la orice standard ar fi comparată ea. Nu este de mirare că Biblia este ... *cea mai citată, cea mai publicată, cea mai tradusă și cea mai influentă carte din istoria omenirii.*⁶

VECHIUL ȘI NOUL TESTAMENT

Când începem să navigăm prin Biblie, este posibil să ne fie de ajutor să știm că Scripturile sunt împărțite în două secțiuni majore — *Vechiul și Noul Testament*. Din punct de vedere istoric, *Vechiul Testament* mai este subdivizat în două⁷ categorii:

1. Legea lui Moise (uneori amintită și sub denumirea de *Tora, Cărțile lui Moise, sau Legea*)
2. Proorocii (mai târziu, o a treia secțiune numită *Scrierile*, a fost delimitată ca sub-diviziune a Proorocilor.)

În Scripturi, expresia, "*Legea și Proorocii*", este un mod de referire la Vechiul Testament ca întreg — o parte care cuprinde aproximativ două treimi ale Bibliei. Treimea rămasă este desemnată ca *Noul Testament*.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

A-ți aminti modul în care se împarte Biblia nu este ceva vital. Lucrul important de ținut minte este că Biblia susține că este Cuvântul lui Dumnezeu — mesajul Lui către omenire. Ni se spune că în paginile ei putem să Îl cunoaștem pe Dumnezeu. O astfel de afirmație ar trebui să facă și cea mai indiferentă persoană să se oprească și să vadă ce are de spus această carte.

Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri. Psalmi 119:89

CAPITOLUL DOI

1 LA ÎNCEPUT DUMNEZEU ...

2 ÎNGERI, OȘTIRI ȘI STELE

1 LA ÎNCEPUT DUMNEZEU ...

Biblia începe cu trei cuvinte foarte profunde:

La început, Dumnezeu ...

Geneza 1:1

Nu există nici un argument la început cum că Dumnezeu există — se subînțelege că există. Dumnezeu pur și simplu este.

VEȘNIC

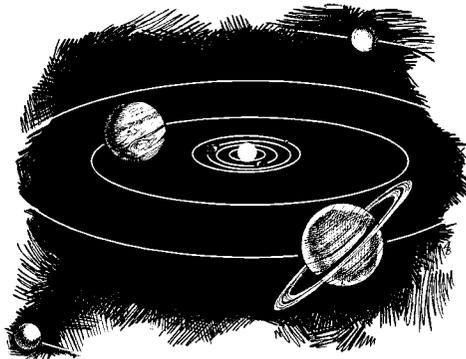
Dumnezeu a fost *acolo* dintotdeauna. Dumnezeu a existat înaintea plantelor, animalelor și a oamenilor, înainte de existența Pământului și a Universului. El nu a avut un început și El nu va avea nici sfârșit. Dumnezeu a fost întotdeauna și va fi întotdeauna. Biblia spune că a existat din veșnicie în veșnicie. Dumnezeu este veșnic.

Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul ..., din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!

Psalmi 90:2

Conceptul unui Dumnezeu veșnic este greu de înțeles pentru noi. Este așa de tulburător pentru intelectul nostru încât deseori noi îl clasificăm în creierul nostru sub categoria *imposibil*. Dar există ilustrații să ne ajute în înțelegere. De exemplu, putem să comparăm veșnicia cu Cosmosul.

Majoritatea dintre noi putem să ne închipuim sistemul solar — Soarele și planetele care orbitează în jurul lui. Noi știm că este departe, dar sateliții au făcut ca punctele cele mai îndepărtate să fie tangibile. Dar mergeți un pas mai departe și

încercați să măsurați Universul. Dacă ar fi să ne urcăm într-o navă spațială și am călători cu viteza luminii, am încercui Pământul *de șapte ori într-o secundă!* V-a plăcut sejurul? A fost puțin cam repede, nu-i așa? Dacă ne-am îndrepta în spațiu cu aceeași viteză, am trece de Lună în două secunde, de planeta Marte în patru minute și de Pluto în cinci ore. Din acel punct încolo ne găsim în galaxia noastră — CALEA LACTEE.

Cu viteza
luminii înconjuri
Pământul de
șapte ori într-o
secundă ...

... treci de Lună în
două secunde ...

de Marte în patru
minute ...

... și de Pluto
în cinci ore..

Cu viteza luminii, vei atinge cea mai apropiată stea în 4.3 ani, ceea ce înseamnă că în fiecare secundă a acelor ani călătorești 186.000 de mile sau 300.000 de kilometri — o distanță totală echivalentă cu 25.284.000.000 mile sau 40.682.300.000 kilometri.

Steaua noastră, Soarele, este aproape de marginea galaxiei Calea Lactee. Întregul nostru sistem solar împreună cu planetele ce orbitează în jurul Soarelui ar putea să încapă în această pătrăciță

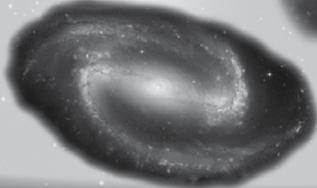
Galaxia Calea Lactee¹

Fâșia de stele pe care o vezi pe cerul nopții face parte din gigantica familie de stele numită galaxia Calea Lactee. Călătorind cu viteza luminii, ar fi nevoie de 100.000 de ani pentru a o traversa dintr-o parte în cealaltă. Există un număr de aproximativ 100 de miliarde de galaxii în Univers, multe dintre ele cuprinzând miliarde de stele. Galaxiile se găsesc în roiuri și super-roiuri. Există aproximativ 20 de galaxii în grupul nostru, și mii de galaxii în super-roiuul nostru.

Vrei o stea care să îți poarte numele?²

Pe baza populației din prezent a Pământului, ai putea avea 16 galaxii care să fie numite după tine. Aceasta înseamnă că miliarde de stele îți-ar putea purta numele!

Cu viteza luminii vei atinge cea mai apropiată galaxie în 2.000.000 de ani ...

Și ajuns aici, abia ai început călătoria ta prin Univers.

... și cea mai apropiată grupare de galaxii în 20.000.000 de ani.

Da, conceptul de Dumnezeu veșnic este greu de priceput, dar la fel este și dimensiunea Universului. Amândouă sunt copleșitoare pentru mintea noastră, cu toate acestea amândouă sunt reale. Biblia pune accentul pe acest lucru. Existența veșnică a lui Dumnezeu este o parte atât de inerentă a naturii Lui, încât Biblia face referință la ea ca un nume al Lui ...

... *Numele Domnului, Dumnezeului celui veșnic.* Geneza 21:33

MULTE NUME

Dumnezeu are multe nume sau titluri, fiecare dintre acestea declarând ceva despre caracterul Lui. Noi ne vom uita la trei:

1) EU SUNT

*Dumnezeu a zis ...: "Eu sunt Cel ce sunt." Vei răspunde ... astfel:
"Cel ce se numește 'Eu sunt', m-a trimis la voi."* Exodul 3:14

Cea mai bună explicație pe care o poate da cineva la această afirmație ar fi următoarea: *EU SUNT Cel care este sau EU SUNT cel ce există prin sine însuși.* Dumnezeu există prin propria Sa putere.

Noi avem nevoie de mâncare, apă, aer, somn, lumină — o cantitate nelimitată de elemente esențiale vieții — dar nu și Dumnezeu. El nu are nevoie de nimic, de absolut nimic! El este *Cel ce există prin sine însuși, Cel ce a spus EU SUNT.*

2) DOMN

Titlul *EU SUNT* nu este foarte des folosit în Biblie fiindcă înțelesul lui este inclus în cuvântul DOMN.

*Nici unul nu este ca Tine, Doamne! Mare ești Tu, și mare este
Numele Tău prin puterea Ta.* Ieremia 10:6

Numele de DOMN nu scoate în evidență doar starea de existență veșnică prin Sine Însuși a lui Dumnezeu, ci ne concentrează atenția și asupra poziției Lui — o poziție mai înaltă decât a tuturor celorlalți. El este DOMN al domnilor.

3) CEL PEA ÎNALT

Acest nume se leagă de numele DOMN accentuând rolul de stăpânitor suprem al lui Dumnezeu.

*Ca să știe că numai Tu, al cărui Nume este Domnul, Tu ești
Cel Prea Înalt pe tot pământul.*

Psalmi 83:18

În același mod în care imperiile antice aveau conducători sau suverani ce domneau peste ținuturile lor, și Dumnezeu este Împărat al Universului, Dumnezeul Prea Înalt.

Până și numai cuvântul *Dumnezeu* accentuează poziția Lui ca stăpânitor suprem. Cuvântul *Dumnezeu* înseamnă: *cel tare, conducător puternic, divinitate supremă.*

Conceptul care Îl prezintă pe Dumnezeu ca împărat, e posibil să sugereze o imagine a unui om bătrân așezat pe un tron de aur plutind undeva în stratosferă. Scriptura nu Îl descrie nicăieri pe Dumnezeu ca om bătrân, dar face referință la tronul lui Dumnezeu — nu unul ascuns într-un nor — ci mai degrabă într-un *templu sfânt* ce se găsește în Cer.

*Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul Își are scaunul de
domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează
pe fiii oamenilor.*

Psalmi 11:4

Dumnezeu domnește din Cer. Nu știm multe despre acest loc numit Cer, dar puținul pe care îl știm este de ordinul incredibilului. Mai târziu vom discuta în detaliu despre acest lucru, dar deocamdată este suficient să știm că Dumnezeu este Stăpânul suprem.

UN SINGUR DUMNEZEU

Termenul *Cel Prea Înalt* vorbește despre locul unic pe care Îl are Dumnezeu în Univers. Nu este nimeni altul ca El. El este singurul, DOMN suveran peste toate.

*Eu sînt Domnul, și nu mai este altul, afară de Mine nu este
Dumnezeu.*

Isaia 45:5

*Înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după
Mine nu va fi.*

Isaia 43:10

Nu există o ierarhie a dumnezeilor, cu un Dumnezeu mare în frunte. Nu există alți dumnezei, nici existenți prin ei înșiși, nici creați.

*Așa vorbește Domnul . . . : ‘Eu sînt Cel dintâi și Cel de pe urmă,
și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.’*

Isaia 44:6

Biblia accentuează — există un singur Dumnezeu.

UN DUH

Înainte să încheiem acest subiect, mai trebuie să înțelegem un ultim lucru, Biblia ne spune că Dumnezeu este invizibil fiindcă El este duh.

Dumnezeu este Duh ...

Ioan 4:24

Nu poți vedea un duh fiindcă acesta nu are carne și oase, așa cum avem noi. Dar, numai fiindcă nu poți să vezi o anumită persoană, nu înseamnă că acea persoană este mai puțin reală.

Gândește-te la funeraliile unui prieten de-al tău care a murit. Dacă coșciugul era descoperit, poate te-ai uitat la cel mort. Trupul era acolo, dar unde era prietenul tău? El nu mai era; sufletul prietenului tău nu mai era prezent. Atunci când ne uităm la cineva, vedem doar casa acelei persoane, corpul omenesc — nu vedem adevărata persoană, sufletul.

Vom vedea că Biblia specifică în multe feluri faptul că sufletul omului începe să existe la un moment dat în timp și apoi trăiește veșnic. Dar Dumnezeu este diferit; El nu a avut un început la un moment dat și nu va înceta să existe niciodată. El este singurul duh veșnic, trăind din veșnicia trecută până în veșnicia viitoare.

Dumnezeu:

El este un **duh**.

El este **veșnic**.

El este Cel ce a spus *Eu Sunt* — Cel ce există prin Sine Însuși.

El este *Dumnezeul Prea Înalt*, Stăpânitorul Suprem peste toate.

El este **singurul Dumnezeu**.

Și așa a fost — *la început ...*

2 ÎNGERI, OȘTIRI ȘI STELE

Primul act de creație al lui Dumnezeu este răsfirat pe paginile Bibliei. Poți aduna suficiente informații pentru a răspunde la întrebări simple, dar cam atât ar fi tot. Biblia nu a fost scrisă pentru a satisface curiozitatea nesfârșită a omului. Ea furnizează informații de bază privitoare la anumite evenimente dar când este vorba de detalii în plus, paginile ei amuțesc. Acesta ar fi și cazul subiectului privind duhurile.

NUME

Biblia desemnează duhurile cu mai multe nume diferite — la singular sau la plural. Noi le numim deseori îngeri, dar Biblia folosește mulți termeni pentru a-i defini: heruvimi, serafimi, îngeri, arhangheli, stele ale dimineții — și lista poate continua. Ca grup sunt desemnați cu nume cum ar fi oștiri sau *stele.

* A nu se confunda cu stelele de pe cerul nopții. Contextul clarifică înțelesul real al cuvintelor.

Oștirea cerurilor se închină înaintea Ta.

Neemia 9:6

Este posibil ca toți să aibă nume personale, dar numai câteva sunt menționate, cum ar fi Gavril sau Mihail.

INVIZIBILI, FĂRĂ NUMĂR

Ca și în cazul lui Dumnezeu, duhurile sunt invizibile, fără trupuri de carne și sânge cum avem noi. Deși noi nu le putem vedea, probabil că sunt peste tot. Când Biblia vorbește despre numărul îngerilor, ea folosește în scrierile originale un cuvânt care înseamnă 'fără număr'. Cu alte cuvinte sunt atâția îngeri încât nu are nici un rost să te apuci să-i numeri.

Descrierea folosită pentru a-i delimita numeric numai pe cei care înconjoară tronul lui Dumnezeu sugerează un număr de neînchipuit.

M-am uitat, și împrejurul scaunului de domnie... am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii.

Apocalipsa 5:11

SLUJITORI

Ființele angelice au fost create să Îl slujească pe Dumnezeu și să fie pe placul Lui. Ele sunt numite duhuri slujitoare.

Binecuvântați pe Domnul, îngerii Lui, care sunteți tari în putere, care împliniți poruncile Lui, și care ascultați de glasul cuvântului Lui. Binecuvântați pe Domnul, toate oștirile Lui, robii Lui, care faceți voia Lui!

Psalmi 103:20,21

Nu sînt oare toți [îngerii] duhuri slujitoare trimese să îndeplinească o slujbă...?

Evrei 1:14

Cuvântul *înger* este derivat din cuvântul grecesc care înseamnă *mesager* sau *slujitor*. Fiindcă Dumnezeu este Cel ce i-a creat, ei Îi aparțin Lui și trebuie să facă tot ce le cere Dumnezeu să facă.

CREATOR-PROPRIETAR

Conceptul creatorului care este și proprietarul și-a pierdut greutatea în economia noastră industrializată și orientată spre bani. Îmi amintesc că treceam printr-un așezământ tribal din Papua Noua Guinee. În cazul fiecărui obiect despre care întrebam: - “*A cui vâslă este aceasta? A cui canoe este aceasta?*” — reușeam să obțin un răspuns care desemna un proprietar. Când m-am interesat de modul în care își dădeau seama cine este proprietarul, ei mă priveau neîncrezători. “*Păi, proprietarul este cel care l-a făcut!*” Legătura creator-proprietar era foarte puternică. Când i-am întrebat dacă este vreo problemă dacă rup o vâslă, ei au fost la fel de convingători că nu ar fi o idee foarte bună — decât dacă vreau să am probleme cu creatorul-proprietar. Mergând mai departe, am întrebat dacă era acceptabil ca proprietarul să rupă o vâslă. Ei au răspuns printr-o ridicare din umeri și au încuviințat: “*Nu e problemă dacă proprietarul o rupe — el a făcut-o.*”

Dumnezeu a creat îngerii, de aceea nu este deplasat ca ei să fie considerați proprietatea Sa. Și de vreme ce ei Îi aparțin, ei trebuie să Îi împlinească poruncile — ca slujitori și ca mesageri. Aceasta nu este o formă antică de servilitate. Nu există aici referiri la legături forțate. Îngerii nu puteau avea un creator-proprietar mai bun.

INTELECT ȘI PUTERE EXTRAORDINARE

Pentru a duce la bun sfârșit poruncile Sale, Dumnezeu i-a creat pe îngeri cu inteligență și putere mare. Unele dintre ființele acestea angelice au capacități mai mari decât altele. Îngerii au fost creați ființe perfecte, fără nimic rău în ei. Dar ei nu erau nici roboți; fiecare dintre ei având o voință ce îi dădea posibilitatea de a alege.³

ASEMĂNĂTORI DAR DIFERIȚI

Îngerii au anumite asemănări cu omul, deși omul nu este nici pe departe atât de puternic sau de inteligent. Biblia spune că Dumnezeu a făcut omul ...

... cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu [sau îngeri]* ...

Psalmi 8:5

*Limba ebraică este neclară în ceea ce privește acest cuvânt, și el poate să însemne Dumnezeu sau îngeri. Dar este vorba cu siguranță despre o ființă cerească superioară.

Cu toate că există asemănări, îngerii sunt diferiți de oameni. Ei nu mor niciodată.⁴ Ei nici nu se căsătoresc și nici nu se reproduc.⁵ Deși în mod normal sunt nevăzuți, ei se arată cu ocazia anumitor misiuni. Când vorbesc cu omul, limba pe care o folosesc este înțeleasă de ascultător.

HERUVIMUL PUS-DEOPARTE

Cel mai puternic, cel mai inteligent și cel mai frumos duh ce a fost creat vreodată este un heruvim. Numele lui se traduce cu *Lucifer*⁶, care înseamnă *cel care strălucește* sau *steaua dimineții*.

... Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor!

Isaia 14:12

Despre Lucifer se vorbește ca despre un heruvim *uns*. Înțelesul cuvântului uns își are originile în ritualul antic de turnare a untdelemnului peste cineva sau ceva, pentru a-l pune deoparte pentru Dumnezeu în vederea unei însărcinări speciale. Acest act era considerat sfânt și nu putea fi luat ușor.

Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu ... Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut ...

Ezechiel 28:14,15

Se pare că responsabilitatea pe care o avea Lucifer îl ținea în prezența lui Dumnezeu tot timpul. Poate că el îi reprezenta într-un anumit fel pe toți ceilalți îngeri și îi conducea în închinarea și lauda adusă creatorului-proprietar al lor. Mai târziu vom învăța mai multe despre acest heruvim uns.

ÎNCHINARE

Cuvântul *închinare* vine dintr-un cuvânt ebraic care însemna *să te pleci cu teamă reverențioasă și adorare plină de uimire*. Biblia spune că toți îngerii se închinau lui Dumnezeu.

Tu dai viață tuturor acestor lucruri, și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta.

Neemia 9:6

Lucrul acesta este cel puțin normal de vreme ce Dumnezeu este Împăratul Suveran, și este îndreptățit să I se declare valoarea. În contrast, dacă eu mă laud cu faptele unui prieten de-al meu, oricine s-ar putea îndoi că prietenul meu merită sau nu lauda pe care i-o atribui. Dar Biblia spune că Dumnezeu este vrednic de toată slava.

*Vrednic ești Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava,
cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia
Ta stau în ființă și au fost făcute!*

Apocalipsa 4:11

Căci Tu ești mare, și faci minuni, numai Tu ești Dumnezeu.

Psalmi 86:10

TOȚI ÎNGERII SUNT MARTORI LA CREAȚIE

Actul de creație al lui Dumnezeu a început. Acum, în timp ce multitudinea de îngeri privește și se bucură, Dumnezeu a început următoarea Lui operă de artă.

Pânza lui: Universul.

Tema lui: întregul Pământ.

“Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliiile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții [sau duhurile] izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?”

Iov 38:4-7

CAPITOLUL TREI

1 CER ȘI PĂMÂNT

2 TOATE ERAU BUNE

3 BĂRBATUL ȘI FEMEIA

1 CER ȘI PĂMÂNT

Prima carte din Biblie este intitulată Geneza.

Geneză înseamnă începuturi.

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: "Să fie lumină!" și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.

Geneza 1:1-5

DIN NIMIC

"La început, Dumnezeu a creat..." A crea înseamnă a manifesta o putere mare. Este și mai greu de crezut că Dumnezeu a creat totul din nimic. Noi ca oameni creem, dar numai din materiale pre-existente, pictăm imagini folosind vopsele pe bază de ulei și pânză. Construim case din lemn, mortar și cărămidă. Dar Dumnezeu nu a folosit nimic când a creat.

ATOTPUTERNIC

Să crezi la o scară atât de mare fără materiale, fără tipare, fără atelier și fără unelte, cere abilități ce ne sunt străine în totalitate. Biblia ne spune că creația a fost posibilă pur și simplu fiindcă Dumnezeu are abilitatea să creeze. Puterea lui Dumnezeu nu cunoaște limite.

Mare este Domnul nostru și puternic prin tăria Lui... Psalmi 147:5

El este cu adevărat *atotputernic*.

ATOTȘTIUTOR

Dumnezeu nu are doar puterea, ci are și cunoștința. El este *atotștiutor*.

Mare este Domnul nostru... priceperea Lui este fără margini.

Psalmi 147:5

Dumnezeu știe totul. El nu trebuie să ceară informații suplimentare de la arhitect sau de la inginer. Cunoașterea Lui este nelimitată. În creație, Dumnezeu nu a fost limitat la tiparul creat de altcineva.

PREZENT PRETUTINDENI ÎN ACELAȘI TIMP

Când omul se implică în procesul de construire sau de conferire a formei unui obiect, el are nevoie de un loc unde să lucreze, cum ar fi un atelier sau un laborator. Dar Dumnezeu nu a avut nevoie de nici un atelier în care să își proiecteze creația, fiindcă Biblia ne spune că Domnul este *prezent pretutindeni în același timp*.

“Sunt Eu numai un Dumnezeu de aproape, zice Domnul, și nu sunt Eu și un Dumnezeu de departe? Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l văd Eu?” zice Domnul. “Nu umplu Eu cerurile și pământul?” zice Domnul.

ieremia 23:23,24

Doar Dumnezeu posedă această triadă de atribute — atotștiutor, atotputernic și prezent pretutindeni în același timp — și doar combinația perfectă a acestor trei atribute poate să creeze cadrul complex în care trăim noi.

El a făcut pământul cu puterea Lui, a întemeiat lumea cu înțelepciunea Lui, a întins cerurile cu priceperea Lui.

ieremia 51:15

Îngerii nu posedă nici una dintre aceste caracteristici, așa puternici și inteligenți cum sunt. Dar noi? Noi nu suntem nici măcar pe aproape de o astfel de abilitate.

Pentru ca noi să construim chiar și cel mai simplu obiect, este nevoie de efort uman reunit. De exemplu, să zicem că vrem să facem un scaun simplu, din metal — tipul rabatabil pe care îl găsești în sala festivă a școlii.

Pentru început avem nevoie de metal.

Dar unde vom găsi metalul potrivit?

În pietre.

Dar cine știe care pietre conțin metalul necesar?

Avem nevoie de un geolog și un prospector care știu multe despre cum să găsești pietrele care conțin minereu de fier.

Presupunând că am găsit pietrele potrivite, care ar fi următorul pas? Pietrele sunt în pământ!

Avem nevoie de cineva care posedă cunoștințe legate de fabricarea dinamitei și a echipamentului minier corespunzător. Avem nevoie de mineri care au pregătirea necesară extragerii minereului din pământ în condiții de siguranță.

Dar tot nu poți face un scaun dintr-o grămadă de minereu de fier.

Acesta trebuie topit.

Dar poți să faci un foc suficient de mare pentru a topi pietre?

Avem nevoie de cei care cunosc procesul de rafinare și de aliere.

Bun, i-am găsit pe aceștia, dar știi ce s-a întâmplat?

Ei au turnat pur și simplu un bloc de oțel. Ajunși în acest punct este posibil să fim dispuși să stăm pe un bloc de metal — vreau să spun, după ce s-a răcit! Dar dacă avem de gând să facem un scaun, va fi nevoie de cineva care să știe cum să transforme blocul respectiv de metal într-o bucată plană, de grosime corespunzătoare. Apoi va fi nevoie să îndoim oțelul și să îl sudăm.

Sudare?

Se pare că avem nevoie de cineva care are cunoștințe despre electricitate și modul în care să o genereze.

Precum vedeți, a face un scaun este un proces complicat. Și nici măcar nu am amintit despre cum să facem vopseaua, mai specific tipul de vopsea care să adere de metal și care să aibă culoarea pe care o dorim.

Și ce se întâmplă cu piciorușele scaunului?

Sunt din plastic.

Plastic?

Hmmm. Aceasta nu are de-a face cu produsele secundare ale petrolului? Stai să mă gândesc. Să forezi un puț pentru a găsi petrol...!???

Și tot ce vroiam să facem era un scaun din metal. Pentru a crea până și cel mai simplu obiect este nevoie de sute de oameni ale căror cunoștințe să le combinăm și a căror forțe să le alăturăm.
Nimeni nu știe totul.

Nici unul dintre noi, uman sau angelic, nu poate fi comparat - nici măcar în cea mai mică măsură - cu Dumnezeu care **știe** totul, care are toată **puterea** să creeze din nimic, și care este **pretutindeni** — astfel încât poate să pună orice obiect pe care l-a făcut, oriunde alege. Dumnezeu este unic.

Ah! Doamne Dumnezeule, iată, Tu ai făcut cerurile și pământul cu puterea Ta cea mare și cu brațul Tău întins: nimic nu este de mirat din partea Ta!

Ieremia 32:17

DUMNEZEU A ZIS

Descrierea acestui act monumental de creație este redată simplu și concis. Cea mai uimitoare informație este transmisă doar prin

câteva cuvinte. De exemplu, textul biblic face doar o referire vagă la *mijloacele* prin care Dumnezeu Și-a realizat creația. El nu a folosit mâini sau unelte. Domnul pur și simplu a chemat la existență cosmosul și tot ce conținea el prin cuvânt.

Dumnezeu a zis: "Să fie lumină!"

Geneza 1:3

... lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu ... Evrei 11:3

Din nou, o astfel de abilitate întrece capacitatea noastră de a ne imagina. Noi nu putem înțelege noțiunea de chemare a unui scaun de metal la existență, darămite Universul! Cu toate acestea, la ce te-ai aștepta din partea unui Dumnezeu atotputernic? Când te gândești mai bine te aștepți ca El să aibă într-adevăr o astfel de putere. Biblia declară acest lucru ca fiind adevărat.

*Cerurile au fost făcute prin **Cuvântul** Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea **gurii** lui ... Tot pământul să se teamă de Domnul! Toți locuitorii lumii să tremure înaintea Lui! Căci el zice, și se face; **poruncește** și ce poruncește ia ființă.*

Psalmi 33:6,8,9

Deci, așa a început. Dumnezeu a chemat lumina la existență. El a numit lumina zi, iar întunericul *noapte*. După spusele Bibliei, astfel s-a încheiat prima zi a creației.

ANTICĂ DAR EXACTĂ

Cu secole în urmă toți credeau că Pământul este plat. Acest mod de gândire nu s-a bazat nici o clipă pe Biblie. Scriptura folosește un cuvânt care face aluzie la forma sferică a globului, atunci când afirmă că ...

El șade deasupra cerului pământului ...

Isaia 40:2

Unii antici speculau că Pământul era așezat pe o temelie puternică sau că era susținut de un dumnezeu mitologic. Biblia spune că Dumnezeu...

... spânzură pământul pe nimic.

Iov 26:7

Ptolemeu în secolul II a catalogat 1022 de stele diferite, raport considerat adevărat până ce Galilei a inventat telescopul în secolul XVII. Deși, cu ochiul liber sunt vizibile doar 5000 de stele, Biblia, deja pe primele sale pagini, aseamănă numărul stelelor cu ...

... nisipul de pe țărmul mării ...

Geneza 22:17

PRETUTINDENI ÎN ACELAȘI TIMP

Nu toate atributele lui Dumnezeu sunt inteligibile în aceeași măsură. Într-un fel, este mai ușor să ni-L închipuim pe Dumnezeu ca fiind *atotputernic* și *atotștiutor* decât să Îl știm prezent peste tot în același timp. Dar iar și iar, Biblia ne învață că Dumnezeu este *omniprezent*.

Când stai și o analizezi, această idee este chiar încurajatoare. Atunci când călătoresc departe de familia mea, îmi doresc să știu că Dumnezeu este cu ei. Dar în același timp vreau ca Domnul să fie cu mine. Dacă am probleme, nu vreau să fiu nevoit să Îl *caut* pe Dumnezeu pentru a primi ajutor de la El. Posibil să am nevoie de ajutor — ACUM! Și bine-nțeles, doresc ca acest lucru să fie valabil și pentru familia mea.

Pe de altă parte, poate fi și înspăimântător să știi că Dumnezeu este prezent peste tot. Dacă fac ceva rău, nu există loc unde să mă ascund.

În secolul X î.Ch., un împărat al Israelului călăuzit de Dumnezeu, a scris următoarele cuvinte:

Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?

Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca. Dacă voi zice: "Cel puțin întunericul mă va acoperi, și se va face noapte lumina dimprejurul meu!" Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua, și întunericul ca lumina.

Psalmi 139:7-12

Trebuie să se facă distincție între faptul că Dumnezeu este *pretutindeni în același timp* și conceptul de *panteism*. Pe scurt, panteismul învață că Dumnezeu este în toate și totul este Dumnezeu. În contrast, vom vedea că Biblia învață că Domnul este distinct de creația Sa — El nu este parte a ei. Scriptura Îl definește pe Dumnezeu ca *ființă*, nu ca o *forță* abstractă sau o *realitate transcendentă*.

Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.

Isaia 40:28

2 TOATE ERAU BUNE

Dumnezeu a început lucrarea Sa de creație. Cortina a fost ridicată. În timp ce oștirile îngerești priveau, cerul și pământul au intrat pe scenă. Cu un cuvânt, Dumnezeul suveran a aprins reflectoarele. Actul unu s-a încheiat: ziua unu s-a sfârșit. Urmău alte cinci acte ale spectacolului lui Dumnezeu, în următoarele cinci zile ale creației.

“Nu știți? N-ați auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-ați gândit niciodată la întemeierea pământului?” El șade deasupra cercului pământului, și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subțire, și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el.

Isaia 40:21,22

Biblia compară Pământul cu un cort. Este un loc în care poți trăi, o suprafață locuibilă unică în tot Universul. Dar pentru ca planeta Pământ să fie potrivită pentru trai, era nevoie de o lucrare majoră de construcție. Îi vedem pe îngeri cufundându-se în tăcere. Cortina se ridică în ziua a doua cu crearea *întinderii*. Întinderea? Ce este ea? Dați-mi voie să vă explic.

ZIUA A DOUA

Dumnezeu a zis: “Să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape”. Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.

Geneza 1:6-8

Când Dumnezeu a creat lumea, lumea era acoperită de ape. În ziua a doua, primim primul indiciu privind faptul că lumea, atunci când a fost creată, era diferită de cum o știm noi. Biblia spune că Dumnezeu a luat o parte din ape și le-a așezat undeva sus, pe cer. Astfel unii comentatori ai Bibliei au sugerat că acest lucru se referă pur și simplu la nori, alții au teoretizat existența unei pături transparente de vapori de apă ce înconjoară globul. Indiferent că *apele de sus* reprezintă sau nu o pătură, există o dovadă că pe atunci clima era diferită într-o mare măsură de ceea ce cunoaștem noi azi. Pare să fi fost tropicală pe toată suprafața Pământului. Se știe că o atmosferă conținând vapori de apă în procentaj mai mare, ar putea crea un anumit efect

de seră. Mai încolo vom vedea care a fost lucrul care a schimbat totul în ceea ce știm noi azi. Oricare ar fi explicația, după cum spune Biblia, Dumnezeu a creat o *întindere, probabil sinonimă cu ceea ce azi numim atmosferă.

*Cuvântul întindere este sinonim cu spațiu, și se poate aplica fie atmosferei Pământului⁹, fie spațiului mai larg.

ZIUA A TREIA

La începutul zilei a treia, apele de sub întindere constituiau încă un ocean vast și nicăieri nu era vizibil uscatul. Dumnezeu a vorbit din nou.

Dumnezeu a zis: "Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul!" Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Apoi Dumnezeu a zis: "Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ." Și așa a fost. Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia. *Geneza 1:9-13*

Ziua a treia poate fi împărțită în două părți. Mai întâi, vedem uscatul apărând. Aparent, pe măsură ce fundul oceanului se scufunda, formând bazine uriașe pentru apă, a apărut uscatul, înălțându-se din adâncuri. În al doilea rând, vedem crearea plantelor și copacilor.

Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: "Eu sunt Domnul, și nu este altul!" *Isaia 45:18*

Încă de la început, Dumnezeu pregătea Pământul să fie locuit, iar acum era creată vegetația pentru a se îngriji de nevoile noastre fizice: mâncare, oxigen și lemn pentru construcții.

ZIUA A PATRA

În prima zi a creației, Dumnezeu a ridicat cortina întunericului atunci când a chemat lumina la existență. În ziua a patra, Dumnezeu a creat luminătorii.¹

Dumnezeu a zis: "Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul." Și așa a fost.

Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întuneric.

Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.

Geneza 1:14-19

Dacă ni se pare ciudat că Dumnezeu a creat lumina înainte de a crea Soarele, trebuie să ne amintim că pentru Dumnezeu era la fel de ușor să creeze atât lumina cât și luminătorii.

Eu, Domnul, am făcut toate aceste lucruri, Eu singur am desfășurat cerurile...

Isaia 44:24

El a făcut luna ca să arate vremile; soarele știe când trebuie să apună.

Psalmi 104:19

ORDINE

Soarele, Luna și stelele dezvăluie faptul că Arhitectul arhitecților este un Dumnezeu al ordinii. Regula de bază a Universului este ordinea. Ea ticăie cu precizia unui ceas atomic și, într-adevăr, este un fel de măsură a timpului. Noi creem orare ale mareelor cu mulți ani înainte, cu încrederea că acele orare vor fi exacte. Lansăm sateliți, siguri fiind de faptul că se vor întâlni cu planete îndepărtate la un moment precis, așa cum au fost *programați.

*Sonda spațială Galileo lansată de NASA a călătorit 6 ani înainte de a ajunge la Jupiter, exact așa cum fusese programată.

Întreaga planetă se bazează pe regularitatea răsăritului și apusului. Fără acest tipar prestabilit, nimic nu ar supraviețui.

Ordinea ce poate fi observată în Univers, este rezultatul legilor fizice care guvernează totul. Putem studia acele legi prin diverse științe cum ar fi astronomia, biologia, fizica și chimia. Dumnezeu a stabilit aceste legi fizice ca ele să mențină ordinea în Univers cu o precizie uimitoare.

El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.

Coloseni 1:17

Noi considerăm atât de normal ca aceste legi să existe, încât niciodată nu ne întrebăm cum ar fi lumea fără ele. Dar încercați numai să vă imaginați rezultatul dacă — timp de câteva secunde, la întâmplare, la câteva zile distanță — legea gravitației ar fi suspendată. Ar domni haosul și moartea. Ar fi ca și cum cineva, dintr-odată ar opri toate semafoarele, semnele de circulație și limitele de viteză de pe străzile orașului nostru. Acele legi există cu un anumit scop. Legile definesc limitele stricte ale funcționării unui anumit lucru.

A Ta este ziua, a Ta este și noaptea; Tu ai așezat lumina și soarele. Tu ai statornicit toate hotarele pământului...

Psalmi 74:16,17

Parcă din instinct tratăm aceste legi cu mare respect. De exemplu, umblăm cu mare grijă pe marginea unei stânci fiindcă știm că a ignora legea gravitației va avea repercusiuni grave. *Unde ai o lege, vei avea și o consecință.* Cu excepția celor ce nu cunosc frica, noi evităm să ne jucăm cu acele consecințe, așa cum fugim de ciumă.

Aceste legi — această structură și ordine — reflectă natura lui Dumnezeu. Așa este El.

ZIUA A CINCEA

În ziua a cincea, Dumnezeu a creat întregul caleidoscop de viețuitoare din mări și de păsări.

Dumnezeu a zis: "Să mișune apele de viețuitoare, și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului." Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune.

Dumnezeu le-a binecuvântat, și a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ." Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a cincea.

Geneza 1:20-23

ZIUA A ȘASEA

Ziua a șasea a fost apogeul actului de creație al lui Dumnezeu. Dumnezeu a început ziua cu crearea animalelor de uscat.

Dumnezeu a zis: "Să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, târătoare și fiare pământești, după soiul lor." Și așa a fost.

Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târătoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune.

Geneza 1:24,25

SOIURI

În ziua a treia, a cincea și respectiv a șasea, se afirmă că plantele, viețuitoarele mărilor, păsările și animalele trebuiau să se înmulțească după soiul lor. Dar ce vrea să spună: *după soiul lor*? Pur și simplu faptul că pisicile vor da naștere la pisici, câinii la câini și elefanții la elefanți. Nu trebuie să ne temem că dacă plantăm bulbi de lelea, vor răsări cedri.

Creaturile pot să dea naștere la diferite varietăți,² totuși să fie același soi. De exemplu, poți să încrucișezi diverse soiuri de câini și să obții o întregă gamă de canine — de la pudeli la Dog german — dar tot câini sunt și aceștia. Nu s-a adăugat nimic nou, de fapt, fiecare dintre ei conține mai puțină informație genetică decât soiurile care au fost amestecate. Pe de altă parte, fiindcă soiurile sunt stabile, un fermier nu trebuie să se teamă că porcul vecinului va da năvală pe pajiștea lui și se va încrucișa cu poneiul fiului său. Din nou, vedem că Dumnezeu a stabilit legi fizice pentru a menține ordinea în sistem.

PERFECT, FĂRĂ CUSUR, SFÂNT

Pe măsură ce Universul era creat, Biblia spune repetat că...

Dumnezeu a văzut că erau bune.

Geneza 1:25

Aceasta este încă una dintre acele afirmații concise încărcate cu înțeles. Când Dumnezeu a creat, El a făcut lucrurile cu adevărat bune.

Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite, Cuvântul Domnului este încercat.

Psalmi 18:30

Noi oamenii nu putem face nimic fără cusur. Ceea ce producem noi, poate fi acceptabil, dar va avea totuși defecte. Dar când Dumnezeu a creat, El a făcut toate lucrurile fără defect.

Biblia spune că Dumnezeu Însuși este perfect — fără prihană. Noi folosim cuvinte ca *sfânt* și *neprihănit* pentru a descrie aspecte ale aceste perfecțiuni.

“Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! ...

Isaia 6:3

Strălucire și măreție este lucrarea Lui, și dreptatea Lui ține în veci.

Psalmi 111:3

... Dumnezeul cel sfânt va fi sfințit prin dreptate.

Isaia 5:16

Ne vom uita mai atent la aceste cuvinte pe măsură ce înaintăm în Biblie. Deocamdată, tot ce trebuie să știm este că noțiunile *sfânt și neprihănit* sunt folosite pentru a descrie aspecte ale naturii perfecte ale lui Dumnezeu.

Sfințenia absolută a lui Dumnezeu nu poate fi accentuată suficient. Este un aspect care nu trebuie să fie trecut cu vederea în povestire. Este o bucațică ce nu poate fi lăsată pe dinafară în reconstituire. Țineți acest lucru în minte de-a lungul lecturii dumneavoastră.

Perfecțiunea este fundamentală în caracterul lui Dumnezeu. Fiindcă este perfect, El nu ar putea să făurească decât o creație perfectă. Creația s-a schimbat, precum vedem, dar la început era așa cum trebuia să fie! Dumnezeu a spus: *era bună*. Era perfectă.

LUI DUMNEZEU ÎI PASĂ

Dumnezeu putea să creeze toate plantele și animalele în alb-negru, dar în schimb, El a făcut totul cu o varietate nesfârșită de pigmentări și nuanțe. Nu doar că a inventat culoarea, ci El a creat și ochi care să poată distinge culoarea.

Dumnezeu a asigurat și o varietate mare de mâncare care are un gust bun. El putea să facă ca toate felurile de mâncare să aibă gust de ficat! Unora poate le place ficatul, dar noi toți cunoaștem oameni care ar fi fost dezamăgiți. Domnul nu a creat doar o varietate de arome, ci El ne-a mai dat și papile gustative pentru a ne putea bucura de nuanțele fine ale varietății, aparent nesfârșite, de stiluri de gătit.

Pe lângă multe alte lucruri, le-a dat parfum florilor și a creat nasul cu abilitatea sa de a aprecia esențe nenumărate. Totul ar fi putut să miroase ca ouăle stricate, dar Dumnezeu nu așa a rânduit lucrurile.

Dumnezeu ar fi putut să limiteze crearea florei la câteva soiuri. Într-adevăr, și numai câteva soiuri ar fi împlinit nevoile noastre chiar foarte bine. Dar nu, noi vedem o varietate copleșitoare. Este evident faptul că Domnul este un Dumnezeu căruia îi pasă cu adevărat. Biblia spune că El ...

... ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele.

1 Timotei 6:17

Dumnezeu nu avea doar abilitatea și puterea să creeze această varietate fără limite, ci acea putere a fost combinată și cu grijă iubitoare. El este Dumnezeu care S-a descoperit pe Sine prin acte de bunătate în lumea din jurul nostru.

Dumnezeu continuă să impresioneze omenirea cu creația Sa. Timp de secole, omului i-au fost ascunse multe lucruri din cauza incapacității lui de a vedea și de a înțelege. Dar mai târziu, pe măsură ce am inventat microscopice electronice, acceleratoare de particule, telescoape orbitale și altă tehnologie, am avut posibilitatea să aruncăm o privire în unele din acele aspecte ascunse. Și nu ne-am plictisit de descoperirile noastre. Din contră, cu cât descoperim mai multe, cu atât suntem mai fascinați, cu atât suntem mai impresionați, și cu atât suntem mai conștienți de ceea ce nu cunoaștem. Și totuși, aceste lucruri au fost acolo din totdeauna, fiind create de un Dumnezeu care inspiră reverență.

Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă, și mărimea Lui este nepătrunsă.

Psalmi 145:3

Dar mai era un pas, înainte ca Soarele să apună peste ziua a șasea — înainte ca Universul lui Dumnezeu să fie complet; acel pas era crearea bărbatului și a femeii.

3 BĂRBATUL ȘI FEMEIA

Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: "Eu sunt Domnul, și nu este altul!"

Isaia 45:18

ZIUA A ȘASEA (CONTINUARE)

Ziua a șasea a început cu crearea animalelor. În acest moment orientarea întregii istorisirii se schimbă. Până acum, Dumnezeu a pregătit lumea *să fie locuită*. Îngerii care priveau, se întrebau probabil ce pregătește Dumnezeu pentru finalul grandios. Oare Pământul era pentru ei? Nu știm dacă aveau loc astfel de raționamente în mințile îngerilor cu adevărat, dar, cu siguranță modul în care Dumnezeu proceda la crearea omului aducea multe surprize.

Apoi Dumnezeu a zis: "Să *facem om după chipul *Nostru, după asemănarea *Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ."

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.

*Poate vă întrebați cu cine vorbea Dumnezeu când a spus: "Să facem om după chipul nostru..." Ne vom ocupa de lucrul acesta mai încolo în carte.

Geneza 1:26,27

CHIPUL LUI DUMNEZEU

Biblia spune că Domnul l-a creat pe om după *chipul lui Dumnezeu*. Acum, lucrul acesta bine-nțeles nu înseamnă că suntem copii identice. Nici unul dintre noi nu suntem atotștiutori, atotputernici sau prezenți peste tot în același timp. Și nici nu ne învață Biblia că suntem *dumnezei în miniatură*. Mai degrabă, omul este ca o oglindă care reflectă imaginea obiectului, dar nu este obiectul însuși. Într-un fel, atunci când te uiți la om, vezi multe lucruri pe care le are în comun cu Dumnezeu.

Mai întâi, Dumnezeu a creat omul cu **intelect**. Într-un fel, Dumnezeu ne-a dat o fărâcă din intelectul Său. Fiindcă noi avem intelect, avem capacitatea să cercetăm, să înțelegem și să creem, abilități pe care le posedă și Dumnezeu. Dar, cu toate că avem intelect, noi nu suntem atotștiutori. De fapt, ne naștem în lumea aceasta cu foarte puține cunoștințe. Toată *cunoștința* noastră trebuie dobândită.

Dumnezeu l-a creat pe om și cu **sentimente**. Cuvântul sentiment poate avea conotații negative, dar există și o latură pozitivă a lor. Abilitatea de a *simți* este o caracteristică foarte importantă a umanității. Fără *sentimente*, reacția ta față de alții ar fi ca cea a unui robot — rece și calculată. În contrast cu un robot insensibil, Scriptura ne spune că Domnul este plin de îndurare, El este blând; El Se mânie când vede nedreptate. Un Dumnezeu fără inimă, insensibil, fără capacitatea de a simți dragoste sau de a manifesta îndurare ar fi cu adevărat înspăimântător. Dumnezeu ne-a creat cu *sentimente*, fiindcă și *El* are sentimente.

Dumnezeu a mai creat omul cu **liber arbitru**. Abilitatea omului de a lua decizii pentru sine însuși este deseori luată ca și ceva de la sine înțeles. Dar capacitatea de a alege și de a avea preferințe

este ceea ce conferă varietate omenirii. Unora le place orezul, alții preferă cartofii. La micul dejun poți servi suc de struguri, de mere sau de portocale. Posibilitățile sunt nelimitate.

Abilitatea de a alege ne diferențiază de roboți care nu pot lua decizii independente — ei manifestă doar ceea ce face parte din programul lor. Omului i s-a dat o *voință* pentru a-l putea urma în mod liber pe Dumnezeu, nu ca un robot, ci ca unul care a înțeles cu intelectul că lui Dumnezeu Îi pasă de el, și astfel știe că Dumnezeu dorește doar ce este mai bun pentru el.

A avea *intelect*, *sentimente* și o *voință* sunt toate aspecte ale faptului că suntem creați după chipul lui Dumnezeu. Sunt și alte aspecte la care ne-am putea uita, dar haideți să continuăm povestea. Biblia spune că...

Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.

Geneza 2:7

Cuvintele *suflare de viață* sunt deseori asociate cu duhul sau cu latura imaterială a omului. Aceasta reflectă din nou caracteristicile lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este duh. Așa cum am afirmat și mai înainte, duhurile nu sunt vizibile de vreme ce nu au trupuri. Totuși, în cazul omului, Dumnezeu a ales să Se îngrijească de un locaș fizic, din carne și oase, în care să locuiască duhul omului — o *casă* făcută din *țărâna pământului*. Odată format, trupul ar fi zăcut acolo, complet din toate punctele de vedere, dar fără viață. Abia când Dumnezeu a suflat duh în om, trupul a devenit un trup viu. Doar Dumnezeu poate da viață; nici un om sau înger nu are această abilitate. Încă o dată vedem că Domnul este distinct în totalitate de toate ființele create de El — El este mai mare decât toate.

UN TOVARĂȘ

Primul și singurul om creat de Dumnezeu se numea *Adam*, nume care înseamnă *om*. Apoi Dumnezeu a creat femeia.

Domnul Dumnezeu a zis: "Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el."

Geneza 2:18

Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.

Omul și nevasta lui erau amândoi goi, și nu le era rușine.

Geneza 2:21-23,25

Aceste câteva versete au generat contradicții aprinse. Unii au înțeles că atunci când Dumnezeu a făcut femeia, El a făcut-o un cetățean de rang inferior. Dar nu este așa. Dumnezeu a luat-o pe femeie din coasta bărbatului — să-i fie tovarăș, nu din călcâiul bărbatului — pentru a fi sclava lui. Adam a dat soției lui numele de *Eva*, care înseamnă *dățătoare de viață*.

GRĂDINA PERFECTĂ

Dumnezeu i-a luat pe Adam și Eva și i-a pus într-o grădină pe care a creat-o pentru ei. Grădina se numea *Eden*.

Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare.

Geneza 2:8,9

Nici o grădină sau grădină zoologică nu s-ar putea compara cu grădina lui Dumnezeu. Era un paradis perfect — cu frunziș luxuriant, apă cristalină sclipitoare în care mișunau peștii, și o varietate incredibilă de animale — de o frumusețe de nedescris! Vremea era și ea altfel. Biblia spune că ...

... Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ ... ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului.

Geneza 2:5,6

Noi nu prea avem cum să ne închipuim cum era grădina Eden — dar, evident, Dumnezeu nu a creat o grădină unde Adam și Eva supraviețuiau cu greu. Grădina era bogată, și absolut tot ce ei ar fi avut nevoie le era dat de către Dumnezeu. Era o lume ideală pentru trai.

CREATOR-PROPRIETAR

Dumnezeu nu i-a întrebat pe Adam și Eva dacă ar dori să trăiască în Eden — El știa că așa va fi cel mai bine pentru ei. Dumnezeu putea să acționeze fără să se consulte cu nimeni pur și simplu pentru că, în calitate de Creator, El era și Proprietar. (Amintiți-vă de ilustrația despre trib: cel care face vâsla pentru canoe este proprietarul vâslei.)

A Ta este, Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău.

1 Cronici 29:11

*Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei
ce o locuiesc!*

Psalmi 24:1

*Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem:
noi suntem poporul Lui...*

Psalmi 100:3

Așa cum îngerii Îi aparțineau lui Dumnezeu fiindcă El i-a creat, în același fel omul Îi aparținea lui Dumnezeu fiindcă Domnul era Creatorul lui. Și în același mod în care îngerilor li s-a dat poziția de slujitori ai lui Dumnezeu, omul a primit responsabilitatea de a se îngriji de Pământ.

*Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina
Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.*

Geneza 2:15

PERIOADA DE PROBĂ

Faptul că Dumnezeu nu s-a consultat cu Adam și Eva privitor la așezarea lor în grădină, nu însemna că ei nu aveau de ales. Dumnezeu l-a creat pe om cu liber arbitru — capacitatea de alegere. Totuși, când este vorba de anumite aspecte ale vieții, cum ar fi dragostea, capacitatea de alegere este fără rost cu excepția cazului în care există alternative. Așa că Dumnezeu a pus înaintea omului o opțiune foarte simplă legată de doi pomi.

*... pomul vieții era în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței
binelui și răului.*

Geneza 2:9

Primul pom menționat este *pomul vieții*. Dacă omul mânca din acest pom, ar fi trăit pentru totdeauna. Nici o problemă.

Cel de-al doilea pom însă venea și cu un avertisment. Era *pomul cunoștinței binelui și răului*. Adam și Eva cunoșteau binele, dar răul era cu totul altceva. Amândoi au fost creați ființe perfecte și nu se făceau vinovate de nici un rău. Experiența lor era limitată numai la bunătatea lui Dumnezeu. Biblia spune că dacă Adam și Eva ar fi mâncat din fructul acestui pom, atunci nu ar fi cunoscut doar binele ci și răul.

*Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: "Poți să
mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar **din
pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci**, căci în
ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit."*

Geneza 2:16-17

Mai devreme am văzut că a ignora una dintre legile fizice ale lui Dumnezeu, cum ar fi gravitatea, are repercusiuni. Acel principiu — *încălcare* a unei legi are consecințe — se aplică

oricărei dintre legile și poruncile lui Dumnezeu. În acest caz, Dumnezeu a dat omului o regulă simplă. “Nu mânca din rodul aceluia singur pom.” Consecința încălcării acestei porunci era la fel de clară — omul urma să moară. Vom discuta despre moarte în detaliu mai târziu.

Acest singur pom îl evidenția pe om ca ființă umană și nu ca robot. Omul avea o alegere de făcut — să mănânce sau să nu mănânce, să asculte sau să nu asculte. Dată fiind această opțiune, Adam și Eva erau scoși din categoria androizilor programați să facă doar ceea ce li se spunea. Este o mare diferență între o persoană programată să spună “*Te voi asculta*” și o alta care alege să spună acest lucru de bunăvoie. A avea abilitatea de a alege este ceea ce dă înțeles și profunzime cuvântului *ascultare*. Posibilitatea alegerii este ceea ce face o relație adevărată.

Această unică restricție pentru primii oameni nu era nici pe departe o încercare. Situația nu era așa cum o prezintă anumite picturi, cu Adam și Eva stând sub doi pomi singuratici și având foarte puține fructe dintre care să aleagă. Ei aveau din belșug.

*Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ **tot felul de pomi**, plăcuți la vedere și buni la mâncare.* *Geneza 2:9*

CREAȚI SPRE SLAVA LUI

Oferindu-le lui Adam și Evei o opțiune, Dumnezeu nu intenționa să îi facă să fugă și să facă ce vor ei. Ci mai degrabă, omul a fost creat să reflecte măreția lui Dumnezeu — să Îl onoreze pe El.

“Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” *Apocalipsa 4:11*

Când un fiu este ascultător față de tatăl său, el îl onorează pe acesta. Așa este și între om și Dumnezeu. Omul a fost creat cu o voință proprie pentru ca prin alegerile făcute în ascultare, să Îl onoreze pe Domnul. Într-adevăr, în calitate de Creator al Universului, Dumnezeu merită toată slava pe care I-o poate da omul. A arăta astfel de respect ar avea ca rezultat beneficii extraordinare. Biblia spune că atunci când un om se încadrează în planul pe care Dumnezeu îl are pentru el, el va

găsi cea mai mare fericire, împlinire și realitate. Așa era și în cazul lui Adam și al Evei.

Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ."

Geneza 1:28

OMUL — PRIETENUL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu și-a asumat responsabilitatea bunăstării lui Adam și a Evei. El era acolo să împlinească orice nevoie pe care ei ar fi avut-o.

Și Dumnezeu a zis: "Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră." Iar tuturor fiavelor pământului, tuturor păsărilor cerului, și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, care au în ele o suflare de viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde." Și așa a fost.

Geneza 1:29,30

Biblia vorbește despre Dumnezeu care venea în răcoarea zilei să Se plimbe cu omul. Adam și Eva puteau face acest lucru fiindcă nu se făceau vinovați de nici un rău sau de nici o greșeală — ei aveau o perfecțiune care le permitea să stea în compania lui Dumnezeu. *Doar oameni perfecți³ pot trăi în prezența unui Dumnezeu perfect.*

Ce experiență trebuie să fi fost pentru acest cuplu tânăr să rătăcească prin grădină împreună cu Creatorul Universului! Ne putem închipui că Dumnezeu a petrecut timpul explicându-le în detaliu cum a făcut lucrurile, împărtășindu-le cunoștințe profunde despre flori complexe, chemând păsări ascunse la înălțime — pe vârfurile copacilor, arătându-le animale retrase din păduri — scoțând în evidență lucruri care le-au scăpat.

Fără îndoială că le-a explicat legile care făceau ca toate să funcționeze cu atâta precizie. Ce educație și ce Educator! Nimeni nu i-ar fi putut informa mai bine

cu privire la cum să se îngrijească de grădină. Pământul era locul ideal pentru trai.

Dar Dumnezeu nu era un fel de super-profesor sever și distant. Creatorul era prietenul cel mai bun al lui Adam și al Evei. În viață, relația ideală de familie este cea în care părinții manifestă grijă plină de dragoste, iar copilul la rândul lui îi onorează pe părinți prin ascultare plină de dragoste. Aceasta era relația pe care Adam și Eva o aveau cu Dumnezeu. Dumnezeu le purta de grijă plin de dragoste, iar ei Îl ascultau plini de dragoste — onorându-L. Așa a creat Dumnezeu lucrurile.

CREAȚIA TERMINATĂ

Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea.

Geneza 1:31

Deseori începem diverse proiecte cu mare entuziasm, lucrăm câte puțin și în final renunțăm, punând produsul pe jumătate terminat pe un raft, undeva în debara. Dar Dumnezeu întotdeauna termină ceea ce începe.

... sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie, și planurile inimii Lui, din neam în neam.

Psalmi 33:11

Creația era gata. Biblia ne spune că Dumnezeu s-a odihnit a șaptea zi, nu fiindcă era obosit, ci fiindcă creația Lui era completă. Era timpul să Se relaxeze și să Se bucure de ea!

DAR EVOLUȚIA?

Biblia nu menționează evoluția. Dezbaterea creație-evoluție a creat multe controverse, fiind desemnată ca o dezbatere între știință și religie. Această carte nu este menită să dezbate acest subiect, dar iată câteva teme de meditație.

Mai întâi, nu este tocmai cea mai bună idee să cataloghezi evoluția ca știință, iar creația ca religie. De când Charles Darwin și-a publicat pentru prima dată teoria, darvinismul clasic a fost înlocuit în cea mai mare parte de neo-darvinism și echilibrul intermitent sau punctat — teorii ce diferă foarte mult una de cealaltă. Nu există nici o teorie care explică originile, cu care toți să se pună de acord. Mulți oameni cu educație înaltă argumentează că evoluția nu este știință pură, ci include aspecte cheie ale religiei. Această religie presupune că nu există Dumnezeu, alegând să creadă în perioade uriașe de timp și în hazard. Ei scot în evidență că evoluția încalcă legi fizice fundamentale.

Pe de altă parte, nici a pune creația în întregime sub categoria religie, nu pare să fie corect. Un grup semnificativ de oameni de știință au ajuns la concluzia că acest Univers complex ar putea exista numai dacă ar avea un arhitect (ca Dumnezeu), sau un grup de arhitecți care să-l fi creat. Folosindu-se doar de știință, ei au scos în evidență faptul că lumea are o complexitate ireductibilă⁴ chiar și la cel mai mic nivel. Ei au dovedit că o astfel de complexitate universală și ordine ar putea exista doar dacă ele au fost plănuit în cel mai mic detaliu — niciodată nu ar fi putut evolua prin hazard. Deși unii dintre acești oameni de știință nu se declară a fi unii care cred în Biblie, mulți dintre ei acceptă Biblia ca fiind adevărată. Aceștia din urmă sunt amintiți sub denumirea de cercetători creaționari.

Unii își pun întrebări legate de posibilitatea ca istorisirea creației să fie adevărată, mai ales în ceea ce-i privește pe dinozauri. Din punct de vedere biblic, nu există nici un motiv pentru care să nu credem că Dumnezeu i-a creat alături de toate celelalte animale. Există dovezi că dinozaurii au trăit în aceeași perioadă cu oameni.

Alții se întreabă în legătură cu vârsta Pământului — el pare foarte bătrân, dar Biblia nu permite existența erelor. Este adevărat că oamenii de știință au dezvoltat numeroase modele de ceasuri⁵ astronomice, solare, terestre, și biologice, în efortul de a stabili vârsta Universului, dar în timp ce aceste modele efectuează calcule raționale, rezultatele i-au lăsat pe oamenii de știință nedumeriți. Depinzând de ceasul folosit, vârstele variază între câteva mii de ani și miliarde. Darwin a sugerat 400 de milioane de ani pentru evoluția biologică. Astăzi, o cifră estimativă des întâlnită începe la 4,6 miliarde de ani. Cui îi merge mai bine ceasul?

Există oare un răspuns rațional care să se potrivească cu povestirea biblică? Mergând după Biblie știm că Dumnezeu a creat un Pământ matur. În ziua în care a fost creat, Adam putea să se plimbe printre copaci înalți, să se minuneze de animalele imense și să se uite la stelele de pe cerul nopții. Poate se gândea: *“Măi să fie! Locul acesta trebuie să fi existat de mult timp.”* Cu toate acestea, Dumnezeu i-ar fi spus că există de aproape șase zile — El a creat întreg Universul într-o stare deplină de funcționare. Oamenii de știință, privind în urmă, încearcă — ca și Adam, să înțeleagă trecutul în funcție de ceea ce văd. Biblia însă, înregistrează începuturile Pământului din perspectiva unui martor ocular — Dumnezeu Însuși.

Deci, Dumnezeu vorbea serios când a spus că El a creat Universul? Pe cine să credem? Cuvintele cui sunt demne de încredere?

Cu secole în urmă, un împărat medita la locul pe care îl avea în lume:

Când privesc cerurile-lucrarea mâinilor Tale - luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: “Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?”

L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste.

L-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus supt picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor. Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!

Psalmi 8:3-9

CAPITOLUL PATRU

1 EU VOI...

2 A ZIS DUMNEZEU?

3 UNDE EȘTI?

4 MOARTEA

1 Eu Voi...

Creația s-a încheiat cu sigiliul de aprobare al lui Dumnezeu. El a declarat-o *foarte bună*. Toate erau în ordine. Nu exista durere, boală, luptă pentru supraviețuirea celui mai tare, discordie, și mai presus de toate, nu exista moarte. Între Dumnezeu și om exista o relație unică, părtășie, prietenie. Edenul era locul ideal pentru trai. Toate erau foarte bune.

Dar azi noi avem parte de durere și boală și doar cei tari supraviețuiesc. Uneori ne dorim ca discordia verbală să fie singura noastră problemă. Dar în realitate, tirania războiului domnește în multe părți ale lumii. Toate se defectează, se strică sau se uzează. Din fiecare colț al împărăției animalelor până la întreaga omenire, viața implică luptă perpetuă. Lumea *nu* este un loc *foarte bun*. Ce s-a întâmplat?

LUCIFER

Totul începe în grădina Edenului. Biblia spune despre Lucifer ...

Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe ...

Ezechiel 28:13

Vă amintiți că Lucifer era cel mai puternic duh pe care l-a creat Dumnezeu? Numele lui înseamnă *stea a dimineații*. El era parte a ordinului de îngeri numit *heruvimi* și a fost ales de Dumnezeu pentru a împlini responsabilități deosebite care l-au dus în prezența Lui.

Erai un heruvim ocrotitor ... te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu ...

Ezechiel 28:14

Lucifer era perfect. El este descris având frumusețe și înțelepciune extraordinare.

Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut ...

Ezechiel 28:15

... ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe.

Ezechiel 28:12

Deși Lucifer era cel mai puternic înger, nu există nici o specificare că ar fi domnit peste alte spirite.

MÂNDRIE

Este discutabil momentul în care are loc următoarea întâmplare. A avut loc probabil imediat după ce creația a fost terminată. Probabil există multe păreri legate de momentul *când* s-a întâmplat, dar *ce* s-a întâmplat este foarte clar. Biblia spune că Lucifer s-a îngâmfat. Frumusețea și puterea *i s-au cam urcat la cap*, cum s-ar spune. Odată cu mândria a venit și ambiția. Lucifer a folosit persoana întâi de cinci ori când a vorbit despre ceea ce dorea să facă. S-ar putea face un întreg studiu pe fiecare dintre aceste afirmații, dar, pe scurt, este suficient să spunem că Lucifer vroia să inițieze o revoltă celestă.

... *Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor... Tu ziceai în inima ta:*

“Mă voi sui în cer,

îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele

[sau îngerii] lui Dumnezeu;

[eu] voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei;

mă voi sui pe vârful norilor,

[eu] voi fi ca *Cel Prea Înalt.”

Isaia 14:12-14

Lucifer nu dorea doar să stăpânească peste

Cer, ci era hotărât să fie ca Cel Prea Înalt.

Lucifer era hotărât să conducă o lovitură de

stat pentru a-L înlocui pe Dumnezeu cu SINE ÎNSUȘI. Apoi, EL ar fi devenit conducătorul tuturor îngerilor, și Universul întreg urma să fie stăpânit de EL. Inima lui Lucifer dădea pe dinafară de mândrie ambițioasă.

*Cel Prea Înalt este unul dintre numele lui Dumnezeu.

Singurul lucru pe care Lucifer l-a trecut cu vederea în făurirea planului său era că Dumnezeu știa totul despre el. Dumnezeu este *atoștiutor*, și gândurile lui Lucifer nu l-au scăpat. Biblia spune că Dumnezeu urăște mândria. Este primul lucru pe lista lucrurilor pe care le urăște El.

Șase lucruri urăște Domnul, și chiar șapte Îi sunt urâte: ochii trufași...

Proverbe 6:16,17

Lucifer se împotriva în mod deliberat planului pe care Dumnezeu Îl avea cu el. Trebuie să ne amintim faptul că Dumnezeu nu a creat îngerii roboți. El i-a creat cu liber arbitru. Alegerea lor era o expresie a supunerii de bună

voie față de Dumnezeu suveran. Dar Lucifer nu mai era mulțumit cu poziția lui de înger. El avea în minte ceva mai măreț și mai bun. El s-a îngâmfat și a ales să se răzvrătească. Lucifer a disprețuit atât modul în care a fost creat cât și pe Creatorul său. Dicționarul spune că a disprețui înseamnă: a defăima, a ocări, a nu lua în seamă, sau cu alte cuvinte: *a privi cu superioritate; a te uita de sus la; a dezagrea profund; a fi dezgustat de.*

Dumnezeu a numit atitudinea lui Lucifer *păcat*.

JUDECATĂ

Fiindcă Dumnezeu este prefect, El nu putea să treacă cu vederea păcatul lui Lucifer ca și cum nu ar fi contat. *Perfecțiunea, prin natura sa, revindică lipsa oricărei imperfecțiuni.* Vom vedea acest adevăr în mod repetat, pe măsură ce avansăm prin Biblie.

Dumnezeu fiind drept (*neprihănit*), nu poate avea de-a face cu răul.

Sfințenia lui Dumnezeu nu lasă loc păcatului.

Dumnezeu fiind fără păcat nu poate tolera păcatul în prezența Sa.

Aceasta este o realitate la fel de sigură ca orice lege fizică care guvernează Universul.

Reacția lui Dumnezeu la păcatul lui Lucifer a fost imediată. El l-a înlăturat din poziția pe care acesta o avea în Cer.

... ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor... Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ... Ezechiel 28:16,17

Lucifer nu s-a lăsat fără să riposteze. El era încă o ființă foarte puternică, și, pe deasupra, mulți alți îngeri l-au urmat. Biblia dă câteva detalii precise despre ceea ce s-a întâmplat. Pentru a vă ajuta să înțelegeți întâmplarea, am creat legături în context. Pe măsură ce citiți, veți vedea că orice confuzie privitor la persoana despre care vorbește acest text, este înlăturată în ultima parte a lui.

În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare **balaur roș**... **Cu coada** trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ....

Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu **balaurul**. Și **balaurul** cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.

Și **balaurul** cel mare, șarpele cel vechi, **numit Diavolul și Satana**, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.¹ *Apocalipsa 12:3-9*

DIAVOL, SATANA, DEMONI

Textul indică faptul că o treime din îngerii l-au urmat pe Lucifer în revolta condusă de acesta. Lucifer a devenit cunoscut sub numele de *Diavol* sau *Satan*. În același mod în care numele lui Dumnezeu descriu atributele Lui, și numele lui Lucifer descriu caracterul acestuia. Satan înseamnă *adversar* sau *dușman*; Diavol înseamnă *martor mincinos* sau *potrivnic*. Îngerii rebeli care l-au urmat pe Satan, au primit numele de *demoni* sau *duhuri rele*.

IAZUL DE FOC

Atunci când Dumnezeu i-a alungat pe Diavol și pe demonii lui din Cer, aceasta a fost doar prima etapă a judecării acestor duhuri răzvrătite. Biblia spune că Dumnezeu are un loc al judecării finale:

... *focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!*
Matei 25:41

Acest loc este în mod obișnuit amintit ca *iazul de foc*. Deseori sunt desenate imagini care îl redau pe Satan și pe demonii lui stând în flăcări până la brâu, complotând și punând la cale rele. Totuși, Biblia ne spune că Satan nu este încă acolo. El a fost alungat din Cer, dar nu în iazul de foc. Mai târziu, după numeroase evenimente care-l vor implica pe el și pe demonii lui, Satan va fi restricționat pentru totdeauna la locul lui de pedeapsă. Referindu-se la această perioadă viitoare, Biblia spune...

Și *diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc... Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.*
Apocalipsa 20:10

RĂZBOI

Deși Dumnezeu i-a alungat pe Satan și pe demonii ce-l urmau din prezența Sa, ei și-au păstrat puterea imensă și intelectul.

Acum ei erau dușmanii Dumnezeului Celui Prea Înalt. Urma un război crâncen. Satan urma să fie împotriva a tot ce era bun, a tot ce fusese plănuț de Dumnezeu și a tot ce însemna Dumnezeu. Satan urma să joace murdar.

Privitor la evenimentele imediat următoare răzvrătirii lui Satan, putem doar să speculăm. Parcă-l și vezi pe Diavol, arzând de invidie și ură, cuprinzând cu ochii înșelători întregul Univers, pentru a găsi o verigă slabă în armura lui Dumnezeu.

Dar nu era nici una!

Trebuia să existe un mod de a se răzbuna pe Dumnezeu. Ochii lui Satan s-au oprit asupra Pământului ... și el a văzut omul. Încet, pe buze i-a apărut un zâmbet de satisfacție.

2 A ZIS DUMNEZEU ... ?

Când Dumnezeu a creat omul, El nu l-a așezat pe Pământ, lăsându-l acolo singur. Biblia spune că Dumnezeu îi vizita pe Adam și pe Eva în grădină și după modul neceremonios în care acest lucru este menționat, putem să presupunem că acesta era un eveniment obișnuit. Cu diferite ocazii, Scriptura vorbește despre Dumnezeu luând formă de om pentru a se arăta omului. Aceasta pare să fie una dintre acele ocazii. Adam și Eva erau prieteni intimi cu creatorul-proprietarul lor și Dumnezeu împlinea fiecare nevoie a lor.

ÎNȘELĂTORUL

Dar atunci Satan s-a furișat în grădină. El nu a sosit cu sunet de trompetă anunțând cine era și care erau intențiile lui. Satan este mult prea subtil pentru a face una ca asta. Biblia ne spune că Satan este înșelătorul — diavolul. El este incapabil de a spune un adevăr nealterat.

... diavolul... de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Ioan 8:44

Cuvântul *minciună* în textul original din greacă este *pseudos* — falsitate conștientă și intenționată. Și noi îl folosim. El implică ideea de *imitație*.

Cu câțiva ani în urmă citeam un articol despre Satan într-o revistă cunoscută. El era ilustrat cu un trup roșu, coarne pe

cap, o coadă ascuțită, și purtând o furcă. Reprezentarea în ansamblu era hidoasă. Biblia spune că acea imagine este înșelătoare. Biblia spune că...

... *chiar Satana se preface într-un înger de lumină.*

2 Corinteni 11:14

El vine în toată splendoarea lui luându-ți ochii, imitându-L pe Dumnezeu cât mai bine posibil. O imagine mai bună a Diavolului ar fi fost un tânăr chipeș într-un costum negru și cu un guler de cleric. Lui Satan îi place religia. El imită foarte bine adevărul, dar nu poți avea încredere în el, fiindcă prin natura sa el este un impostor — un fals, unul care spune lucruri neadevărate intenționat.

Sunt sigur că Satan era foarte mulțumit de acea schiță de mână care îl reprezenta cu o haină roșie și furcă. Este mai ușor să îi înșeli pe oameni dacă ei caută lucrul nepotrivit în locul greșit. El ar fi fost mulțumit și de alte afirmații făcute în revistă — *“teologii nu au făcut altceva decât să scape de bătrânul *Scaraoțchi.”* Ideea era că *nimeni nu mai crede în individul acela!* Cel mai bun mod de a înșela care există este ca Diavolul să îi facă pe teologi să le spună oamenilor că el nu este altceva decât un mit!

*Acesta este un idiom folosit pentru Diavol, fără nici o legătură cu Biblia.

ÎNȘELĂTORIE

Satan a sosit în grădina Edenului cu toată subtilitatea de care a fost în stare. Fără surle și trâmbițe. El a venit sub forma unui șarpe, o reptilă care este deseori identificată cu Diavolul. Biblia vorbește cu mai multe ocazii despre duhuri rele care locuiesc în trupuri umane sau animale, vorbind prin ele sau făcându-le să se comporte anormal. Cu această ocazie, Satan a vorbit printr-o reptilă. El i s-a adresat Evei.

Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: “Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‘Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’”

Geneza 3:1

Faptul că șarpele putea să vorbească, nu părea să o deranjeze pe Eva. Fără îndoială, ea descoperea o parte nouă și fascinantă a creației lui Dumnezeu. Poate că ea a crezut că aceasta era o altă creatură dintre acelea. Nu știm prea multe despre lucrul acesta.

ÎNDOIALĂ

Oricum ar fi stat lucrurile, este interesant că Satan a abordat-o pe Eva cu o întrebare despre Dumnezeu. El a sădit în mintea ei ceva ce ea nu a luat niciodată în considerare — *creatura poate să Îl pună la îndoială pe Creator*. Întrebarea a venit pe un ton ușor arogant: “Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?”

“Vreau să spun, *serios*, — a zis Dumnezeu într-adevăr acest lucru?”

Cu acest mod de abordare de tip *tu glumești*, Satan a sugerat că omul era prostuț și naiv dacă primea cuvântul Domnului așa cum era.

“Poate că Dumnezeu vă ascunde ceva bun. Adică, de unde știi că nu? Poate Domnul nu este așa de bun și iubitor cum susține.”

A fost lansată ideea că Dumnezeu nu era sincer în totalitate, nu era corect în totalitate. Satan încerca să treacă drept cel căruia îi pasă de oameni, îngrijându-se de ceea ce este cel mai bine pentru om. Diavolul a falsificat bunătatea lui Dumnezeu. Logica lui pervertită a pus la îndoială cuvântul lui Dumnezeu, și astfel a sădit îndoiala.

În plus, Satan a exagerat în mod deliberat interdicția lui Dumnezeu. Dumnezeu NU a interzis să se mănânce din *toți* pomii din grădină. El a menționat *un singur* pom: pomul cunoștinței binelui și răului. Dar exagerarea a provocat reacția dorită.

Femeia a răspuns șarpelui: “Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: ‘Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.’” *Geneza 3:2,3*

Eva încerca să Îl apere pe Dumnezeu, deși Domnul nu are nevoie să fie apărat. În zelul ei ea a făcut adăugiri la porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus omului *să nu mănânce* din rodul pomului, dar El nu a spus niciodată că nu aveau voie să îl *atingă*. Atunci când adaugi ceva la cuvântul lui Dumnezeu, întotdeauna *iei* ceva din el. Eva L-a prezentat pe Dumnezeu mai exigent decât era în realitate, și astfel a denigrat caracterul lui Dumnezeu. A-i face pe oameni să adauge sau să ia din Scriptură este tipul de matematică în care este specializat Satan. Diavolului îi place confuzia care rezultă în urma acestei operații. Adăugirea era *așa de măruntă*, dar numai de atât avea nevoie Satan. A apărut o fisură în dig.

TĂGĂDUIRE

*Atunci șarpele a zis femeii: "Hotărât, că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și **veți fi ca Dumnezeu**, cunoscând binele și răul."*

Geneza 3:4,5

Nefiind mulțumit doar cu punerea la îndoială a cuvântului lui Dumnezeu, Satan l-a negat pur și simplu. El l-a făcut pe Dumnezeu mincinos pe față. El a sugerat că motivul pentru care pomul era interzis era că Dumnezeu se temea că Adam și Eva vor afla prea multe. Satan a amestecat cu mare artă adevărul cu neadevărul. Era adevărat că ochii urmau să li se deschidă și că urmau să cunoască binele și răul, dar era fals să presupui că ei vor fi ca Dumnezeu din toate punctele de vedere. Era greșită și supoziția că ei nu vor muri. Satan mințea în mod conștient și deliberat. Deși el știa din experiență consecințele acționării contrar cuvântului lui Dumnezeu, el l-a împins cu cruzime pe om să ia parte la propria distrugere.

NEASCULTARE

Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

Geneza 3:6

Satan a învins. Poți parcă să auzi hohotul lui de râs răsunând prin grădină. Ca de obicei, Satan nu a rămas prin zonă pentru a susporta consecințele. El nu rămâne niciodată. Biblia spune că...

... diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită.

1 Petru 5:8

Diavolul lasă doar oasele — fără urmă de carne. Când vrea să strice ceva, el provoacă stricăciuni ireparabile. Este posibil să fie înțeles ca unul care dăruiește — dăruiește plăcere, distracție, veselie — dar lucrul acesta este doar temporar și de cele mai multe ori lipsit de esență. În realitate, Satan nu dă nimic, niciodată. Dacă dă totuși ceva, aceea va fi durere paralizantă de inimă. El este un partener de joacă malițios, un însoțitor crud.

De-a lungul anilor, unii au acuzat-o pe femeie pentru această neascultare directă față de porunca lui Dumnezeu. Totuși, în timpul întregii conversații dintre Satan și Eva, se pare că a fost

prezent și soțul ei. Adam ar fi putut să o împiedice pe Eva de la a mânca din fruct, și desigur că nu era obligat să mănânce din fruct el însuși. Dar *amândoi* au mâncat.

Ceea ce au făcut Adam și Eva, seamănă cu ceea ce fac copiii când se joacă pe stradă, încălcând indicațiile mamei lor. Puștii neascultători cred că știu *mai bine decât mama* ce este sigur și ce este mai distractiv. Prin atitudinea aceasta ei demonstrează că nu au încredere totală în cunoștințele mamei lor legate de lucrurile care conferă siguranță sau nu. Ei desconsideră autoritatea mamei lor. În același mod, Adam și Eva au păcăuit când au considerat că știu *mai bine decât Dumnezeu* ce este bine pentru ei. Alegerea făcută spunea ceva. Ei nu s-au prea încrezut în Creatorul lor — ei nu erau siguri că Dumnezeu spune adevărul.

Adam și Eva aveau toate motivele din lume să spună Diavolului că EL este mincinosul, dar ei au ales să îl creadă pe Satan mai degrabă, decât pe Dumnezeu. Ei nu au ascultat de instrucțiunile clare ale lui Dumnezeu, și s-au alăturat detașamentelor răzvrătite ale Diavolului. Biblia spune:

... cine vrea să fie prieten cu *lumea se   *Lumea influențată și
face vrăjmaș cu Dumnezeu.   Iacov 4:4   controlată de Satan.

Acesta este rezultatul normal al alegerii taberei. Adam și Eva au renunțat la prietenia lor cu Dumnezeu și i s-au alăturat lui Satan. Ei au respins o lume pură, perfectă pentru a gusta dintr-una interzisă.

○ PRIETENIE RUPTĂ

Dar o astfel de alegere are consecințe. Așa cum am văzut anterior, *încălcarea unei legi are consecințe*. Scriptura ne învață că efectele păcatului sunt foarte grave. Alegerea sfidătoare a lui Adam și a Evei de a asculta minciunile lui Satan, a creat o prăpastie adâncă în relația dintre Dumnezeu și om. Un Dumnezeu perfect nu putea tolera loialitățile împărțite, prietenii pe jumătate sau trădările parțiale. Relațiile nu puteau exista, decât dacă exista încredere. Prietenia s-a sfârșit.

De aceea, Dumnezeu i-a lăsat... să urmeze poftele inimilor lor... căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii [Satan] în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci!

Romani 1:24,25

FRUNZE DE SMOCHIN

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi...

Geneza 3:7

Adam și Eva au perceput imediat că ceva nu era în regulă. Ei aveau sentimente pe care nu le-au mai trăit niciodată — unele foarte incomode — numite vinovăție și rușine. Erau distruși. Biblia ne spune că le era frică și că pentru prima dată au realizat că sunt goi. Uitându-se în jur pentru a găsi o soluție...

... au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele.

Geneza 3:7

Poate că se gândeau că dacă își îmbunătățeau exteriorul, Dumnezeu nu va observa niciodată că lucrurile s-au schimbat înlăuntru. Vor încerca să retușeze lucrurile și se vor preface că totul este în ordine. A fost prima încercare a omului de a îndrepta lucrurile într-o lume căzută.

Era o singură problemă cu soluția frunze de smochin: n-a mers. Vinovăția a rămas.

Un aspect exterior acceptabil nu remedia realitatea interioară. Perfecțiunea a dispărut. Sentimentele de vinovăție se frământau înlăuntru lor. Prăpastia era încă acolo.

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădina în răcoarea zilei; și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădina.

Geneza 3:8

Doar oamenii vinovați fug și se ascund — nu te ascunzi de un prieten. Acum exista o stavilă, o ruptură între Dumnezeu și om. Prietenia s-a sfârșit.

ESTE DUMNEZEU PRETENȚIOS?

Poate că unii vor zice: Dar păcatul s-a întâmplat dintr-un lucru așa de mărunț — o simplă mușcătură dintr-un fruct! Adevărat. Dumnezeu nu a pus în calea omului o piatră de poticnire mare. De fapt, nici măcar nu era o piatră de poticnire. Erau zeci de pomi din care Adam și Eva ar fi putut să mănânce cu toată libertatea. Acesta era cel mai mărunț test posibil, dar l-a definit pe om ca fiind uman — având un liber arbitru.

Să presupunem că o tânără întâlnește un bărbat care pare să fie cel mai drăguț om de pe Pământ. El îi arată o dragoste sinceră — dându-se peste cap să facă lucruri speciale pentru ea, mângâind-o când ea suferă, râzând împreună cu ea, spunându-i că o iubește. Apoi ea află că el de fapt nu avea de ales — că el era programat să fie *iubitor* ... păi, ar fi o dezamăgire cumplită. Totul ar părea atât de artificial, atât de fără esență, atât de gol. Și chiar așa ar fi.

Omului i s-a dat o opțiune, una simplă, care era foarte ușor de respectat. Dar această singură opțiune însemna foarte mult.

Având această opțiune: *a mânca* sau *a nu mânca*
a asculta sau *a nu asculta*
a iubi sau *a nu iubi*

l-a definit pe om ca fiind umană.

Omul nu era un robot. Omul avea capacitatea de a iubi din propria liberă alegere. Dragostea dintre Adam și Eva era una reală, nu una artificială. Iar ascultarea și dragostea lor față de Dumnezeu erau și ele reale la început.

Deși testul în sine părea ceva banal, neascultarea față de Domnul, până și în lucrurile mărunte, este un lucru grav. Biblia spune că Dumnezeu este perfect — El este sfânt și neprihănit — El nu-l poate tolera nici măcar pe cel mai mărunț dintre păcate. Biblia afirmă clar că a nu asculta este un lucru greșit. Este un păcat. *1 Samuel 15:23*

3 UNDE EȘTI?

Satan i-a înșelat pe Adam și Eva, făcându-i să creadă că pot fi egali cu Dumnezeu. Acesta era tocmai lucrul pe care Diavolul l-a dorit pentru sine. Dar Dumnezeu nu l-a creat pe om să fie controlat de propriile-i instincte și idei. Lucrul important era să facă ceea ce a spus Dumnezeu, și EL spusese ...

“... dar din pom... să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”

Geneza 2:17

Ei au mâncat, și într-o clipă, totul s-a schimbat. S-a întâmplat întocmai cum zisese Dumnezeu. Cuvântul Său nu a dat greș. Niciodată.

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.

Geneza 3:8

Nu ni se spune ce gândeau Adam și Eva în timp ce se furișau pentru a se ascunde în desișul grădinii, auzindu-L pe Domnul Dumnezeu apropiindu-Se — dar dacă ai avut experiența de a arunca o minge prin geamul vecinilor, când aceștia sunt plecați, spărgându-l, și apoi să-i vezi cum apar pe alee ... păi, cred că ai prins ideea. Dar Adam și Eva nu l-au supărat pe vecinul de alături. Ci ei au încălcat cuvântul Domnului Universului, Dumnezeu Sfânt Suveran. Ce va spune Creatorul-Proprietar al lor? Ce va face un Dumnezeu mareț, atotputernic?

Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: “Unde ești?”

Geneza 3:9

Ce ușurare! Se pare că Dumnezeu nu știa nimic despre ce s-a întâmplat. Nici măcar nu știa unde erau ei! Ca doi copii care tocmai au dat iama prin dulăpiorul cu bunătăți, și-au scos capetele din ascunzătoare. Fețele lor erau mascate cu nevinovăție. Aaaa, pe noi ne cauți? Adam a luat cuvântul:

... “Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”

Geneza 3:10

El a vorbit dar a greșit. Ca un băiețel care chiulește de la școală și apoi își scrie singur învoirea semnată “mama mea”, Adam a trecut cu vederea faptul că el nu a simțit frică niciodată înainte și că goliciunea lui nu l-a deranjat niciodată. Dumnezeu a întrebat ...

“Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”

Geneza 3:11

ÎNTREBĂRI, ÎNTREBĂRI!

De ce pune Dumnezeu toate aceste întrebări? Oare un Dumnezeu atotștiutor nu știa *unde* se ascundeau Adam și Eva? Și oare Dumnezeu nu știa *de ce* se simțeau ei goi? Oare chiar era Dumnezeu așa de limitat încât era nevoit să îi întrebe pe vinovați dacă au mâncat sau nu din fructul pomului oprit? Adevărul în toată situația era că Dumnezeu știa *cu exactitate* ce s-a întâmplat — dar punea întrebările pentru a-i ajuta pe Adam și pe Eva să înțeleagă *ei înșiși* ce s-a întâmplat. Ei au fost neascultători față de Domnul! *Ei au avut mai multă încredere în Satan decât în Dumnezeu.*

Pe măsură ce vom continua să parcurgem Biblia, vom vedea că Dumnezeu de multe ori îl ia pe om la întrebări, pentru a-l ajuta să vadă lucrurile clar.

VINA LUI DUMNEZEU

În același timp, întrebările Domnului le-au dat ocazia lui Adam și Evei să se *disculpe*.

Omul a răspuns: “Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”

Geneza 3:12

Vai! Adam a recunoscut că a mâncat din fruct — într-un fel — dar a făcut-o numai fiindcă *femeia aceea* pe care Dumnezeu a creat-o, i-a dat din fruct. Adam era o victimă!

“Era numai vina lui Dumnezeu.”

“Dacă Dumnezeu nu ar fi creat femeia... atunci femeia nu mi-ar fi dat din fructul oprit, și atunci eu nu aș fi mâncat.” Păi, e foarte clar. Este vina lui Dumnezeu în cele din urmă!

Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: “Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: “Șarpele m-a amăgit, și am mâncat din pom.”

Geneza 3:13

Aha! Acum a ieșit adevărul la iveală. Nici unul nu putea fi acuzat. Era vina șarpelui. Și Eva era o victimă. Și, bine-nțeles, dacă Dumnezeu nu ar fi creat șerpi... atunci nici ea nu ar fi păcătuit. Dumnezeu a greșit!

Dumnezeu nu l-a chestionat deloc pe șarpe. O caricatură oarecare spunea că oricum șarpele nu avea nici un argument pe care să se poată baza. Adevărul era că atât Adam cât și Eva au ales să păcătuiescă de bunăvoie. Dumnezeu le-a dat ocazia să-și mărturisească greșeala, și ei i-au dat cu piciorul — ei au refuzat să își recunoască vina.

Ce au spus ei.	Ce ar fi trebuit să spună.
<p>Adam: <i>Omul a răspuns: “Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”</i></p> <p>Eva: <i>Femeia a răspuns: “Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.”</i></p>	<p><i>“Doamne, te-am dezamăgit în chip jalnic. N-am dat ascultare poruncii Tale clare de a nu mânca din fruct. Am păcătit. Te rog să mă ierți.”</i></p> <p><i>“Doamne Dumnezeule, și eu am păcătit neascultând de porunca Ta. Aș dori ca relația noastră să fie restaurată la ceea ce a fost. Te rog să îmi spui cum se poate face lucrul acesta.”</i></p>
<p>Mentalitate de victimă Dă vina pe alții</p>	<p>Responsabil pentru propriile fapte Caută modalități de împăcare</p>

Adam și Eva au spus lucruri greșite. Poate, dacă ei ar fi avut cu adevărat o atitudine de părere de rău, Dumnezeu ar fi restaurat prietenia cumva — așa cum știa El — atunci și acolo. Nu avem de unde să știm.

Dumnezeu nu i-a anihilat pe Adam și pe Eva. Dacă noi am fi fost judecătorii, jurații și călăul, noi am fi dat verdictul de vinovat și i-am fi făcut una cu pământul pe amândoi. Dar Dumnezeu manifestă dragoste, dincolo de capacitatea noastră de a înțelege.

O PROMISIUNE

Acest păcat inițial al omului a avut consecințe serioase asupra întregii omeniri. Așa cum vom vedea, Adam și Eva reprezentau întreaga omenire. Păcatul lor a adus un blestem, dar Dumnezeu în dragostea Sa a adus și o promisiune.

Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: “Fiindcă ai făcut lucrul acesta... vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

Geneza 3:14,15

Aceste propoziții merită o analiză mai detaliată. Dumnezeu nu vorbea despre faptul că va exista o aversiune între femei și șerpi. Promisiunea avea două aspecte:

Diavolul și adepții lui	Femeia și sămânța ei de parte bărbătească
<i>Domnul Dumnezeu a zis șarpelui:</i>	
<i>“Fiindcă [tu] ai făcut lucrul acesta ...</i>	
<i>... Vrăjmășie voi pune între tine</i>	<i>și femeie ...</i>
<i>... între sămânța ta</i>	<i>și sămânța ei.</i>
	<i>Aceasta ...</i>
<i>... îți</i>	<i>va <u>zdrobi</u> ...</i>
<i>... capul, și tu</i>	<i>ii ...</i>
<i>... vei <u>zdrobi</u></i>	<i>călcâiul.”</i>

Domnul Dumnezeu spunea prin aceasta că într-o zi îl va scăpa pe om de Satan. Va exista copil de parte bărbătească, născut din femeie, care va *zdrobi* capul lui Satan — îi va cauza o rană fatală. E adevărat că și Satan urma să îi facă rău copilului, dar numai printr-o *rănire* a călcâiului — o rană temporară care se va vindeca.

Aceasta era prima dintre numeroasele promisiuni care urmau să fie date legat de viitoarea sămânță a Evei. Acest copil de parte bărbătească va fi cunoscut sub numele de *UNȘUL*, din cauza însărcinării speciale pe care I-o va da Dumnezeu. Misiunea pe care Dumnezeu o avea în minte pentru acest *ales* era de a *elibera* sau *salva* omenirea de consecințele păcatului și de puterea lui Satan. De aceea, El va fi cunoscut și ca *IZBĂVITORUL PROMIS*. Aceasta trebuie să fi fost o veste foarte bună pentru Adam și Eva.

Această promisiune a unui *IZBĂVITOR* a adăugat un alt nume la lista de termeni care dezvăluie caracterul lui Dumnezeu. El va fi cunoscut ca *Cel ce mântuiește* sau *MÂNTUITORUL*.

... Nu este alt Dumnezeu decât Mine, Eu sunt singurul Dumnezeu drept și mântuitor, alt Dumnezeu afară de Mine nu este. Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul. *Isaia 45:21,22*

UN BLESTEM

Așa cum am mai văzut, păcatul are consecințe specifice. Întotdeauna. În același fel în care sfidarea legii gravitației are ca rezultat oase rupte, și încălcarea cuvântului lui Dumnezeu

are consecințe. Dumnezeu nu a putut să treacă cu vederea păcatul lui Adam și al Evei. Nu a putut să spună: *“O, lăsați”* sau *“Pur și simplu nu aveți de ales. Ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic”* sau *“A fost doar UN păcat micuț”*. Nu. Răul era făcut. Adam și Eva erau vinovați. Un singur păcat a atras după sine judecata. Un singur păcat a adus frica și rușinea. Un singur păcat a atras după sine și mai mult păcat. Pământul și tot ce era pe el suferea din cauza blestemului. Animalele, marea, păsările, până și pământul erau afectate. Creația nu mai era perfectă. Ca rezultat al blestemului, Biblia spune că ...

... toată firea suspină și suferă ...

Romani 8:22

Omul urma să vină în lume prin durerea nașterii și urma să părăsească lumea prin agonia morții. Iar viața pe această planetă urma să fie plină de nedreptate, trudă și nenorocire. Dumnezeu i-a spus lui Adam ...

“În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.”

Geneza 3:19

Spinii și pălămida vieții, reali sau simbolici, urmau să facă viața omului una plină de durere și de luptă pentru supraviețuire. Omul a declanșat o reacție în lanț de durere. Dar cea mai tristă consecință a păcatului omului era tocmai acel lucru în legătură cu care Dumnezeu l-a avertizat — moartea.

4 MOARTEA

Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: “Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” *Geneza 2:16-17*

Într-un mod foarte real, atunci când Adam și Eva au ales să sfideze avertismentul lui Dumnezeu, ei L-au pus la încercare pe Dumnezeu să vadă dacă El se va ține de cuvânt. *Oare Dumnezeu vorbea serios când a spus acele lucruri? Oare omul chiar va muri? Sau Dumnezeu vorbea doar, aruncând amenințări goale — cuvinte mari fără un sens real?* Răspunsul Scripturii este destul de convingător:

Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege [sau Cuvântul lui Dumnezeu].

Luca 16:17

Nouă nu ne place să vorbim despre moarte. Este un subiect tabu. Eu am călătorit prin întreaga lume, vizitând unele dintre cele mai retrase grupuri de oameni de pe planetă și nu am găsit nicăieri o societate căreia să îi placă moartea. Am stat în fața multor gropi de înhumare, unele în curțile bisericilor, altele în junglă, dar toate aveau același numitor comun — tristețea. Realitatea că moartea înseamnă un singur lucru — și anume despărțirea — este pur și simplu imprimată cu fierul înroșit în conștiința umană. Cei dragi ne-au părăsit fără posibilitatea reînțoarcerii. Sentimentul pierderii și separării pe care îl simțim în acel moment, ne aduce de fapt aproape de sensul pe care Scriptura îl conferă cuvântului. În Biblie, moartea implică un soi de despărțire. Nu înseamnă anihilare sau inexistență.

Ne va fi de ajutor să știm și faptul că moartea nu poate fi disociată de originea ei — ea a apărut din cauza păcatului. Biblia vorbește despre ea ca despre o răsplată sau plată pentru nelegiuire. În același fel în care o persoană este plătită pentru munca prestată ...

... plata păcatului este moartea ...

Romani 6:23

Scriptura vorbește despre moarte în diferite moduri. Ne vom uita la trei dintre acestea.

1. Moartea Trupului (Despărțirea duhului omului de trupul său)

Moartea fizică nu este greu de înțeles, fiindcă avem mult prea mult de a face cu ea. Dar mai trebuie să înțelegem ceva în legătură cu ea, ceva ce este legat de Adam și Eva.

Când tai o creangă cu frunze de pe un copac, frunzele nu se uscă imediat, părând moarte. În același mod, când Dumnezeu i-a spus lui Adam: *“în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”*, Dumnezeu nu vroia să spună prin aceasta că imediat ce Adam va mânca din fruct va cădea la pământ mort. Ci mai degrabă, Dumnezeu vroia să spună că Adam va fi îndepărtat de la sursa vieții lui, și apoi, ca o creangă, trupul lui se va uza și se va opri mai repede sau mai târziu. Trupurile noastre, ale tuturor, asemeni trupului lui Adam, ...

MORT

... mor, și se întorc în țărâna lor.

Psalmi 104:29

Deși trupul moare, duhul continuă să trăiască. Biblia spune că duhul este nemuritor.

2. Moartea unei Relații (Despărțirea duhului omului de Dumnezeu)

Am văzut deja că neascultarea lui Adam și a Evei a pus capăt relației lor intime cu Dumnezeu. Dar consecințele au fost și mai grave de atât. Copiii lui Adam și ai Evei, precum și copiii copiilor lor — adică, întreaga omenire de atunci și până acum — s-au născut în lumea aceasta despărțiți de Dumnezeu.

Relația dintre Dumnezeu și om este atât de complexă, de profundă, de completă, încât, deși omul este viu din punct de vedere fizic, Dumnezeu vede întreaga omenire ca fiind ...

... morți în greșelile și în păcatele voastre.

Efesenii 2:1

Există o dinamică aici pe care nu trebuie să o trecem cu vederea. Dați-mi voie să ilustrez acest lucru.

Mi-am petrecut o mare parte a vieții mele călătorind sau locuind în țări din zonele tropicale. Pentru o perioadă de timp, soția mea și cu mine am locuit într-o casă așezată pe butuci. Cu o anumită ocazie un șobolan foarte mare a ales să se furișeze în spațiul mic de sub casa noastră și să moară acolo. Din păcate rozătoarea și-a dat duhul tocmai sub micul nostru dormitor. La început am crezut că nu avem de ales și că trebuie să lăsăm cadavrul să putrezească acolo. Hoitul, descompunându-se prin acțiunea climei calde și umede, răspândea un miros cumplit în dormitorul nostru, dând un nou înțeles cuvântului *dezgustător*. Șobolanul mirosea atât de respingător încât soția mea și cu mine nu puteam dormi. Am fost forțați să ne retragem într-un alt colț al casei. A dormi în apropierea aceluia hoit puturos nu era normal și nici natural pentru noi. Am fugit.

Următoarea dimineață, fiul meu, Andrew, s-a oferit voluntar pentru remedierea situației. El a găsit un băț lung, și introducându-l în spațiul îngust de sub casa noastră, încet, a tras șobolanul mort spre spațiu deschis. Când acesta a ajuns mai aproape, Andrew s-a retras dintr-o dată cu o repulsie puternică, crispat și a spus: "Tată! Animalul este acoperit de larve." Scârbos! Andrew a luat o pungă de plastic și trăgând-o peste mână și-a întins brațul sub casă. Apucând creatura mizerabilă de coadă, a tras cadavrul ei

plin de viermi afară. Ținând rămășițele dezgustătoare departe de el însuși, a fugit spre jungla care mărginea proprietatea noastră și cu un avânt uriaș a aruncat șobolanul departe.

Dacă acel șobolan ar fi fost viu și în stare să perceapă sentimentele lui Andrew, și-ar fi dat seama că îi provoca lui Andrew o stare puternică de neplăcere — mânie. Iar dacă șobolanul ar fi putut să citească gândurile lui Andrew în momentul în care era aruncat departe în pădure, l-ar fi auzit spunând în sinea lui: “Dispari de aici!”. Iar dacă șobolanul ar fi putut să vorbească și ar fi întrebat: “Pentru cât timp?”, Andrew ar fi răspuns: “Pentru totdeauna!”

Șobolanul mort ilustrează în trei moduri ce simte Dumnezeu față de păcat. Mai întâi, El este mânios. Dar aceasta nu este o mânie plină de ranchiună și răutate. Dumnezeu nu este un temperamental care se pierde cu firea. Ci ea este o reflecție a caracterului curat, perfect al lui Dumnezeu. Ea poate fi înțeleasă mai degrabă ca o *indignare sfântă*. În același mod în care noi am fost deranjați de șobolanul putred și Dumnezeu este mâniat de păcat. *Îl întristează*. Dumnezeu a creat lumea să fie un loc plăcut pentru trai, dar păcatul a schimbat mare parte a ei într-un loc al trudei silnice. De fiecare dată când facem un lucru care nu este mulțumitor, acest lucru ne amintește faptul că păcatul a răvășit creația lui Dumnezeu. Durere și suferință, tristețe și jale, murdărie și pestilență, bătăi și beții, cutremure și război — nici una dintre acestea nu erau incluse în planul inițial al lui Dumnezeu. Păcatul a fost ca o picătură de cianură într-o mâncare gustoasă, de primă clasă — nu a fost nevoie de mult ca să strice totul. Păcatul a fost ca o înțepătură de albină pe față — un lucru mic, dar care afectează întreaga ta ființă. Păcatul *a mers mai departe de încălcarea legii; el a fost un afront pentru întregul caracter al lui Dumnezeu*. De aceea Biblia spune că ...

... vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători.

Efesenii 5:6

Adam și Eva au fost neascultători de Dumnezeu când I-au ignorat instrucțiunile clare. Neascultarea față de Dumnezeu este marca păcatului. Biblia spune că ...

Mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor ...

Romani 1:18

Noi categorisim păcatul descriindu-l ca fiind ceva distractiv sau ceva rău, inofensiv sau sadic, mare sau mic. Biblia recunoaște unele diferențe când este vorba de consecințe, dar pentru Dumnezeu, orice păcat este ca un miros neplăcut în nări. Este precum cianura într-un ospăț.

În al doilea rând, în același mod în care șobolanul ne-a alungat pe soția mea și pe mine într-o altă cameră să dormim, și în același fel în care Andrew a îndepărtat hoitul respingător din prezența sa, și Dumnezeu S-a îndepărtat de omul păcătos. Scriptura spune ...

*... nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și
Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui ...*

Isaia 59:2

INSTRĂINAT

Am auzit pe unii oameni spunând că Dumnezeu pare distant, situat undeva departe. Păi Biblia chiar spune că omul ESTE instrăinat de Creatorul său.

... Erați străini ...

Coloseni 1:21

... de Dumnezeu. Sfințenia implică lipsa păcatului. Dacă omului păcătos i s-ar permite să se înfățișeze în fața lui Dumnezeu care are o puritate radiantă, ar fi ca și cum o mulțime de șobolani putezi, înviați ar trece prin camera de zi a soacrei mele, pătând covorul de culoarea fildeșului, proaspăt curățat. Nimic din ceea ce au călcat ei nu ar mai fi considerat curat. Întregul locaș ar fi considerat pângărit. În același mod, un Dumnezeu perfect nu poate îngădui existența păcatului în prezența Sa, iar motivul este cel pe care l-a spus profetul Habacuc ...

*Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți
să privești neleguirea!*

Habacuc 1:13

Aceasta ne aduce la cel de-al treilea punct pe care îl ilustrează șobolanul mort. Pentru cât timp consideră Dumnezeu că ar trebui să fim despărțiți de El? Răspunsul este destul de clar. Pentru totdeauna! Păcatul are consecințe definitive și veșnice. Așa cum noi nu vom dori să trăim cu șobolanul mort săptămâna viitoare, sau oricând altcândva, Dumnezeu nu ar îngădui niciodată ca să existe păcat în prezența Lui.

Aceasta este o veste destul de greu de primit, dar continuați să citiți. Urmează și vești bune. Dar deocamdată este important să înțelegem că atunci când Biblia vorbește despre relația omului cu Dumnezeu ca fiind încheiată, ea spune acest lucru cu fermitate. Este cu adevărat ruptă — este moartă.

3. Moartea față de o Bucurie Viitoare — Moartea a Doua (Despărțirea duhului omului de Dumnezeu pentru totdeauna)

Când un cuplu tânăr se logodește, el așteaptă cu încântare și nerăbdare bucuriile viitoare ale căsniciei. Ei caută modele de casă, discută despre locul unde vor locui și despre ce vor face împreună. Dar dacă logodna este ruptă și relația se sfârșește, toate planurile lor de viitor vor muri și ele.

Biblia ne spune că Dumnezeu pregătește o casă minunată pentru om după moartea acestuia. Acest loc se numește Rai. Raiul este un loc uimitor creat pentru om în vederea bucuriei lui viitoare. Viața veșnică este și ea parte a planului. Dar și numai să fii eliberat de păcat, de suferință și *moarte* va fi minunat.

Însă așa cum există viață veșnică, există și **moarte veșnică**. Când Biblia folosește cuvântul *moarte*, el are sensul de *moartea planului inițial al lui Dumnezeu* pentru omenire. Această moarte este numită deseori și a doua moarte, poate fiindcă are loc după moartea fizică. Această *a doua moarte* este rezervată oamenilor care nu vor fi în Rai. În locul Raiului, Scriptura spune că ei vor merge în *iazul de foc*, un loc respingător pe care Dumnezeu l-a creat cu scopul precis de a-i pedepsi pe Satan și pe demonii săi.

Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el... Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții.

Și morții au fost judecați ...

lazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc. Apocalipsa 20:11-15

Biblia vorbește despre a fi ^aaruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă, și despre a ^bfi munciți zi și noapte în vecii vecilor. Va fi un loc al ^cdurerii, privat de fericire. Scriptura vorbește despre ^dviermi (literal, larve), despre un ^eîntuneric intens, despre oameni care plâng și scrâșnesc din dinți din cauza angoasei extreme, despre a fi chinuit de sete din cauza ^fvăpăii, și despre amintiri legate de viața aceasta, dorind ca nimeni altcineva să nu ajungă acolo. Este un loc al suferinței pe care trebuie să o suporti singur, nu un festin cu amicii.

^aApoc. 19:20.
Deși trupul fizic moare, duhul continuă să trăiască.

^bApoc. 20:10

^cPsalmi 116:3

^dMarcu 9:48

^eMatei 8:12;
22:13; 25:30

^fLuca 16:24

Dar cît despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.

Apocalipsa 21:8

Mai încolo în carte vom afla mai multe despre destinul omului.

O NATURĂ PĂCĂTOASĂ

Păcatul și moartea domneau de acum încolo în linia genealogică a lui Adam, pare-se transmise din generație în generație prin tată. Un soi dă naștere aceluiași soi. Merii fac mere, pisicile dau naștere la pisici, omul păcătos dă naștere la oameni păcătoși.

De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit. Romani 5:12

Din cauza păcatului lui Adam, toți descendenții lui urmau să moștenească natura lui păcătoasă. Și fiindcă el a murit, toți descendenții lui urmau să moară.³

Adam a devenit păcătos prin natură — Adam urma să moară.

Toți descendenții lui Adam urmau să aibă natura păcătoasă. Toți urmau să moară.

Deseori noi legăm o listă de nelegiuiri de cuvântul *păcătos*, dar Biblia spune că este mult mai mult de atât. Omul are o *natură păcătoasă*, numită deseori și *natura lui Adam*. Această natură este o *condiție* sau o *stare*. De exemplu, medicul i-a spus unui prieten de-al meu că are o stare proastă a inimii. Acea *condiție* se face cunoscută prin *simptome*. Când urcă scările respiră greu iar fața lui se schimbă la culoare. Din când în când, mai introduce câte o tabletă de nitroglicerină în gură, sub limbă. În același fel, noi putem spune că fiecare om are o *stare* numită natură păcătoasă, iar *simptomele* acelei *stări* sunt păcatele.

UN DUMNEZEU SINCER

Dacă toată discuția aceasta despre păcat și moarte pare morbidă, ea ar trebui să ne reamintească *de faptul* că Dumnezeu nu încearcă să înfrumusețeze subiectele neplăcute. El le spune întocmai așa cum sunt. Păcatul și moartea sunt două lucruri pe care ființele umane le au în comun, și noi trebuie să știm ce spune Biblia despre ele. De la un Dumnezeu perfect așteptăm să auzim numai adevărul.

O RECAPITULARE

La început Dumnezeu și omul erau prieteni apropiați, trăind în armonie într-o lume perfectă. Doar oamenii perfecți puteau trăi cu un Dumnezeu perfect.

Podul relației s-a rupt când Adam și Eva au crezut în cuvântul lui Satan și nu în cuvântul Domnului, fiind neascultători față de instrucțiunile clare ale lui Dumnezeu. Întreaga lume s-a schimbat. A devenit un loc al vinei, durerii și morții.

După ce Adam și Eva au păcătuit, ei și-au îmbunătățit exteriorul în efortul de a arăta mai bine de cum erau în realitate. Ei au încercat să își acopere păcatul. Dar n-a mers. Prăpastia a rămas.

Pe măsură ce ne continuăm povestea, vom vedea că a-și nega adevărata păcătoșenie face parte din natura omului; să născocască moduri de a ajunge la Dumnezeu, să caute o cale înapoi spre o lume perfectă.

CE AU DESCOPERIT GENETICIENII?

“Ne face să înțelegem că toate ființele umane, în ciuda diferențelor la exterior, sunt de fapt membri ai aceleiași entități care a avut o origine foarte recentă într-un singur loc. Există un fel de frăție biologică care este mult mai profundă decât ne-am închipuit vreodată.” A spus Stephen Jay Gould, paleontologul și eseistul de la Harvard într-un articol de pe prima pagină din NEWSWEEK, în 1988, intitulat *“În Căutarea lui Adam și Eva”*.⁴

După spusele articolului, specialiști *“... în domeniul biologiei moleculare... au analizat o combinație de gene internaționale și au descoperit o urmă de ADN care i-a condus la o singură femeie din care ne tragem noi toți.”* ... *“Nu existau nici măcar indicatori ai diferențelor dintre rase.”*

Biblia spune: *Adam a pus nevastei sale numele Eva: căci ea a fost mama tuturor celor vii.* *Geneza 3:20*

Apoi, în 1995, revista TIME⁵ a avut un articol scurt care spunea că existau dovezi științifice cum că *“...există un ‘Adam’ ancestral, al cărui material genetic în cromozom este același la toți oamenii ce sunt pe Pământ acum.”*

Biblia spune: *El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului...* *Fapte 17:26*

Aceste studii ale ADN-ului uman dovedesc că noi toți avem *un bărbat și o femeie* la originea noastră. Unii specialiști sunt de acord; alții nu. Chiar și cei care sunt de acord se grăbesc să specifice că s-ar putea să nu fie vorba de Adam și Eva din Biblie. Oricare ar fi adevărul, este interesant de observat că descoperirile făcute sunt în acord cu Biblia. Acestea și alte descoperiri ale biologiei moleculare confirmă ceea ce Scriptura a afirmat timp de milenii, că toți suntem rude apropiate.

CAPITOLUL CINCI

1 UN PARADOX

2 ISPĂȘIRE

3 DOI CÂTE DOI

4 BABEL

1 UN PARADOX

În aceste capitole de început am aflat câte ceva despre cum este Dumnezeu. Pe măsură ce înaintăm vom afla mai multe dar trebuie să ne oprim și să comparăm câteva dintre caracteristicile lui Dumnezeu cu noua situație, de rău augur, a omului.

Este de ajutor să înțelegem că în același mod în care Dumnezeu a stabilit legi fizice pentru a governa Universul, a stabilit și legi spirituale care să reglementeze relația dintre El și om. Și în același mod în care cunoștințele de fizică și chimie ne ajută să înțelegem lumea din jurul nostru, cunoștințele despre aceste legi spirituale ne ajută să înțelegem viața și moartea. Aceste legi spirituale nu sunt greu de înțeles. Mai întâi, haideți să ne uităm la situația omului.

PROBLEMA OMULUI

Cu secole în urmă, în Orientul Mijlociu, atunci când cineva își asuma o datorie, se întocmea un certificat oficial pentru ca părțile să nu uite suma ce trebuia plătită. Aceia care nu reușeau să își plătească datoriile era considerați răufăcători și cădeau sub incidența legii. În același fel Biblia învață că în registrul moral, păcatul nostru reprezintă o datorie. Trebuie plătit un preț. Suntem puși față în față cu ...

... *Legea păcatului și a morții.*

Romani 8:2

Acea lege spune că:

Sufletul care păcătuiește, acela va muri.

Ezechiel 18:20

Atunci întrebarea rămâne: Suntem noi în stare să plătim acea datorie? Răspunsul este un da răspicat. Totuși, fiindcă moartea există veșnic, este greu să spui că datoria a fost plătită — fiindcă tranzacția nu se încheie niciodată. Pentru a o plăti, noi trebuie să suportăm consecințele depline ale morții în întregul său înțeles trilateral. Sincer, majoritatea oamenilor care gândesc sunt foarte evazivi când vine vorba despre a plăti. Problema este următoarea — trebuie să plătim. Este datoria noastră. Omenirea este în dilemă.

DOUĂ FAȚETE

Această dilemă are două fațete, cum ar fi cele două fațete opuse ale aceleiași monede.

- ❖ **Noi avem ceva ce nu vrem** — o problemă cu păcatul. Din cauza păcatului nostru noi experimentăm vină, rușine, durere, despărțire de Dumnezeu și în final moartea a doua.
- ❖ **Avem nevoie de ceva ce nu avem** — perfecțiune. Avem nevoie de un nivel de bunătate care să ne facă acceptabili în prezența lui Dumnezeu.

Deci întrebarea este dublă: **Cum putem scăpa de păcatul nostru? Și cum putem obține o neprihănire egală cu neprihănirea lui Dumnezeu, pentru ca să putem fi acceptați în prezența Lui?**

Iată un alt mod de a spune acest lucru. Omenirea, prin creație, a fost merită să trăiască în prezența lui Dumnezeu. Dar când omul a fost neascultător față de Dumnezeu, întreaga lui ființă s-a schimbat. El a pierdut acea natură fără păcat care îl făcea acceptabil în ochii lui Dumnezeu. Deci, *cum poate omul să recâștige acea perfecțiune care îi îngăduie să trăiască cu Dumnezeu?*

Vom reține aceste întrebări pe măsură ce înaintăm prin Biblie.

SITUAȚIA LUI DUMNEZEU

Pentru a înțelege situația lui Dumnezeu, trebuie să ne uităm la două atribute ale caracterului Său.

1. Dreptate Desăvârșită

Am văzut că Domnul este un Dumnezeu perfect, fără absolut nici un păcat. A fi fără păcat înseamnă și faptul că Dumnezeu este onest și corect — drept.

El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat.

Deuteronom 32:4

Noi am spune că Dumnezeu este un judecător bun fiindcă El nu tratează o persoană într-un fel și o alta în alt fel. Dumnezeu Își aplică regulile în mod egal și corect. Aici pe Pământ o persoană poate ascunde o nelegiuire pe care a comis-o, poate să mintă în legătură cu ea, poate mitui judecătorul, sau pur și simplu poate să nu fie prins niciodată. Dar în cazul lui Dumnezeu, nici un răufăcător nu poate scăpa fără ca păcatul să îi fie pedepsit. Nimeni nu poate scăpa de judecata lui Dumnezeu.

Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.

Eclesiastul 12:14

Onestitatea și corectitudinea sunt elemente fundamentale ale naturii perfecte a lui Dumnezeu.

Dreptatea și judecata sunt temelii scaunului Tău de domnie.

Psalmi 89:14

Fiindcă Dumnezeu este perfect, noi ne putem baza pe faptul că El va fi sută la sută corect. Nouă ne place acest lucru. Dar iată și vestea proastă. Dreptatea desăvârșită cere ca păcatul să fie pedepsit cu o pedeapsă egală cu ofensa. Indicatorul ei este întocmai seriozitatea cu care Dumnezeu tratează păcatul, evidentă prin pedeapsa pe care i-o aplică. Așa cum am văzut, Biblia spune că datoria păcatului nostru poate fi plătită numai prin moartea noastră — în întregul său înțeles trilateral.

Aceasta nu reprezintă o veste bună. Din fericire intră în scenă celălalt aspect al caracterului lui Dumnezeu.

2. Dragoste Desăvârșită

Dumnezeu nu este caracterizat doar de dreptate desăvârșită ci și de o natură în totalitate iubitoare. Prin natura Sa, Dumnezeu iubește.

- ❖ Dumnezeu a arătat un tip de dragoste când a creat lumea — grijă și interes.
- ❖ Dar mai apoi Dumnezeu a manifestat o dragoste și mai profundă — o dragoste nemeritată. Această dragoste este menționată folosindu-se cuvintele *har, îndurare, bunătate*

și *compasiune*. Ca păcătoși, noi nu merităm bunătatea lui Dumnezeu, totuși, Dumnezeu ne iubește cu o dragoste desăvârșită în ciuda păcatului nostru. Fiindcă Dumnezeu este perfect, nimeni nu ar putea manifesta har și îndurare într-o măsură mai mare.

PARADOX

Acum găsim paradoxul. Pentru a fi *drept* în totalitate, Dumnezeu trebuie să aplice pedeapsa pentru datoria păcatelor noastre — noi trebuie să murim. Dar fiindcă Dumnezeu este *iubitor*, El nu are nici o dorință să ne distrugă. Cele două trăsături ale caracterului Său sunt egale. Dumnezeu nu este mai *iubitor* decât *drept*. Deci cum poate Dumnezeu să continue să fie *drept* și totuși să fie *iubitor*?

Pentru început, Dumnezeu judecă fiecare păcat, fie că o face aici pe Pământ, fie după moartea fizică. El este 100% consecvent în acest lucru. Noi toți trebuie să murim.

Trebuie negreșit să murim, și vom fi ca niște ape vărsate pe pământ, care nu se mai adună.

2 Samuel 14:14a

Dar atunci intră în scenă celălalt atribut al lui Dumnezeu. Fiindcă Dumnezeu este prin natură iubitor...

... [el] dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui.

2 Samuel 14:14b

Deși Dumnezeu îngăduie ca trupurile noastre fizice să moară, El, plin de dragoste, ne deschide o cale prin care să putem scăpa de aspectele veșnice ale pedepsei cu moartea. În același timp Dumnezeu face posibil ca noi să trăim în prezența Lui din nou. Dar cum poate Dumnezeu să judece păcatul și să ne salveze în același timp? Cum pedepsește Dumnezeu păcatul fără să ne pedepsească pe noi? Vom studia acest lucru în capitolele ce urmează.

MÂNDRIE

Un ultim lucru înainte să mergem mai departe. Biblia spune că mândria a fost cea care l-a făcut pe Satan să se răzvrătească. Deseori noi ne uităm la mândrie ca la ceva bun, dar Biblia spune că mândria este cea care ne împiedică să venim la Dumnezeu pentru ajutor. Deseori suntem prea mândri pentru ca să ne smerim și să spunem că avem nevoie de Domnul.

Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.

1 Petru 5:5

2 ISPĂȘIRE

După ce au mâncat din fructul oprit, primul lucru pe care Adam și Eva l-au făcut a fost să se îmbrace cu frunze de smochin. În ciuda faptului că era îmbrăcat cu aceste haine, Adam l-a spus lui Dumnezeu că se simte gol — expus. Există un motiv pentru această stare de fapt. Biblia ne spune că...

... Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.

1 Samuel 16:7

Dumnezeu vedea dincolo de încercările lor slabe de a se acoperi. El le vedea inimile.

Biblia spune că Dumnezeu a respins încercările de autoîmbunătățire ale lui Adam și ale Evei. Frunzele de smochin le acopereau goliciunea, dar inimile lor erau pline de păcat. El vroia să îi învețe că omul nu poate face nimic, în afară sau înlăuntrul, pentru a îndepărta problema păcatului. Așa că El a refuzat să accepte îmbrăcămintea lor din *frunze de smochin*.

O ÎNVELITOARE

Doar Dumnezeu putea să le dea haine care să fie acceptabile înaintea Lui. Dumnezeu a luat animale, le-a omorât și

Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele, și i-a îmbrăcat cu ele.

Geneza 3:21

Aceasta era o ilustrare grafică a faptului că păcatul aduce moarte. Adam și Eva nu mai văzuseră moarte niciodată. Dacă au privit acest ritual, trebuie să fi fost o experiență cutremurătoare — văzând sângele vărsat pe pământ, lupta pentru viață, stingerea strălucirii din ochii animalului, înțelegerea că a venit sfârșitul. Oricare a fost situația, Dumnezeu i-a făcut să înțeleagă imediat cumplita realitate a morții. Animalele mureau pentru ca ei să poată fi îmbrăcați.

ALUNGAT

Deși omul a păcătuit, el încă mai trăia în grădină și avea acces la pomul vieții. A mânca din acest pom însemna ca omul să trăiască pentru totdeauna. Așa că Dumnezeu l-a alungat pe om din grădină.

Domnul Dumnezeu a zis: "Iată că omul a ajuns ca unul din *Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el, și să trăiască în veci."

De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.

Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învântească o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții. Geneza 3:22-24

*Observați cuvântul *Noi*. De vreme ce Biblia afirmă clar că există un singur Dumnezeu, este logic să ne punem întrebarea — cu cine vorbește Dumnezeu când spune: "...omul a ajuns ca unul din *Noi*"? Această întrebare va găsi răspuns pe măsură ce avansăm în Scripturi.

Acesta a fost un act de îndurare. Dumnezeu nu vroia ca omul să fie legat pentru totdeauna ca păcătos. Vă puteți imagina cum ar fi lumea dacă toți bărbații și toate femeile malefice din toate vremurile ar fi încă vii astăzi? Plasându-l pe om în afara grădinii, Dumnezeu a îngăduit consecințelor păcatului să își ia cursul normal, și anume, moartea fizică. Dar Dumnezeu Se gândea dincolo de mormânt. El se gândea la planul Său de a-l izbăvi pe om de moartea a doua, un mod de a-l scuti de iazul de foc.

CAIN ȘI ABEL (Vezi Linia Timpului, paginile 166-167)

Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, și a născut pe Cain. Și a zis: "Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!" A mai născut și pe fratele său Abel. Abel era cioban, iar Cain era plugar. Geneza 4:1,2

Atât Cain cât și Abel s-au născut în afara grădinii. Fiindcă ei au fost concepuți în urma unirii lui Adam cu Eva, ei aveau starea de păcat a lui Adam și erau despărțiți de Dumnezeu. Pentru ca Dumnezeu să fie drept, El trebuie să aplice legea Sa. Și Cain și Abel trebuiau să moară pentru păcatul lor.

Dar Dumnezeu îi iubea, și în îndurarea Lui El le-a deschis o cale prin care să poată scăpa de judecată. Acea cale avea două dimensiuni:

Dimensiunea lăuntrică — O Credință în Dumnezeu

Cain și Abel trebuiau pur și simplu să se încreadă în Dumnezeu și să creadă că ceea ce spunea Domnul era

adevărat. De exemplu, Dumnezeu le-a promis lui Adam și Evei că IZBĂVITORUL urma să zdrobească capul lui Satan și urma să îi scape de consecințele păcatului. *Era oare posibil? Era oare adevărat? Oare Dumnezeu vorbea serios? Cain și Abel trebuiau să decidă pentru ei înșiși dacă să îl creadă sau nu pe Dumnezeu.*

Dimensiunea Exterioară — Un Element Vizual

Dumnezeu a vrut în același timp să le arate *de ce este nevoie* pentru a îndepărta păcatul. Era vorba de un element vizual intens. Este puțin cam înspăimântător, așa că țineți-vă bine.

Un studiu amănunțit al Scripturii ne face să înțelegem că Dumnezeu le-a spus lui Cain și lui Abel în mod specific să ia un animal, să îl omoare și să lase ca sângele să i se scurgă pe un *altar. Dar de ce? Și numai ideea de sacrificii animale ne izbește ca unul oribil — revoltător. Ce motiv inteligibil o fi avut Dumnezeu pentru o poruncă atât de explicită? Biblia spune că ...

*Altarele erau platforme din pietre sau din pământ pe care se aduceau jertfe.

... fără vărsare de sânge, nu este iertare.

Evrei 9:22

Dumnezeu spunea cu alte cuvinte că datoria păcatului omului putea fi plătită sau iertată, doar dacă exista moarte pentru ea. Dar de ce sânge?

Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele noastre, căci prin viața din el face sângele ispășire.

Levitic 17:11

Acest concept al vărsării de sânge are două aspecte:

- ❖ **Înlocuire:** În mod normal, omul urma să moară pentru propriul păcat. Dar acum, bazat pe anumite evenimente viitoare, Dumnezeu spunea că urma să accepte moartea unui animal nevinovat în locul omului — ca înlocuitor. Era viață pentru viață, unul nevinovat murind pentru cel vinovat. Jertfa ilustra ascultarea față de *legea păcatului și a morții* și satisfacerea dreptății. Dar oare nu putea fi ucis un animal pentru jertfă, fără să i se verse sângele, de exemplu prin înec?
- ❖ **Ispășire:** Dumnezeu a spus că sângele urma să facă *ispășire* pentru păcat. Cuvântul *ispășire* înseamnă *acoperire*.

Sângele vărsat acoperă păcatul omului, și de aceea, când Dumnezeu se uita la om, nu mai vedea păcatul. Omul era văzut *neprihănit* și astfel acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Relația era restaurată. Omul urma totuși să moară din punct de vedere fizic, dar consecințele veșnice nu i se mai aplicau (cum ar fi despărțirea de Dumnezeu pentru veșnicie în iazul de foc).

Prin credința în Dumnezeu, așa cum acest lucru este ilustrat prin moartea înlocuitoare și prin sângele ispășitor de pe altar, omul urma să primească iertarea păcatelor și o relație nouă cu Dumnezeu.

ISPĂȘIRE — O ÎNVELITOARE PENTRU PĂCAT

Cuvântul *ispășire* poartă în sine ideea de satisfacere a naturii *drepte, sfinte, neprihănite* a lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu revendica moarte ca pedeapsă pentru păcat. Când Dumnezeu vedea moartea jertfei nevinovate, El era satisfăcut fiindcă cerințele legii Sale erau împlinite.

Jertfirea unui animal pe altar nu îndepărta păcatul. Omul era încă păcătos. Jertfa ilustra doar ceea ce era necesar pentru ca păcatul să fie iertat — moarte și vărsare de sânge. Sângele asigură *ispășire* sau o *învelitoare* pentru păcat. De fapt în același mod în care Dumnezeu a acoperit goliciunea lui Adam și a Evei cu haine acceptabile și păcatul omului a fost acoperit de sânge și omul a găsit acceptare la Dumnezeu. Ar fi corect să spunem că Domnul a trecut temporar cu vederea păcatul omului, ca și cum acesta ar fi fost anihilat complet.

Cu instrucțiunea lui Dumnezeu clară în mintea noastră, ne vom întoarce acum la povestea lui Cain și Abel și vom vedea ce se întâmplă.

DOUĂ JERTFE

A mai născut și pe fratele său Abel. Abel era cioban, iar Cain era plugar. După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului.

Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor.

Geneza 4:2-4

Cain și Abel au adus amândoi jertfe Domnului. Aceasta era ceea ce Dumnezeu le-a spus să facă. Dumnezeu vroia ca ei să arate prin faptele lor că își pun încrederea în Cuvântul Lui și că îl consideră adevărat. Dar exista o problemă. Deși amândoi aduceau jertfe, exista o diferență.

Abel a adus un animal care putea fi ucis și al cărui sânge putea fi vărsat. Acest lucru era bun — era ceea ce Dumnezeu a spus să facă. Dar Cain a adus roadele câmpului. Legumele nu varsă sânge. Cain aducea o jertfă dar era una nepotrivită.¹ El a inventat propria versiune a *frunzelor de smochin*.

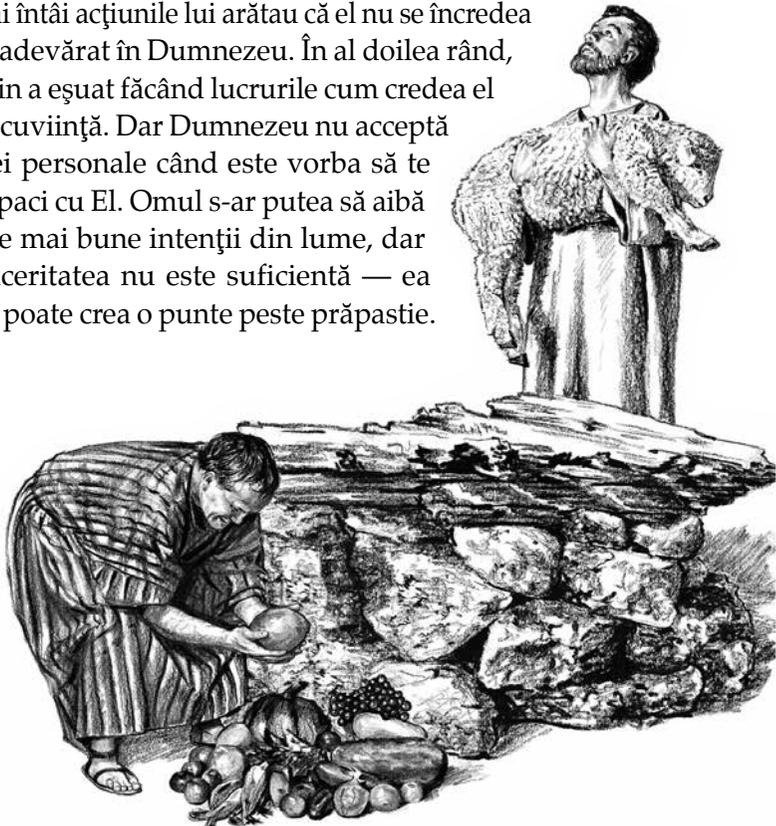
RESPINGERE

Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n-a privit cu plăcere.

Geneza 4:4,5

Dumnezeu a respins jertfa lui Cain. Cain greșise în două aspecte.

Mai întâi acțiunile lui arătau că el nu se încredea cu adevărat în Dumnezeu. În al doilea rând, Cain a eșuat făcând lucrurile cum credea el de cuviință. Dar Dumnezeu nu acceptă idei personale când este vorba să te împaci cu El. Omul s-ar putea să aibă cele mai bune intenții din lume, dar sinceritatea nu este suficientă — ea nu poate crea o punte peste prăpastie.

Deseori considerăm gândirea independentă ca fiind bună, și într-un fel avem dreptate.

Totuși, trebuie să fim atenți.

Un spirit independent poate fi și unul foarte egocentric. Când mentalitatea *voi face cum cred eu de cuviință*

se manifestă în relații —

privitor la cine are și cine nu

are dreptate, cine primește și cine nu, sau chiar privitor la felul în care conducem țări întregi — lucrurile pot să iasă foarte urât.

Cain făcea *cum credea el de cuviință*. El credea că știe mai bine decât Dumnezeu ce era bine și ce nu.

ACCEPTARE

Pe de altă parte, Abel a adus tipul de jertfă pe care l-a cerut Dumnezeu — un animal nevinovat urma să moară și să își verse sângele. Abel merita să moară pentru păcatele proprii, dar Dumnezeu, în îndurarea Sa, a îngăduit ca animalul să moară în locul lui ca înlocuitor. Când Abel și-a adus jertfa înaintea Domnului, el avea încredere că El Își va ține cuvântul — de a trimite un IZBĂVITOR — pentru ca să îl mântuiască cumva pe el de pedeapsa cumplită a păcatului. Este puțin probabil ca Abel să fi știut cum urma acest IZBĂVITOR să Își împlinească rolul, dar este clar că Abel se încredea în Dumnezeu pentru soluția la problema păcatului.

Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a câpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui...

Evrei 11:4

Când Abel venea înaintea lui Dumnezeu prin credință, jertfa lui asigura o învelitoare-ispășitoare pentru păcat. Când Dumnezeu se uita la Abel, El nu mai vedea păcatul acestuia. Într-un fel, Dumnezeu l-a trecut cu vederea. În ochii lui Dumnezeu, Abel era neprihănit (perfect), și acum putea fi acceptat în prezența Sa.

BLÂNDEȚEA LUI DUMNEZEU

În ceea ce-l privește pe Cain, el pur și simplu nu era foarte încântat de ceea ce a făcut Dumnezeu.

... Cain s-a mâniat foarte tare, și i s-a posomorât fața.

Și Domnul a zis lui Cain: "Pentru ce te-ai mâniat, și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pânđește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești." Geneza 4:5-7

Dumnezeu a încercat să îi arate cu blândețe lui Cain că se îndrepta spre lucruri nu tocmai bune, că natura lui păcătoasă urma să îl distrugă. El i-a arătat lui Cain faptul că ar fi acceptat dacă și el ar veni înaintea Sa așa cum a venit Abel. Răspunsul lui Cain nu este înregistrat nicăieri. El era supărat.

ÎNTREBĂRI, ÎNTREBĂRI

Cain a zis fratelui său Abel: "Haidem să ieșim la câmp." Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel, și l-a omorât.

Domnul a zis lui Cain: "Unde este fratele tău Abel?" Geneza 4:8,9

În același mod în care i-a chestionat pe Adam și Eva, Îl vedem pe Domnul punându-i întrebări lui Cain. Dumnezeu nu avea nevoie să îi pună întrebări lui Cain în legătură cu cele întâmplate. Dumnezeu știe totul: El știa exact ce se întâmplase. Dar îi dădea ocazia lui Cain să mărturisească tot. Dar, exact ca Adam și Eva, cuvintele lui Cain au scos la iveală ce avea el în inimă:

Cain: "Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?"

Dumnezeu: "Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine." Geneza 4:9,10

Păcatul nu poate fi ascuns. Cain l-a ucis pe fratele său și apoi a încercat să scape de mărturisire. Dumnezeu Și-a îndreptat degetul spre Cain — Tu ai făcut-o! Nu există nici o indicație a faptului că ar fi existat remușcări din partea lui Cain pentru faptele lui. Dumnezeu putea să îl distrugă, dar în îndurarea Lui, El l-a exilat pe Cain într-o altă regiune. Rasa umană a demarat într-un mod scandalos.

SET (vezi linia timpului, paginile 166-167)

Adam s-a împreunat iarăși cu nevastă-sa; ea a născut un fiu, și i-a pus numele Set; "Căci," a zis ea, "Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain."

Lui Set i s-a născut și lui un fiu, și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului. Geneza 4:25,26

Deși Set s-a născut având o *natură păcătoasă*, el s-a încrezut în Dumnezeu așa cum a făcut Abel. Prin Set și prin descendenții lui, Dumnezeu urma să Îl trimită pe MANTUTOR. Dumnezeu Își ținea promisiunea.

MOARTE

Îată că a venit timpul să îl părăsim pe Adam. Biblia spune că el a avut o familie numeroasă și a trăit până la o vârstă extrem de înaintată. Unii învățați au sugerat că efectul de seră în creația de început putea să îl protejeze pe om de radiațiile cosmice nocive, omul putând astfel să trăiască intervale de timp incredibil de lungi, înregistrate în istoria începuturilor. Alții au venit cu ideea că acumulările de mutații degenerative erau reduse pe atunci, fapt ce îi îngăduia omului să trăiască mai mult. Deși este posibil să existe adevăr în aceste teorii, tot mai mulți oameni de știință cred că lungimea vieții unei persoane este determinată de o limită stabilită genetic. La început, acea limită genetică este posibil să fi fost stabilită la o valoare mai mare. Vom vedea mai târziu care putea să fi fost lucrul care a provocat schimbarea. Oricare să fi fost motivul, Biblia spune că în cele din urmă Cuvântul lui Dumnezeu s-a adevărit în ceea ce-l privea pe Adam.

MORT

După nașterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice. Toate zilele pe care le-a trăit Adam, au fost de nouă sute trei zeci de ani; apoi a murit.

Geneza 5:4,5

CU CINE S-AU CĂSĂTORIT SET ȘI CAIN?

Biblia spune că Adam și Eva au avut și alți fii și fiice. Se sugerează oarecum că în această perioadă a istoriei, frații și surorile s-ar fi căsătorit între ei. Fiindcă încă nu trecuse timp suficient pentru ca să apară un număr semnificativ de mutații genetice în zestrea genetică moștenită de copii, nu puteau să apară efecte negative în urma unor astfel de căsătorii. Mai târziu în istoria Bibliei, vom vedea că astfel de căsătorii au fost interzise.

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU ABEL DUPĂ CE A MURIT?

Deși Biblia nu menționează în mod explicit unde s-a dus duhul lui Abel când a fost ucis, noi știm din alte pasaje ale Scripturii că cei ce mureau mergeau într-un loc numit *Paradis*, un loc pregătit de Dumnezeu pentru bărbații și femeile care au crezut în El. Unii învățați ai Bibliei, referindu-se la acea perioadă a istoriei fac diferența dintre *Paradis* și *Cer*, dar toți cad de acord asupra faptului că acum cele două sunt unul și același loc.

Biblia nu ne spune foarte multe despre *Cer*, poate fiindcă este prea greu de înțeles pentru mințile noastre limitate de muritori. Un scriitor al Scripturii căruia i s-a dat ocazia să arunce o privire în acest loc, și-ar fi dorit să se poată exprima prin cuvinte concrete — dar el a apelat la imagini în cuvinte pentru a se face înțeles. Când te uiți la ceea ce a creat Dumnezeu în șase zile, este copleșitor să te gândești la ce ar putea face în secole de meșterire. Biblia spune că *Cerul* este un loc real în care locuiesc oameni reali. Va fi ceva asemănător cu Edenul, doar că incomparabil mai bine.

Natura păcătoasă a omului nu va mai exista.

Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții...

Apocalipsa 21:27

Omul va avea o neprihănire acceptabilă în totalitate înaintea lui Dumnezeu. Gândindu-se la faptul că *Îl* va vedea pe Domnul, unul dintre scriitorii Bibliei a scris...

*... ce vom fi nu s-a arătat încă... atunci când se va arăta El, vom fi ca El pentru că *Îl* vom vedea așa cum este.* 1 Ioan 3:2

Relația unică între Dumnezeu și om va fi restaurată.

Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor.

Apocalipsa 21:3

Tot ce are legătură cu viața, va fi desăvârșit.

[Dumnezeu] va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Cel

ce ședea pe scaunul de domnie a zis: "Iată, Eu fac toate lucrurile noi."

Apocalipsa 21:4,5

Nu vor exista înmormântări sau relații rupte, morminte și despărțiri ce frâng inima, spitale sau lipsă de adăpost, trupuri ciuntite sau sănătate șubredă, cârje sau bețe.

Dimpotrivă, Cerul va fi un loc al bucuriei și al plăcerii veșnice.

... înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta.

Psalmi 16:11

Trupurile noastre nu vor fi limitate temporal sau spațial. Se pare că ne vom putea deplasa instantaneu. Evident, vom putea și să îi recunoaștem pe oamenii pe care i-am cunoscut sau despre care am auzit aici pe Pământ.

Cel puțin o parte a Cerului va fi reprezentată de un oraș mare. S-a calculat că dacă ar fi folosită doar 25% din suprafața orașului, ar putea fi comod găzduiți 20 de miliarde de oameni. Acest oraș este numit Noul Ierusalim.

... m-a dus... și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, ... având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți, doisprezece îngeri...

Apocalipsa 21:10-12

Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte.

Apocalipsa 21:25

Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie.

Apocalipsa 21:21

Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu...

Apocalipsa 22:1

Acesta va fi un oraș cum nimeni nu a mai văzut — fără poluare, fără rugină, fără degradare, fără hoți, fără nelegiuire, fără frică — perfect în toate detaliile. Toți locuitorii Cerului vor trăi acolo pentru totdeauna.

VIAȚĂ
VEȘNICĂ

Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.

Apocalipsa 22:5

... voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.

Psalmi 23:6

Poate că putem încheia această secțiune cu următorul verset, care, deși nu se limitează la Cer, ne dă cu siguranță o idee despre ceea ce Dumnezeu are pus deoparte pentru noi.

“Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce -L iubesc.”

1 Corinteni 2:9

3 DOI CÂTE DOI

Mulți văd Biblia ca o continuă succesiune de minuni uimitoare. De fapt, minunile erau tocmai excepțiile. Urmău să treacă secole înainte ca să se mai întâmple ceva ce să cutremure întregul Pământ. În momentul în care ne găsim în povestire, Biblia menționează nu mai puțin de 10 generații care au trecut înainte ca următorul mare eveniment din istoria lumii să aibă loc. Fiecare dintre acele generații reprezintă o perioadă îndelungată, în timpul căreia populația Pământului a crescut în mod semnificativ.

Au trecut sute și sute de ani, dar Dumnezeu nu Și-a uitat angajamentul luat de a trimite IZBĂVITORUL PROMIS. Fiecare generație îi avea pe cei care L-au crezut pe Dumnezeu. Deși populația globului creștea rapid, numărul celor care se încredeau în Dumnezeu nu creștea în aceeași măsură. Biblia menționează că toți, cu excepția câtorva, I-au întors spatele.

VIOLENȚĂ

Omenirea nu doar că L-a respins pe Dumnezeu, dar înclina spre a-l urma pe Satan cu toată pasiunea pe care o poate avea omul. Biblia spune:

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.

Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie. Dumnezeu S-a uitat spre pământ, și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ.

Geneza 6:5,11,12

Dacă te uiți puțin la unele dintre națiunile lumii care ne umplu ecranele televizoarelor la jurnalele zilnice de știri cu prezentări ale anarhiei, războiului, violenței și violurilor, atunci vei avea o idee destul de clară despre cum era în vremurile acelea. Scriptura spune că gândurile omului erau permanent îndreptate spre rău. Domneau perversiunea și haosul. Lumea a devenit un loc al morții.

TRĂIND PENTRU SINE

În plus, Biblia spune că societatea acelor zile era concentrată la a trăi pentru sine.² Ceea ce a spus Dumnezeu nu mai era important.

Omul a disprețuit planul lui Dumnezeu și a dezvoltat o filozofie de viață care excludea orice dorință de a-L căuta pe El. Omul nici măcar nu încerca să creeze o punte peste prăpastie.

Deși neprihănirea era departe de gândul omului, în cazul păcatului era tocmai invers.

Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțămīt; ci s-au dat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălīt că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare.

De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.

Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele

lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase, și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.

Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.

Astfel au ajuns plini de ori ce fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găesc de buni pe cei ce le fac.³ *Romani 1:21-32*

Biblia spune că în acest moment din istorie, omul își vânduse sufletul păcatului. Dar, așa cum am văzut mai înainte, păcatul își are consecințele lui. Întotdeauna. Așa cum sfidarea legii gravitației are drept consecințe vântăi și oase rupte, și ignorarea cuvântului lui Dumnezeu are consecințe. Dumnezeu nu putea trece păcatul cu vederea. Biblia spune că Dumnezeu era mâhnit de el.

Și Domnul a zis: "Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut..." *Geneza 6:7*

O fi avut omul o filozofie de viață care Îl excludea pe Dumnezeu, dar Dumnezeu încă îl considera pe om responsabil de comportamentul său.

NOE (vezi linia timpului, paginile 166-167)

Cu toate acestea, un om și familia lui erau diferiți. Scriptura spune că...

Noe a căpătat milă înaintea Domnului... Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu. *Geneza 6:8-10*

Deși Noe era un om cu o trăire curată, Biblia afirmă foarte clar că el era totuși un păcătos. După legea păcatului și a morții, Noe trebuia să moară pentru acel păcat. Dar Biblia mai spune și că Noe aducea jertfă animală înaintea lui Dumnezeu, dovadă că el a recunoscut nevoia de a avea un înlocuitor nevinovat care să plătească pedeapsa cu moartea în locul lui. Noe a crezut că

Domnul îl va salva cumva de consecințele păcatelor lui. Scriptura spune că fiindcă Noe s-a încrezut în Dumnezeu, el era considerat neprihănit în ochii Domnului. Noe avea o relație corectă cu Dumnezeu, lucru indicat de cuvintele: "...*umbla cu Dumnezeu.*"

Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: "Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul. Fă-ți o corabie din lemn de gofer (chiparos); corabia aceasta s-o împarți în camere, și s-o tencuiești cu smoală pe dinlăuntru și pe dinafară.

Geneza 6:13,14

CALEA DE SCĂPARE

Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă — un vapor. Dar nu era vorba de o bărcuță cu vâsle. Era un vapor mare, asemănător cu fregatele moderne ce traversează oceanele în zilele noastre. Avea mai multe punți, un sistem de ventilație încorporat și o ușă, o singură ușă. Vasul era construit din lemn acoperit cu smoală, o metodă obișnuită de izolare a unui vapor în secolele trecute.⁴ Arca a rămas cel mai mare vas construit vreodată, până ce proporțiile ei au fost aproape dublate în 1844 prin construirea vaporului Great Britain. Dimensiunile arcei încă sunt considerate ideale pentru un vapor mare și stabil. Ea nu a fost construită pentru a avea viteză ci pentru a menține, a păstra, a conserva viața. Dumnezeu i-a spus lui Noe:

"Și, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de supt cer, care are suflare de viață; tot ce este pe pământ va pieri.

Dar cu tine fac un *legământ; să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine.

*Legământ:
un acord, o
promisiune sau
un contract.

Din tot ce trăiește, din orice făptură, să iei în corabie câte două din fiecare soi, ca să le ții vii cu tine: să fie o parte bărbătească și o parte femeiască. Din păsări după soiul lor, din vite după soiul lor, și din toate târătoarele de pe pământ după soiul lor, să vină la tine înlăuntru câte două din fiecare soi, ca să le ții cu viață. Și tu, ia-ți din toate bucatele care se mănâncă, și fă-ți merinde din ele, ca să-ți slujească de hrană ție și lor."

Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu.

Geneza 6:17-22

ASCULTARE

Fiindcă Noe l-a crezut pe Dumnezeu, a ascultat de El. Dar faptul acesta nu a făcut ca instrucțiunile lui Dumnezeu să fie mai ușor de urmat. Noe nu a mai construit niciodată un vapor, sau cu siguranță nu unul de mărimea aceasta. Și cum urma să le explice vecinilor lui noțiunea de inundație mondială?

Dumnezeu a spus că potopul urma să aibă loc peste 120 de ani.⁵ În timpul acesta Noe nu doar a supravegheat construirea vaporului ci i-a și avertizat pe toți cei care erau dispuși să asculte despre judecata care venea.⁶

Biblia ne spune că înainte de potop oamenii trăiau până la vârste de sute de ani. Au fost sugerate diferite teorii care vroiau să explice motivul, dar nu se dă nici un motiv în Biblie. Este pur și simplu prezentată ca o stare de fapt. Luând în considerare cât trăiau oamenii atunci, cei 120 de ani cât a durat construirea arcei se încadrau bine în perioada de viață. După potop, lungimea vieții s-a scurtat considerabil într-atât încât un om de 90 de ani era considerat bătrân.

Au fost scrise multe cărți bune despre potop și despre impactul pe care l-a avut acesta asupra climatului lumii și asupra configurației Pământului. Aceste cărți prezintă teorii raționale bazate pe informațiile din Biblie și pe observații științifice. Având la dispoziție surse atât de detaliate, nu am îndrăznit să le copiez. Cu toate acestea, în următoarele câteva pagini, voi face scurte referiri la câteva dintre aceste teorii, cu speranța că ele vă vor ajuta să înțelegeți fără să vă pierdeți în detalii.

Domnul a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni.

Geneza 7:1

Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul.

Geneza 7:5

În aceeași zi au intrat în corabie: Noe, Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, nevasta lui Noe și cele trei neveste ale fiilor lui cu ei.

Ei, și toate fiarele câmpului, după soiul lor, toate vitele după soiul lor, toate târătoarele care se târăsc pe pământ după soiul lor, toate păsările după soiul lor, toate păsările, tot ce are aripi. Au intrat în corabie la Noe, două câte două, din orice făptură care are suflare de viață. Cele care au intrat, erau

câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască, din orice făptură, după cum poruncise Dumnezeu lui Noe.

Apoi Domnul a închis ușa după el.

Geneza 7:13-16

O UȘĂ

A fost nevoie de câțiva ani pentru a încărca arca. Noe a luat câte o pereche din fiecare soi de animale la bord, cu excepția câtorva. Numărând și soiurile care au dispărut, vaporul avea suficient spațiu pentru a le găzdui pe toate, animalele ocupând, după estimări, doar 60% din spațiul vasului.⁷ Spațiul rămas era folosit probabil ca depozit pentru hrană. Luând puii unor animale mari probabil a ajutat la economisirea spațiului. Pentru a economisi hrana, unele animale e posibil să fi hibernat. Desigur, Dumnezeu avea abilitatea să le mențină pe toate în viață în orice mod ales de El.

După ce s-a terminat încărcarea, Dumnezeu i-a închis în arcă. Când a venit judecata și apele au început să crească, oricâte bățai s-ar fi auzit, nu l-ar fi putut motiva pe Noe să deschidă trapa. Și nici nu trebuia Noe sau familia lui să se teamă că ușa ar putea fi spartă de potopul duduitor. Ei erau în siguranță deplină fiindcă Dumnezeu a închis ușa — unica și singura ușă a siguranței. El i-a încuiat pe cei care au crezut și i-a lăsat afară pe cei răzvrățiți.

Dumnezeu este îndurător. El i-a acordat omenirii 120 de ani pentru a se întoarce de la căile ei păcătoase și să aibă parte de îndurarea Lui. Acum timpul a expirat. A venit judecata, așa cum a spus Dumnezeu. Uneori omul amenință fără să-și ducă la bun sfârșit amenințarea, dar Dumnezeu se ține întotdeauna de cuvânt.

În anul al șase sutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

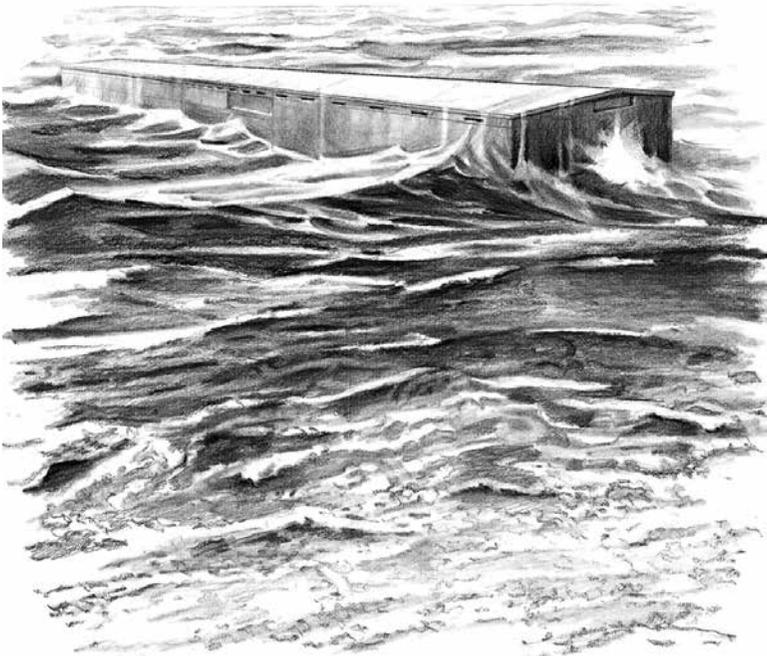
Geneza 7:11,12

IZVOARELE ȘI ZĂGAZURILE CERURILOR

Au fost desenate tot felul de imagini despre un bătrân pe un vaporeș mic, înconjurat de animale, udat până la piele de o rafală de ploaie. Acele eforturi de a ilustra această povestire sunt greșite. Trebuie să fi fost nebun — și mort — să fi rămas afară în furtuna care s-a declanșat peste lume.

Mai întâi Pământul s-a rupt eliminând cantități masive de apă subterană. Biblia vorbește despre *ruperea izvoarelor Adâncului celui mare*. S-a sugerat că apa, având o presiune foarte mare, a fost aruncată la înălțimi mari spre cer. Mai apoi, acea apă, împreună cu apa din atmosferă a căzut pe Pământ pe măsură ce *s-au deschis stăvilarele cerurilor*. O astfel de ruptură a scoarței planetei trebuie să fi implicat o activitate vulcanică uriașă. Este posibil ca acum să fi avut loc procesul cunoscut sub numele de *migrare a continentelor*. Folosind supercomputere, unul dintre cei mai mari specialiști din lume în tectonica plăcilor, a realizat un model tridimensional al întregului proces de migrare a continentelor ce a avut loc în doar câteva luni.⁸ În timp ce apăreau fisuri pe scoarța Pământului, bucăți mari de la suprafață au fost împinse în adâncuri, spre interiorul Pământului, refăcând fundul oceanelor și a suprafețele continentelor. Cuvântul care descrie acest eveniment în ebraică înseamnă *inundație catastrofică*. În Biblie acest cuvânt este folosit doar pentru a descrie acest potop. Nici o altă inundație nu a fost măcar aproape de a-l egala. Deși multe dintre lucrurile care s-au întâmplat pot fi explicate prin științele naturii, trebuie să ne amintim că un Dumnezeu atotputernic putea crea fără nici o piedică circumstanțele potopului și rezultatele catastrofale care l-au însoțit.

Ploaia a durat timp de 40 de zile, dar bazat pe text, se pare că apa a continuat să se reverse din izvoarele adâncului timp de 150 de zile.

Potopul a fost patruzeci de zile pe pământ. Apele au crescut și au ridicat corabia, și ea s-a înălțat deasupra pământului. Apele au ajuns mari și au crescut foarte mult pe pământ, și corabia plutea pe deasupra apelor. Apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți, care sunt supt cerul întreg, au fost acoperiți.

Geneza 7:17-19

Tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viață în nări, tot ce era pe pământul uscat, a murit. Toate făpturile care erau pe fața pământului au fost nimicite, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului: au fost nimicite de pe pământ. N-a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie.

Geneza 7:22,23

Dumnezeu și-a adus aminte de Noe, de toate viețuitoarele și de toate vitele care erau cu el în corabie; și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ, și apele s-au potolit. Izvoarele Adâncului și stăvilarele cerurilor au fost închise, și ploaia din cer a fost oprită. Apele au scăzut de pe fața pământului, scurgându-se și împuținându-se, și, după o sută cincizeci de zile, apele s-au micșorat.

Geneza 8:1-3

Apa a acoperit munții în totalitate, dar după Potop ea s-a retras în văi, care, se presupune că au devenit albiile pentru oceane.

... Apele stăteau pe munți, dar la amenințarea ta au fugit ... suindu-se pe munți și pogorându-se în văi, până la locul pe care li-l hotărâsei Tu. Le-ai pus o margine pe care nu trebuie s-o treacă, pentru ca să nu se mai întoarcă să acopere pământul.

Psalmi 104:6-9

O PLANETĂ DIFERITĂ

Noe și familia lui au stat în arcă timp de 371 de zile înainte ca Dumnezeu să deschidă ușa și să îi lase afară. Cu mult timp înainte de ziua aceea apele s-au retras și arca a acostat într-o regiune muntoasă. Când ei au părăsit arca, pământul nu era doar uscat ci a și început să rodească din nou.

Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe, și i-a zis: "leși din corabie, tu și nevastă-ta, fiii tăi și nevestele fiilor tăi cu tine! Scoate afară împreună cu tine toate viețuitoarele de tot felul care

sunt cu tine, atît păsările cît și vitele și toate târătoarele care se târăsc pe pămînt: să mișune pe pămînt, să crească și să se înmulțească pe pămînt.”

Și Noe a ieșit afară cu fiii săi, cu nevastă-sa și cu nevestele fiilor săi.

Noe a zidit un altar Domnului; a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate, și a adus arderi de tot pe altar. Domnul a mirosit un miros plăcut... *Geneza 8:15-18,20,21*

O PROMISIUNE

Primul lucru pe care l-a făcut Noe după ce a ieșit din arcă a fost să construiască un altar și să aducă ca jertfă un animal nevinovat ca jertfă de sânge pentru Dumnezeu. Jertfa nu a îndepărtat păcatul, dar a reprezentat ceea ce era necesar pentru a plăti datoria — sânge vărsat prin moarte. Era dovada faptului că Noe avea încredere în Dumnezeu, crezând că Domnul se va ține de cuvânt și îi va salva cumva pe el și pe familia lui de consecințele păcatului. Dumnezeu era mulțumit.

Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: “Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pămîntul.” *Geneza 9:1*

“Iată, Eu fac un legămînt cu voi, și cu sămînța voastră, care va veni după voi... că nici o făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului, și nu va mai veni potop ca să pustiască pămîntul.”

Și Dumnezeu a zis: “Iată semnul legămîntului pe care-l fac între Mine și voi... curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legămîntului dintre Mine și pămînt.” *Geneza 9:9,11-13*

Dumnezeu a promis că nu va mai distruge lumea niciodată printr-un potop. De câte ori ploua, curcubeul urma să fie un semn de reamintire al acelei promisiuni. Deși au trecut mii de ani de la Potop, Dumnezeu a rămas credincios cuvîntului Său.

Fiii lui Noe, care au ieșit din corabie, erau: Sem, Ham și Iafet. Aceștia au fost cei trei fii ai lui Noe, și din ei s-au răspândit oamenii peste tot pămîntul. *Geneza 9:18,19*

Omul avea acum șansa unui nou început.

Toate zilele lui Noe au fost de nouă sute cincizeci de ani; apoi a murit. *Geneza 9:29*

DAR CE SE ÎNTÂMPLĂ CU DINOZAUURII, FOSILELE, CĂRBUNII ȘI PETROLUL?

Nu putem găsi cuvântul *dinozaur* în Biblie — cuvântul este unul recent, inventat în 1841 de un anatomist englez. Cu toate acestea, primele cărți ale Bibliei fac referiri la animale care nu au echivalent în prezent. Două dintre animalele mai mari menționate se aseamănă surprinzător de bine cu fosilele găsite.⁹

Din ceea ce spune Biblia se poate presupune că Dumnezeu a creat dinozaurii și ei au trăit împreună cu omul de la început.

Dinozaurii par să fi fost reptile, dintre care majoritatea continuau să crească de-a lungul vieții. Dacă ei *trăiau la fel de mult ca oamenii dinainte de potop, se explică dimensiunile mari la care au ajuns unii.

*Mulți oameni trăiau peste 900 de ani.

Biblia menționează că o pereche din fiecare soi de animale de uscat trebuia să intre în arcă. Este ușor de înțeles de ce numai puii au fost luați, nu doar pentru a economisi spațiu, ci și pentru a extinde la maxim perioada de înmulțire în anii de după potop. De vreme ce mărimea medie a unui dinozaur era cea a unui ponei mic, și chiar și cei mai mari dinozauri la naștere nu erau mai mari decât o minge de fotbal, calculele demonstrează că era spațiu suficient pentru ei pe arcă.

Iar în ceea ce privește dispariția lor, putem doar să speculăm. În ultimele câteva decenii, multe specii au dispărut, dar până și în aceste cazuri recente este greu să se găsească cauza exactă. A merge milenii întregi înapoi în timp este chiar și mai greu. De vreme ce climatul pare să se fi schimbat radical după potop, s-a presupus că ar fi fost greu pentru astfel de animale să supraviețuiască.

Condițiile create de inundație dau răspuns la multe întrebări pe care ni le punem legat de natură. De exemplu, cantitatea masivă de sediment creată de potop, greutatea extremă a apei, gradul uriaș de eroziune — toate pot să explice depozitele de cărbuni, petrol și fosile pe care le găsim acum. Multe dintre fosile aduc dovezi copleșitoare că au fost îngropate rapid și în mod catastrofic, deseori în *cimitire* mari de fosile. Simpla existență a unei fosile bine conservate, cum ar fi peștii, dovedește că aceasta a fost îngropată brusc, sedimentul învelitor întărindu-se rapid, înainte ca prădătorii, bacteriile și intrarea în putrefacție să îi distrugă caracteristicile.

4 BABEL

Al zecelea capitol al cărții Geneza este deseori numit și “*Cartea neamurilor*”. El ne spune de unde au apărut grupurile etnice majore, începând cu cei trei fii ai lui Noe. Capitolul se încheie cu următorul verset:

Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, după spița neamului lor, după neamurile lor. Și din ei au ieșit neamurile care s-au răspândit pe pământ după potop.

Geneza 10:32

Din nou, trecuseră secole și populația Pământului a crescut. Povestea noastră se mută acum în ceea ce istoricii numesc leagănul civilizației: Mesopotamia antică, Irakul din zilele noastre.

Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo.

Și au zis unul către altul: “Haidem! să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc.” Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var.

Si au mai zis: “Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.”

Geneza 11:1-4

PLANURILE OMULUI

După potop, Dumnezeu i-a spus omului...

“Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul.”

Geneza 9:1

Dar acum omul încerca nu doar să schimbe planurile, ci să și adauge la ele ceva ce venea de la el.

Mai întâi: Omul simțea că toți semenii lui ar trebui să stea într-un singur loc și să construiască un oraș mare. Aceasta era neascultare directă față de porunca lui Dumnezeu. Din nou omul credea că știe *mai bine decât Dumnezeu* ce trebuie făcut.

Precum vedeți, omul avea o problemă cu ascultarea. V-ați întrebat vreodată de ce nu este niciodată nevoie să îi învățați pe copiii mici să fie neascultători față de mama și de tata? Un astfel de comportament vine de la sine fiindcă răzvrătirea este

ceva natural pentru inima omului. Practic, nouă oamenilor nu ne place să ni se spună ce să facem. Preferăm să facem ceea ce vrem noi. Aceasta era problema oamenilor din Babel.

În al doilea rând: Pe lângă oraș, omul vroia să construiască și un turn pentru ca să câștige cinste și onoare pentru sine însuși. Oamenii ziceau: “Noi vrem ...

... să ne facem un nume ...”

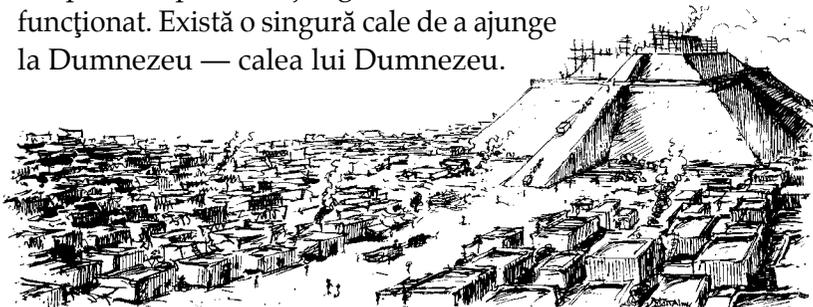
Geneza 11:4

Nu poți să nu auzi șoaptele malefice ale lui Satan. Aceasta fusese și ambiția lui.

Este de remarcat că Dumnezeu nu era inclus în nici unul dintre aceste planuri. Atunci când omul este ocupat încercând să fie *cineva*, să își facă un *nume*, atunci poți fi sigur că este mândrie la mijloc. Dumnezeu va trebui să fie lăsat pe dinafară. Este ridicol să încerci să te înalți pe tine însuți când stai lângă un Dumnezeu care este atât de strălucitor, suprem, atât de maiestuos și atât de puternic. EL va face să arate ridicol pe oricine care vrea să-și facă un nume. Așa cum am văzut mai înainte, Biblia spune că *Dumnezeu* este singurul vrednic să I se înalțe Numele.

Așa că planurile omului nu s-au potrivit deloc cu instrucțiunile lui Dumnezeu. Din nou, omul acționa independent de Dumnezeul Prea Înalt.

În Biblie, Babel este prima ocazie cu care se vorbește despre religie organizată. Babel, sau ceea ce a devenit cunoscut ca Babilon, este deseori folosit în Scriptură ca un exemplu al eforturilor religioase ale omului. Oamenii, încercând să construiască un turn până la cer, își creau propriul mod de a ajunge la Dumnezeu. Ți-i poți imagina trudind în căldura tropicală, adunând lut, arzând cărămizile și lipindu-le unele de altele cu smoală. Trebuie să fi fost o trudă cumplită, având simplul scop de a ajunge la cer. Dar nu a funcționat. Există o singură cale de a ajunge la Dumnezeu — calea lui Dumnezeu.

O definiție bună pentru cuvântul religie ar fi următoarea: **eforturile omului de a ajunge la Dumnezeu**. Omul, prin natura sa, tinde să fie foarte religios. Tot timpul el caută sau creează noi moduri de a-L găsi pe Dumnezeu. Este o căutare fără speranță. Vom vedea că Biblia afirmă că omul se găsește într-o pustie spirituală — el este **PIERDUT** — și nu poate găsi calea înapoi la Dumnezeu de unul singur. Și nu poate nici să scape de păcatele sale și nici să aibă o neprihănire corespunzătoare pentru a deveni acceptabil înaintea Domnului.

În contrast cu religia, Biblia ne învață că singura cale adevărată spre Dumnezeu a fost deschisă de Însuși Domnul, atunci când, în îndurarea Lui, s-a coborât la om și i-a deschis o cale de scăpare de pedeapsa pentru păcat. Dumnezeu este Cel ce ne scapă. El este Mântuitorul. Biblia afirmă foarte clar că Domnul este Cel care ...

... dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui.

2 Samuel 14:14

Locuitorii din Babel au ignorat acest lucru. Desigur, nici unul dintre eforturile lor de a construi ceva măreț nu i-a scăpat lui Dumnezeu. Dumnezeu cunoștea deplin ceea ce se întâmpla.

Domnul S-a pogorât¹⁰ să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: "Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iacă de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând."

Geneza 11:5,6

Dumnezeu știa ceea ce a dovedit și istoria, că având o limbă comună, progresul omului în tehnologie este mult mai rapid. Pare să fie un tipar. Cu cât lucrurile sunt mai avansate și mai confortabile, cu atât omul simte mai puțin nevoia de Dumnezeu. Deși Dumnezeu i-a dat omului liber arbitru, El nu dorea ca omul să trăiască independent de El.

ÎMPRĂȘTIAȚI

Povestirea vorbește de la sine. Dumnezeu a luat poziție pentru a confrunța omul pentru sfidarea lui. Dumnezeu a spus ...

“Haidem să *Ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.”

Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea.

Geneza 11:7,8

*Încă o dată observați cuvântul *ne*. Biblia afirmă clar că există un *singur* Dumnezeu. Atunci, despre cine vorbește Domnul când spune “*ne*”? Vom studia acest lucru mai târziu.

Teoria presupusei migrări a triburilor de băștinași din America de Nord și de Sud, de-a lungul fâșiei Aleutine nu a fost niciodată una fondată. Deși s-au făcut unele asocieri de limbă, a fost imposibil de dovedit din punct de vedere lingvistic. Motivul pentru care grupuri mici de oameni, izolate din punct de vedere lingvistic, au ajuns din Groenlanda de nord în locuri atât de retrase în adâncimile junglei amazoniene, este dincolo de explicații raționale.

DE UNDE SE TRAG RASELE?¹¹

Într-un fel există o singură rasă — rasa umană. Biblia face diferență între oameni pe baza grupărilor naționale sau tribale și nu pe baza culorii pielii sau a aspectului fizic. Dar acele diferențe există totuși. Cum s-o fi întâmplat?

De dragul explicației, noi vom alege culoarea pielii, dar același lucru se va aplica la ochi, forma nasului, structura părului, statură, etc.

Noi ne gândim deseori la piele ca având multe culori, dar, de fapt, pielea are în principal o singură culoare, și anume melanina. Dacă avem doar puțină melanină, pielea noastră este deschisă la culoare; dacă organismul secretă o cantitate mare, avem piele închisă la culoare. Există și alți câțiva factori minori care influențează culoarea pielii, dar acești factori nu sunt specifici unei anumite rase, și astfel explicația de mai jos se aplică și la ele.

Se știe de mult timp că dacă o persoană de culoare se căsătorește cu o persoană albă, rezultatul final va fi o piele de culoare maro. Dacă doi dintre astfel de descendenți să căsătorească între ei, copiii lor pot fi negri, albi, sau orice altă nuanță de

Biblia spune că Dumnezeu i-a împrăștiat — și se pare că exact așa s-a întâmplat. Fără îndoială, El i-a și echipat cu cunoștințe legate de supraviețuirea în noile lor medii.

Oricum să fi fost — pe calea unei fâșii de pământ sau literal — când Dumnezeu i-a împrăștiat, El le-a dat și limbi noi. El a făcut o treabă meticuloasă. Oricine s-a angajat vreodată la formidabila muncă de a învăța o nouă limbă știe că nu vei crea pur și simplu alte limbi dintr-un capriciu. Unele dintre limbile pe care le-a creat Dumnezeu sunt atât de complexe încât le poate lua lingviștilor specializați câțiva ani să le înțeleagă, și chiar și atunci, ei nu le înțeleg în totalitate.

Orașul pe care îl construiau oamenii nu a dispărut, dar a primit un nume nou. Acel nume înseamnă *încurcătură*.

De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ.

De acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.

Geneza 11:9

culoare între cele două. De ce? Fiindcă ambii părinți au o serie de gene necesară pentru a reda întregul spectru de culori.

Acum, dacă acești copii care s-au născut cu piele de culoare neagră pură (din căsnicia de mai sus) se căsătoresc cu descendenți având aceeași culoare, și emigrează într-o zonă unde copiii lor nu au posibilitatea să se căsătorească cu cei de altă culoare, descendenții lor vor fi negri în fiecare caz. Ei nu vor mai avea genele necesare pentru a produce piele de culoare albă. În circumstanțe similare, acest lucru se va aplica și celor cu piele de culoare albă, care nu vor mai avea genele necesare producerii pielii de culoare neagră. O astfel de diversificare în două grupuri diferite de culori, care nu implică adăugarea nici unei gene noi celor deja create, poate avea loc chiar și numai după câteva generații. Deși explicația de mai sus a fost scurtată în mod considerabil, oricine poate vedea că nu este o problemă așa de complexă cum pare la primă vedere.

Biblia spune că toate națiunile Pământului s-au tras din Noe, din cei trei fii ai lui și din soțiile lor, care se presupune că ar fi avut piele de culoare maro, cu gene care asigurau posibilitatea apariției atât a pielii de culoare albă cât și neagră la descendenții lor.

CAPITOLUL ȘASE

1 AVRAAM

2 CREDINȚĂ

3 ISAAC

1 AVRAAM

După încurcarea limbilor la Babel, au trecut multe generații înainte ca Biblia să înregistreze o nouă intervenție a lui Dumnezeu în istorie. În timpul acestor ani Domnul nu a uitat de promisiunea Sa de a trimite un IZBĂVITOR. Deși majoritatea oamenilor trăiau cu puține gânduri despre Dumnezeu, fiecare generație îi avea pe acei câțiva care credeau în promisiunile Lui. Un astfel de cuplu era și Avram cu Sarai.

Sarai era stearpă: n-avea copii deloc.

Geneza 11:30

Căminul lui Avram se găsea în orașul Ur, puțin mai la sud de Babel. Cu toate acestea, urmând instrucțiunile Domnului, el și-a părăsit casa și s-a mutat în Haran. Acolo Dumnezeu i-a vorbit a doua oară.

Domnul zisese lui Avram: "Ieși din țara ta ... și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Avram a plecat, cum îi spusese Domnul ... Avram avea șaptezeci și cinci de ani", când a ieșit din Haran.

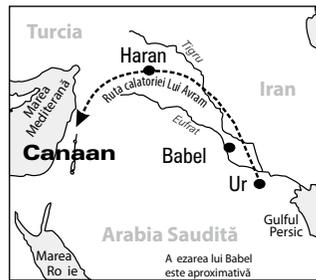
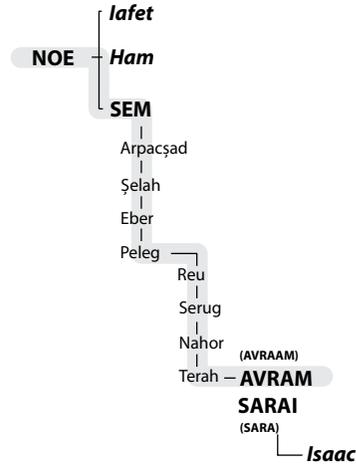
Geneza 12:1,4

Pentru Avram acesta era un pas mare. El nu putea să se uite într-un atlas, nici să se informeze despre țară pe pagina ei Web, nici să discute cu un agent de turism. El nici măcar nu știa unde merge! Dumnezeu nu i-a spus. În timp ce călătorea el trebuia să se încreadă în Dumnezeu că îl va călăuzi zi de zi. Destinația lui necunoscută era Canaan, Israelul de astăzi.

Și au ajuns în țara Canaan. Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.

Geneza 12:5,7

Fiindcă Avram a crezut că Dumnezeu este Salvatorul lui personal de consecințele păcatelor, el a adus o jertfă de sânge pe un altar ca *acoperământ-ispășitor* al păcatului său. Deși jertfirea animalului era doar o reprezentare vizuală a ceea ce era nevoie pentru ca păcatul să fie îndepărtat, jertfa lui Avram a fost o

dovadă clară a faptului că el recunoștea nevoia de a avea un înlocuitor care să suporte pedeapsa cu moartea în locul său. El se încredea în Dumnezeu așa cum au făcut Abel, Noe și toți ceilalți oameni neprihăniți în secolele trecute.

Avram trăia o viață semi-nomadă, astfel că localnicii îl numeau *evreu*, un nume care avea sensul de *unul care rătăcește, cel de departe*. Fiindcă Avram a stat un timp îndelungat într-un anume loc, orașul din zonă a preluat numele de Hebron. Din acest moment încolo, Avram și descendenții lui urmau să fie amintiți ca evrei.

PATRU PROMISIUNI

Dumnezeu i-a mai dat lui Avram și patru promisiuni specifice:

1. *Voi face din tine un neam mare ...*²
2. *Îți voi face un nume mare ...*³
3. *Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema ...*⁴
4. *... toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.*

Când Dumnezeu binecuvântează, El acordă favoare și bunăstare.

Când Dumnezeu blestemă, El aduce nenorocire.

Geneza 12:2,3

Prima promisiune a lui Dumnezeu era o veste bună pentru Avram. Pentru a deveni un neam mare, va trebui să fie tată. Cu toate acestea, de vreme ce el nu avea descendenți și Sarai trecuse deja de vârsta la care să poată naște copii, el era nedumerit de modul în care acest lucru urma să se întâmple. Dar Dumnezeu a promis, deci trebuia să fie adevărat.

Ultima promisiune se baza pe prima și era o referire directă la IZBĂVITOR. Dumnezeu îi spunea lui Avram că unul dintre descendenții lui va fi UNSUL, și că EL va fi o binecuvântare pentru întreaga lume. Biblia spune că Avram L-a crezut pe Dumnezeu și s-a bucurat „că are să vadă” ziua venirii IZBĂVITORULUI.⁵

După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie, și a zis: “Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare.”

Avram a răspuns: “Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii...”

[Dumnezeu] ... l-a dus afară, i-a zis: “Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: “Așa va fi sămânța ta.”

Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.

Geneza 15:1,2,5,6

Această ultimă propoziție este plină de înțelesuri. Noi ne vom uita la trei cuvinte care au implicații profunde. Acele cuvinte sunt *neprihănire*, *socotit* și *credință*. Ultimul este atât de important încât îi voi acorda o secțiune întreagă.

NEPRIHĂNIRE

Am văzut mai devreme că termenul neprihănire este folosit când se face referire la perfecțiunea lui Dumnezeu, la faptul că El nu are nici un defect, că El este sfânt, curat, pur, fără prihană sau păcat.

A-I FI SOCOTIT

Expresia a-i fi socotit comunică ideea ca cineva să plătească datoria pe care tu o ai la bancă în urma folosirii unei cărți de credit. Dar ce vrea să spună Biblia când afirmă:

“Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.”?

Geneza 15:6

Vă amintiți acel *Certificat de Datornic* pe care îl are orice ființă umană ca rezultat al păcatului? Păi, și Avram avea una. Dar fiindcă Avram a crezut promisiunile lui Dumnezeu, Dumnezeu a transferat un credit pe socoteala lui. El i-a dat lui Avram *neprihănire*.

Era ca și cum Dumnezeu ar fi spus: „Avrame, fiindcă tu te încrezi în Mine, voi face o plată în avans în contul păcatelor tale. Voi pune perfecțiunea *Mea* în registrul tău spiritual. Dar tu trebuie să înțelegi că neprihănirea *Mea* întrece de departe păcătoșenia ta. Ceea ce îți dau Eu face mai mult decât să compenseze păcatul tău. Poți considera datoria păcatului tău ca plătită. Și fiindcă Eu pun în contul tău neprihănirea *Mea*, ea nu va acoperi doar datoria păcatului tău, ci îți va da și toată perfecțiunea de care ai nevoie pentru ca să trăiești cu Mine în cer.”

Biblia spune că Avram a avut așa o încredere în faptul că Dumnezeu Își va ține cuvântul încât el...

...aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

Evrei 11:10

Deși trupul lui Avram urma să moară în cele din urmă, el urma să nu experimenteze pedeapsa teribilă asociată cu moartea a doua. El știa că va trăi cu Dumnezeu în cer pentru totdeauna.

Mai devreme am pus acea întrebare tip două fațete ale aceleiași monede: „Cum putem să scăpăm noi de păcatul nostru și să câștigăm *o neprihănire egală cu neprihănirea lui Dumnezeu* pentru ca să fim acceptați în prezența Lui?” Pentru Avram, răspunsul era ușor: încredere în Dumnezeu, credință în promisiunile Lui și Dumnezeu va purta de grijă.

2 CREDINȚĂ

Acest al treilea cuvânt poate fi înțeles greșit. Trebuie să înțelegem câteva lucruri despre el așa cum apare folosit în Biblie.

- ❖ Cuvintele și termenii *credință*, *a crede*, *încredere*, *a se încrede* sunt deseori folosiți alternativ.

Avram **a crezut** pe Domnul. | El **a crezut** ce a spus Dumnezeu.

Avram și-a pus **credința** în Domnul. | El și-a pus **credința** în cuvântul Lui.

Avram **s-a încrezut** în Domnul. | El știa că Dumnezeu este **vrednic de încredere**.

Avram și-a pus **încrederea** în Domnul. | **Încrederea** lui era doar în Dumnezeu.

- ❖ Adevărata credință se zidește pe fapte, nu pe sentimente. Când stai pe un scaun, ai încredere că te va ține. Nu stai pe scaun fiindcă ai un sentiment minunat sau o pasiune coplesitoare pentru scaune. Ci mai degrabă, observi că scaunul este solid și bazându-te pe acest fapt, te lași pe el cu toată greutatea ta.

Credința lui Avram se baza pe o certitudine — promisiunea lui Dumnezeu. Era o chestiune de aritmetică simplă.

Dumnezeu a spus „Vei avea un fiu”

+ Dumnezeul Creator este atotputernic și spune adevărul

= Avram va avea un fiu

- ❖ Nu contează *cantitatea* de credință⁶ pe care o ai, ci *în cine* îți pui încrederea. Se poate ca și credința lui Avram să se fi clătinat uneori, dar încrederea lui era înrădăcinată ferm în Dumnezeu.
- ❖ Adevărata credință biblică nu se oprește la înțelegerea intelectuală a lucrurilor. Dacă ar face aceasta, nu ar mai fi credință adevărată.

Credința poate fi ilustrată astfel: Doi prieteni sunt la un târg. Unul îl întreabă pe celălalt: „Crezi că trenulețul tobogan va rămâne pe șinele acelea?” Celălalt răspunde: „Bine-nțeles!” Apoi primul prieten spune: „Bine, atunci hai să ne dăm cu el!” Dacă al doilea prieten ezită și începe să caute scuze pentru a nu lua parte la distracție, e puțin probabil ca el să creadă cu adevărat. Deși el spune acest lucru cu gura, mult mai important decât afirmația lui este că el se îndoiește în inima lui.

Trenulețul tobogan poate, pe bună dreptate, să ne provoace rezerve și pot să existe alte motive bune pentru a nu te da pe ele, dar ideea este următoarea: credința ne influențează faptele.

Credința lui Avram a mers dincolo de capacitatea lui de a înțelege. El și-a bazat viața, reputația și acțiunile pe ea. Fiindcă a crezut, a fost ascultător față de Dumnezeu și a călătorit către un pământ străin. Fiindcă a crezut, a adus jertfe, încrezându-se în Dumnezeu că îl va salva de consecințele păcatului.

Este important să înțelegem că ascultarea lui Avram nu era o încercare de a-I dovedi lui Dumnezeu sau altora autenticitatea credinței lui. Ci mai degrabă, fiindcă s-a încrezut în Dumnezeu, rezultatul natural a fost că făcea lucrurile pe care Dumnezeu le dorea de la el. Așa că atunci când auzim cuvintele „*Avram a crezut pe Dumnezeu ...*” trebuie să ne gândim la tot ce implică această afirmație. Ca rezultat al credinței lui Avram, Dumnezeu i-a schimbat numele în Avraam, care înseamnă *tatăl al unei mulțimi*, și Sarai a devenit Sara, nume ce înseamnă *prințesă*. Acesta era modul lui Dumnezeu de a spune că El Își va ține

promisiunea, deși amândoi trecuseră de vârsta la care ar fi putut da naștere la copii.

3 ISAAC

Domnul Și-a adus aminte de cele ce spusese Sarei, și Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise. Sara a rămas însărcinată, și a născut lui Avraam un fiu la bătrânețe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu. Avraam a pus fiului său nou născut, pe care i-l născuse Sara, numele Isaac. *Geneza 21:1-3*

Dumnezeu Și-a ținut promisiunea față de Avraam și Sara, chiar și la vârsta lor înaintată. El Se ține întotdeauna de cuvânt și Își găsește plăcerea în a face imposibilul.

După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam, și i-a zis: "Avraame!"

"Iată-mă", a răspuns el.

Dumnezeu i-a zis: "Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune."

Avraam s-a sculat dis de dimineață, a pus șaua pe măgar, și a luat cu el două slugi și pe fiul său Isaac. A tăiat lemne pentru arderea de tot, și a pornit spre locul, pe care i-l spusese Dumnezeu. A treia zi, Avraam a ridicat ochii, și a văzut locul de departe. Și Avraam a zis slugilor sale: "Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul, ne vom duce până colo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi."

Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus în spinarea fiului său Isaac, și a luat în mână focul și cuțitul. Și au mers astfel amândoi împreună. Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Avraam, a zis: "Tată!"

"Ce este, fiule?" i-a răspuns el.

Isaac a zis din nou: "Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?"

"Fiule", a răspuns Avraam, "Dumnezeu însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot." Și au mers amândoi împreună înainte.

Când au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, Avraam a zidit acolo un altar, și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac, și i-a pus pe altar, deasupra lemnelor. Apoi Avraam a întins mâna, și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său. Atunci *Îngerul

Domnului l-a strigat din ceruri, și a zis:
"Avraame! Avraame!"

"Iată-mă!" a răspuns el.

*Îngerul a zis: "Să nu pui mâna pe
băiat, și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de
Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău
fiu, pentru Mine."

*Îngerul Domnului
în acest caz este
un sinonim pentru
Dumnezeu. Comparați
cu Geneza 22:15,16.

Avraam a ridicat ochii, și a văzut înapoia lui un berbec,
încurcat cu coarnele într-un tufiș; și Avraam s-a dus de a
lua berbecul, și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.
Avraam a pus locului acela numele: "Domnul va purta de
grijă. De aceea se zice și azi: "La muntele unde Domnul va
purta de grijă."

*Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam,
și a zis: "Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut
lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi
binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța
, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și
sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile
pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai
ascultat de porunca Mea!"

Geneza 22:1-18

Aceasta este o poveste deosebit de profundă. La prima vedere se pare că Dumnezeu aprobă jertfirea copiilor!! Dar uitați-vă mai în amănunt.

SINGURUL TĂU FIU

Cadrul este simplu. Dumnezeu i-a spus lui Avraam să îl ia pe fiul său și să îl aducă jertfă pe un altar — să îl omoare. Aceasta era o cerere ce implica un preț mare. Domnul i-a amintit lui Avraam că acesta era singurul său fiu. De parcă ar fi fost nevoie să i se reamintească. Ani întregi el a așteptat acest fiu și Isaac era tocmai fiul despre care Dumnezeu a promis că va fi tatăl unui neam fără număr. Domnul a fost foarte clar vorbind despre lucrul acesta și este evident că un fiu mort nu poate avea descendenți!

Cererea lui Dumnezeu trebuie să-l fi dezorientat pe Avraam. Este foarte posibil ca el să fi fost martor la jertfele umane practicate de alte națiuni din acele vremuri și știa că era o formă obișnuită de a-i îmbuna pe dumnezei. Totuși, porunca lui Dumnezeu de a-l aduce jertfă pe Isaac era în opoziție cu tot ce știa Avraam despre Creator.

Dumnezeu, în dragostea Sa, l-a promis pe Isaac ca descendentul care urma să nască mulți copii. Din punct de vedere uman nu exista nici un mod de a pune în acord promisiunea precedentă a lui Dumnezeu cu porunca Lui de acum. Cum poate Dumnezeu să fie atât de inconsecvent? Și totuși Avraam a învățat că Domnul era pe deplin de încredere, așa că a făcut exact ceea ce a cerut Domnul. Chemându-l pe fiul său, el a înșeuat măgărușul familiei și, luând lucrurile necesare aducerii unei jertfe, a pornit să împlinească voia Domnului. Inima lui trebuie să fi fost frământată de angoasă. Ascultarea a fost un pas uriaș pentru Avraam, dar acel pas a dovedit credința lui deplină în bunătatea lui Dumnezeu.

Biblia nu ne dă posibilitatea să ghicim gândurile lui Avraam. Ea ne spune că Avraam s-a agățat de promisiunea lui Dumnezeu, convins fiind că dacă îl aducea pe Isaac ca jertfă, Domnul îl putea învia din morți.

Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare... Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți; și, ... ca înviat din morți l-a primit înapoi.

Evrei 11:17,19

Biblia spune că Dumnezeu punea la încercare credința lui Avraam. Vom înțelege de ce a făcut acest lucru puțin mai încolo. Acest test suprem al jertfirii fiului său i-a demonstrat lui Avraam și nouă încrederea lui reală în Domnul.

Avraam și Isaac, împreună cu alți doi tineri, s-au îndreptat spre muntele Moria. Când au ajuns în apropierea lui, doar Avraam și Isaac au mers mai departe, Isaac cărând lemnele. La un moment dat el i-a pus o întrebare tatălui său. Fără îndoială Isaac a fost martor la multe jertfe și nu avea nevoie de o diplomă de licență ca să își dea seama că unul dintre componentele esențiale lipsea — jertfa însăși. Unde era mielul?

Isaac a zis: "Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?"

Geneza 22:7

Nu poți să nu te întrebi dacă Isaac se gândea la frecvența jertfirii copiilor în religiile neamurilor învecinate. Și el se încredea în Domnul și nu puțin! Când tatăl său a răspuns că Dumnezeu Însuși se va îngriji de miel, Isaac a continuat drumul de bună voie. Biblia spune că au mers mai departe împreună.

Dumnezeu le-a arătat locul exact în care dorea ca ei să ridice un altar, pe unul dintre vârfulurile muntelui Moria. Mulți ani mai târziu, Templul evreilor urma să fie construit pe muntele Moria, poate chiar în același loc unde Isaac trebuia adus ca jertfă.

LEGAT

Când au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, Avraam a zidit acolo un altar, și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac, și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor. *Geneza 22:9*

Isaac nu era un bebeluș. Cuvântul ebraic tradus băiat era folosit pentru a desemna tineri până la vârsta militariei. El era cu siguranță suficient de mare să opună rezistență, și în ciuda faptului că Avraam nu mai era un tinerel, nu există nici un indiciu că ar fi existat o luptă. Este evident că Isaac s-a supus de bună voie tatălui său, un act care demonstrează încrederea lui implicită în tatăl său, pe care îl știa un împlinitor al Cuvântului lui Dumnezeu.

Odată legat pe altar, Isaac era total neajutorat. El era sub incidența poruncilor directe și specifice ale lui Dumnezeu de a fi înjunghiat.

Nu avea nici o posibilitate să se salveze. Biblia spune că Avraam a întins mâna și a luat cuțitul. Poți parcă să vezi mâna bătrânului tremurând. Inima lui este aproape de a se frânge.

Acesta este singurul său fiu! Tensiunea momentului este incredibilă. Încet, brațul tremurând se ridică și în lumina sumbră a zilei, metalul rece al cuțitului sclipește. În mod deliberat mintea face saltul, și apoi ... apoi intervine Dumnezeu. Îngerul lui Dumnezeu l-a strigat pe Avraam din ceruri și a zis ...

“Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.”

Geneza 22:12

Trebuie să fi curs multe lacrimi acolo. Poți să ți-i imaginezi pe tată și pe fiu plângând de ușurare. Dumnezeu a intervenit. Sentința cu moartea s-a dus! — cel puțin pentru Isaac. Dar totuși mai urma o moarte.

UN ÎNLOCUIITOR

Biblia spune că Dumnezeu S-a îngrijit de un animal.

Avraam a ridicat ochii, și a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu coarnele într-un tufiș.

Geneza 22:13

Prins în modul acesta, animalul nu își putea face rău în efortul de a se elibera.

Avraam s-a dus de a luat berbecul, și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.

Geneza 22:13

A fost moarte într-adevăr, dar a fost moartea berbecului în locul lui Isaac. Isaac a putut pleca liber doar fiindcă berbecul a murit. Dumnezeu S-a îngrijit de un înlocuitor. Acest eveniment s-a imprimat atât de puternic în mintea lui Avraam încât el a pus muntelui un nume care să evoce caracterul lui Dumnezeu.

Avraam a pus locului acelaia numele: "Domnul va purta de grijă." De aceea se zice și azi: "La muntele unde Domnul va purta de grijă."

Geneza 22:14

Avraam a descoperit că Dumnezeu este cu adevărat ...

... Mântuitorul la vreme de nevoie ...

Ieremia 14:8

Întâmplarea se încheie cu Dumnezeu reafirmând promisiunea Lui față de Avraam. Sămânța lui urma să fie numeroasă — întreaga națiune Israel. Inclus în promisiunea lui Dumnezeu era și faptul că UNSUL va fi unul dintre descendenții lui Avraam și Isaac. S-a spus despre EL că va fi o binecuvântare pentru toți oamenii.

"Pe Mine însumi jur", zice Domnul, ... "toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!"

Geneza 22:16,18

Cererea lui Dumnezeu adresată lui Avraam să îl aducă jertfă pe Isaac a fost o cerere tip *o dată în viață* — o dată în istoria umanității. Dumnezeu vroia să comunice anumite adevăruri nu doar lui Avraam ci și nouă — adevăruri ce au de-a face cu judecata, credința și izbăvirea printr-un înlocuitor.

În același mod în care Isaac era sub incidența poruncii divine a lui Dumnezeu de a fi omorât, întreaga omenire este sub incidența sentinței cu moartea.⁷ Isaac nu se putea salva pe sine. Dar Avraam se încredea în Domnul, crezând că Dumnezeul său iubitor va schimba ceva, cumva. Și Dumnezeu a intervenit într-adevăr. El s-a îngrijit de o cale de scăpare printr-un înlocuitor. Era viață pentru viață — cel nevinovat murind pentru cel vinovat.

Așa cum Abel a adus un animal ca jertfă care să moară în locul lui, la fel și berbecul a murit în locul lui Isaac. Și așa cum Dumnezeu a privit jertfa lui Abel ca una acceptabilă, El a crezut de cuviință să Se îngrijească și de un berbec ca jertfă acceptabilă în locul lui Isaac. A fost ideea lui Dumnezeu. Iar omul era cel care venea la Dumnezeu, în modul stabilit de Dumnezeu, crezând în adevărul cuvântului Său.

CAPITOLUL ȘAPTE

1 ISRAEL ȘI IUDA

2 MOISE

3 FARAON ȘI PAȘTELE

1 ISRAEL ȘI IUDA

Dumnezeu le-a promis atât lui Avraam cât și lui Isaac că IZBĂVITORUL va fi unul dintre descendenții lor. Amândoi au trăit vieți lungi și în cele din urmă au murit.

IACOV (ISRAEL)

Isaac avea doi fii: Esau și Iacov. Esau era ca și Cain, trăindu-și viața după ideile proprii, făcând ceea ce credea de cuviință. De cealaltă parte, Iacov s-a încrezut în Dumnezeu și din cauza aceasta Domnul l-a socotit neprihănit. Iacov venea deseori înaintea lui Dumnezeu aducând jertfe de sânge pe un altar.

Iacov... a zidit acolo un altar... căci acolo i se descoperise Dumnezeu.

Geneza 35:6,7

Iacov a crezut principiile din cuvântul lui Dumnezeu care spun că...

... fără vărsare de sânge, nu este iertare.

Evrei 9:22

Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele noastre, căci prin viața din el face sângele ispășire.

Levitic 17:11

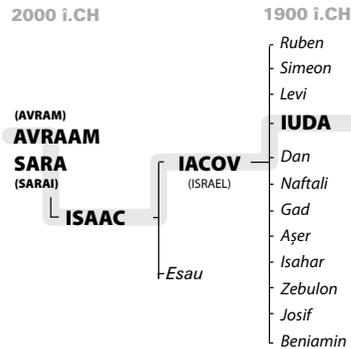
Deși Iacov a eșuat deseori în viață, Dumnezeu a fost punctul central al încrederii lui. Mai târziu, numele lui a fost schimbat în *Israel*, care înseamnă *cel ce luptă cu Dumnezeu*. Astăzi, națiunea Israel, care se trage direct din Iacov, poartă numele acestui om.

Dumnezeu și-a înnoit promisiunea și față de Iacov, aceeași promisiune făcută lui Avraam și lui Isaac. Domnul i-a spus lui Iacov...

"Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac... toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta."

Geneza 28:13,14

Dumnezeu spunea prin aceasta că unul dintre descendenții lui Iacov va fi o binecuvântare pentru fiecare națiune — o referire la IZBĂVITORUL PROMIS.

Iacov (sau Israel) a avut doisprezece fii din care au descins doisprezece triburi.¹ Înainte ca Iacov să moară, el i-a spus fiului său *Iuda* că prin tribul său va veni IZBĂVITORUL.

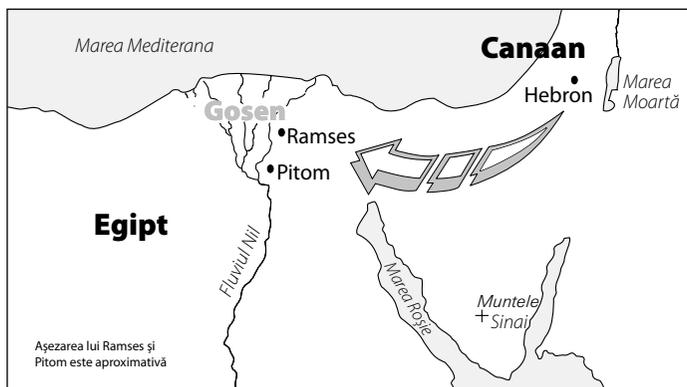
EGIPT

Avraam, Isaac și Iacov trăiau vieți seminomade în Canaan (regiunea pe care azi o cunoaștem sub numele de Israel). În ultimii ani ai vieții lui Iacov, țara a fost lovită de foamete, iar el împreună cu fiii lui și familiile lor s-a mutat în Egipt. În acel moment, această ceată colorată număra doar 70 de suflete. Egiptul i-a primit și i-a tratat bine.

Trei sute cincizeci de ani mai târziu ei erau încă în Egipt, dar până atunci s-a estimat că numărul israeliților crescuse la două milioane și jumătate. Descendenții lui Avraam, Isaac și Iacov au devenit într-adevăr o națiune numeroasă, exista doar o singură problemă — ei nu erau în țara în care trebuiau să fie. Lor li se promisese țara Canaanului, nu Egiptul. Cu toate acestea, Domnul i-a spus lui Iacov cu mult timp înainte ca cei șaptezeci să fugă de foametea din Canaan...

“Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun.”

Geneza 28:15

2 MOISE

Două milioane și jumătate de israeliți în Egipt cu greu treceau neobservați. Împăratului Egiptului (sau Faraon) i-a venit o idee.

El a zis poporului său: "Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară."

Și au pus peste ei isprăvnice, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetățile Pitom și Ramses, ca să slujească de hambare lui Faraon.

Exod 1:9-11

Israelii nu au fost doar înrobiți, ci au devenit robi condamnați la muncă grea.

Dar cu cât îl asupreau mai mult, cu atât se înmulțea și creștea; și s-au scârbit de copiii lui Israel. Atunci Egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o aspră robie. Le-au făcut viața amară prin lucrări grele de lut și cărămizi, și prin tot felul de lucrări de pe câmp: în toate muncile acestea pe care-i sileau să le facă, erau fără nici un pic de milă.

Exod 1:12-14

Dar Dumnezeu nu Și-a uitat promisiunile. Biblia spune ...

Dumnezeu a auzit gemetele lor, și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac, și Iacov. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel, și a luat cunoștință de ei.

Exod 2:24,25

Venise timpul ca ei să plece. Domnul îl avea deja pregătit pe omul Lui, un israelit numit Moise.

Moise li s-a născut unor părinți israeliți în Egipt. La naștere, el a fost condamnat la moarte. În mod providențial, el a fost salvat și crescut ca și membru al familiei lui Faraon, având acces la cea mai bună educație din țară. La maturitate el a ucis un egiptean pentru a apăra un israelit, și apoi a fugit în deșert să-și scape viața.

Acolo el a devenit păstor la oi și pentru următorii patruzeci de ani a învățat să conducă oile. Era o educație desemnată de Dumnezeu.

Moise ... a mânăturma până dincolo de pustie, și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc.

Exod 3:1,2

Nu poți să nu te gândești că Moise a stat câtva timp uitându-se cu ochii holbați la rug. Trebuie să fi fost uluit. Ce se întâmplă aici? Cu siguranță soția lui s-ar bucura să audă despre una

ca asta — un rug care arde și totuși nu se mistuie ar fi un combustibil minunat pentru soba ei din bucătărie!

Moise a zis: "Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată, și pentru ce nu se mistuie rugul."

Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului, și a zis: "Moise! Moise!" Exod 3:3,4

Un rug vorbitor! Ni-l putem imagina pe Moise uitându-se în jur, cuprinzându-l sudorile, sperând că nimeni nu trage cu urechea. Ce ar crede alții văzându-l discutând cu un butuc?!

El a răspuns: "Iată-mă!"

Dumnezeu a zis: "Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt." Și a adăugat: "Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov."

Exod 3:4-6

Sângele lui Moise trebuie să fi înghețat. El știa totul despre Dumnezeul Prea Înalt și Veșnic. El știa că Dumnezeu era Creatorul-Proprietar al tuturor făpturilor vii. El știa că Domnul era un Dumnezeu sfânt care S-a înstrăinat de omenire din cauza păcatului ei. Moise însuși era un păcătos — un criminal.

Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu.

Domnul a zis: "Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile.

Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel."

Exod 3:6,7,10

Moise trebuie să fi răsuflat ușurat. Dumnezeu nu venea să-i judece păcatul ci ca să îi dea o însărcinare. Dar exista o problemă. Moise era un păstor, iar însărcinarea i se părea extrem de dificilă. La urma urmei, cine era el? Oamenii nu ar avea nici măcar o fărâamă de încredere în cineva care susține că a vorbit cu un tufiș cu spini. Moise l-a spus lui Dumnezeu:

"Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, și le voi spune: 'Dumnezeul părinților voștri m-a trimes la voi' și mă vor întreba: 'Care este Numele Lui?' ce le voi răspunde?"

Dumnezeu a zis lui Moise: "Eu sunt Cel ce sunt." Și a adăugat: "Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: "Cel ce se numește 'Eu sunt', m-a trimes la voi."

Exod 3:13,14

EU SUNT înseamnă *Cel ce există prin sine însuși*, Dumnezeuul care există prin propria putere.

Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam.

Du-te, strânge pe bătrânii lui Israel, și spune-le: "Mi s-a arătat Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. El a zis: 'V-am văzut, și am văzut ce vi se face în Egipt, și am zis: 'Vă voi scoate din suferința Egiptului, și vă voi duce... într-o țară unde curge lapte și miere.'"

Ei vor asculta de glasul tău.

Exod 3:15-18

Deși Moise se frământa cu îndoieli, el știa că atunci când Dumnezeu face o promisiune El Își ține cuvântul întotdeauna. Așa că Moise și-a făcut bagajele și s-a îndreptat spre Egipt, înapoi la Faraon și la sclavii israeliți. Pe drum s-a întâlnit cu fratele său Aaron pe care Dumnezeu l-a trimis să fie purtătorul de cuvânt al lui Moise.

Moise și Aaron și-au văzut de drum, și au adunat pe toți bătrânii copiilor lui Israel. Aaron a istorisit toate cuvintele pe care le spusese Domnul lui Moise

... Poporul a crezut. Astfel au aflat că Domnul cercetase pe copiii lui Israel, că le văzuse suferința; și s-au plecat și s-au aruncat cu fața la pământ.

Exod 4:29,30,31

S-a întâmpat întocmai cum a spus Dumnezeu. Oamenii au crezut și s-au închinat Domnului. Dumnezeu Își ținea promisiunea.

3 FARAON ȘI PAȘTELE

Pentru Moise și Aaron era una să îi convingă pe conducătorii lui Israel că Dumnezeu a vorbit, dar întregul efort de a-l face pe Faraon să accepte ideea a atras după sine o grămadă de probleme de coșmar.

Moise și Aaron s-au dus apoi la Faraon, și i-au zis: "Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: 'Lasă pe poporul Meu să plece...'"

Faraon a răspuns: "Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece?" Eu nu cunosc pe Domnul, și nu voi lăsa pe Israel să plece."

Exod 5:1,2

Totuși, Faraon a avut dreptate într-un aspect: el nu Îl cunoștea pe Domnul. Egiptul venera o mulțime de dumnezei — dumnezeul

Soare, dumnezeul furtunilor, Nilul — chiar și Faraon era considerat dumnezeu. Fiecare dumnezeu era reprezentat printr-un simbol diferit: vulturul, broasca, scorpionul și așa mai departe. Egiptenii se închinau mai degrabă creației, decât Creatorului. Și Faraon nu era doar ignorant privitor la adevăratul Dumnezeu, dar el nici măcar nu era deschis la posibilitatea de a-L cunoaște. Pentru el, a se închina Creatorului însemna o pierdere majoră de putere și statut, iar a-i lăsa pe israeliți să plece ar fi fost o lovitură pentru economie — o pierdere uriașă de forță de muncă gratuită. Faraon se opunea cu încăpățănare unei astfel de idei.

Domnul a zis lui Moise: "Vei vedea acum ce voi face lui Faraon... Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor... cu mari judecăți.

Exod 6:1,6

Dumnezeu i-a spus lui Moise că va pronunța judecăți asupra Egiptului sub forma unor urgii. Numai în astfel de condiții urma Faraon să îi lase pe israeliți să plece. Astfel de vești sunt mai degrabă îngrijorătoare. Dacă Dumnezeu trimitea urgii peste Egipt, ce urma să facă Faraon ca răzbunare? Domnul i-a încurajat pe israeliți reamintindu-le de promisiunea făcută predecesorilor lor.

"Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeuul vostru... Eu vă voi aduce în țara, pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul."

Exod 6:7,8

POPORUL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu a spus că israeliții urmau să fie poporul Său. Lucrul acesta nu însemna că doar poporul Israel putea să Îl urmeze pe Dumnezeu, ci, din contră, Domnul dădea posibilitatea diferitelor națiuni să înțeleagă mai ușor cum este El și modul în care se raportează la om. Tot ce trebuia să facă lumea era să se uite la Israel și putea să vadă clar și să aibă parte de o lecție - pe viu - despre modul în care tratează Dumnezeu oamenii!

Dumnezeu a spus că va aduce urgii peste Egipt pentru a elibera Israelul. Și prin aceasta urma să învețe ambele națiuni câte ceva despre El Însuși.

Israeliții: Lecția de învățat...

"Veți cunoaște că Eu, Domnul, Dumnezeuul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă Egiptenii.

Exod 6:7

Egiptenii: Lecția de învățat ...

“Egiptenii vor cunoaște că Eu sunt Domnul, când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului, și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel.”

Exod 7:5

Dumnezeu urma să învețe ambele națiuni același lucru: că El este singurul Dumnezeu, dar cu toate acestea, Faraon nu vroia să aibă nimic de-a face cu Moise și Aaron. Așa că Dumnezeu le-a spus:

“Du-te la Faraon dis de dimineață, când are să iasă să se ducă la apă, și să te înfățișezi înaintea lui pe malul râului ... și să zici lui Faraon: ‘Domnul, Dumnezeul Evreilor, m-a trimis la tine, să-ți spun: ‘Lasă pe poporul Meu să plece ... Dar iată că până acum n-ai ascultat.’

Acum, așa vorbește Domnul: ‘Iată cum vei cunoaște că Eu sunt Domnul. Am să lovesc apele râului ... și ele se vor preface în sânge. Peștii din râu vor pieri, râul se va împuți, așa că le va fi greață Egiptenilor să bea din apa râului.’

Exod 7:15-18

Și exact așa s-a și întâmplat. Dumnezeu a lovit tocmai în inima religiei egiptene făcând ca unul dintre dumnezeii lor, Nilul, să se transforme în sânge. Dumnezeu l-a făcut pe dumnezeul lor să pută. El a făcut ca râul să le repugne! Dar ...

... Inima lui Faraon s-a împietrit, și n-a ascultat de Moise și de Aaron ... nu și-a pus la inimă aceste lucruri.

Exod 7:22,23

DUMNEZEU ÎMPOTRIVA DUMNEZEILOR

Și iată că ciclul a început. Dumnezeu îl avertiza pe Faraon să îi lase pe israeliți să plece; Faraon zicea NU; și Dumnezeu trimitea o urgie, fiecare dintre ele țintind spre un alt dumnezeu al egiptenilor.

Mai întâi Nilul a fost prefăcut în sânge.

Apoi Dumnezeu a trimis o epidemie de *broaște* — în toate colțișoarele posibile. În mâncare, în paturi — peste tot.

Aceasta a fost urmată de roiuri de *păduchi*² agresivi.

După păduchi au urmat *muștele*.

Apoi *animalele* au fost lovite de o epidemie — toate au murit.

După aceea oamenii au fost chinuiți de *bube fierbinți*.

Apoi o furtună masivă de *grindină* le-a răvășit recoltele.

Ceea ce a lăsat grindina a fost devorat de o hoardă de *lăcuste*.

În cele din urmă, Dumnezeuul adevărat a lovit dumnezeul fals, Soarele, cu un blestem al unui *întuneric* atât de gros încât îl puteai simți.

Dumnezeu a trimis în total 10 urgii — ultima și cea mai devastatoare urma încă să vină. Dumnezeu le-a vorbit lui Moise și Aaron:

Domnul a zis lui Moise: "Voi mai aduce o urgie asupra lui Faraon și asupra Egiptului. După aceea, vă va lăsa să plecați de aici. Când vă va lăsa să plecați de tot, chiar vă va izgoni de aici."

"Așa vorbește Domnul: 'Pe la miezul nopții, voi trece prin Egipt; și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care șade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul-născut al roabei care stă la rășniță ...'"

Exod 11:1,4,5

Ultima era într-adevăr cea mai cumplită urmând să lovească atât egiptenii cât și israeliții, dacă aceștia nu împlineau instrucțiunile lui Dumnezeu. Dumnezeu, ca Dumnezeu drept, aducea judecată asupra păcatului, dar ca Dumnezeu al dragostei, El asigură, *plin de îndurare*, și o cale de scăpare.

Ia un miel ...

Domnul a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: 'În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă.'

Exod 12:1,3

De parte bărbătească, fără cusur. Nu putea să aibă malformații sau vreun defect. Dumnezeu cerea un miel perfect.

"Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied."

Exod 12:5

Omoară mielul la timpul stabilit.

"Să-l păstrați până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara."

Exod 12:6

Unge sângele pe stâlpii ușii și pe pragul de sus.

"Să ia din sângele lui, și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca."

Exod 12:7

Stai în casă până dimineața.

"Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața."

Exod 12:22

Nu zdrobi nici unul dintre oase.

“Să nu le mănânce decât într-o singură casă; să nu luați deloc carne afară din casă, și să nu zdrobiți nici un os.” Exod 12:46

Eu voi trece.

“În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului, și voi lovi pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul.

Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului. Exod 12:12,13

Când Dumnezeu venea cu judecata ucigând întâii-născuți, El urma să treacă de orice casă unde era aplicat sângele.

Și copiii lui Israel au făcut cum poruncise Domnul lui Moise și lui Aaron. Exod 12:28

Ascultarea lor era o dovadă vizibilă că se încredeau în Dumnezeu, crezând că ceea ce a spus El era adevărat.

GÂNDEȘTE-TE

Poți să-ți imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă un individ s-ar fi gândit: “Este ridicol să omori cel mai bun miel. Eu am o oală bătrână, schiloadă, o fi bună și aia.”

Sau, dacă unul i-ar fi chemat pe prietenii lui: “Băieți, este o noapte superbă. Haideți să facem petrecerea afară.”

Sau dacă altul ar fi zis: “S-o crezi tu că îmi voi murdări stâlpii ușii cu sânge — dezgustător! O să-l arunc în spatele casei pe pământ.”

Oare trecea Dumnezeu de ei? Evident că nu. Posibil ca ei să fi făcut aceste lucruri având cele mai bune intenții, dar ei nu urmau instrucțiunile lui Dumnezeu. Ei făceau *ce credeau ei de cuviință* — ca și Cain și oamenii din vremea lui Noe. Domnul urma să-i judece și pe ei alături de egipteni, fiindcă au refuzat să se încreadă în El. Ei urmau să primească exact ceea ce meritau.

Pe de altă parte, ce s-ar fi întâmplat dacă un egiptean ar fi trecut din întâmplare pe acolo și ar fi auzit că Dumnezeu urma să trimită o ultimă urgie? Și acel egiptean s-ar fi gândit: “Știi, dumnezeii noștri sunt falși. Israeliții se închină singurului Dumnezeu adevărat. Eu vreau ca acel Dumnezeu să fie și Dumnezeul meu. Oare ce cere Domnul de la mine?” Și mai apoi acel egiptean, punându-și încrederea doar în Dumnezeu, să fi urmat instrucțiunile legate de sărbătorirea Paștelui. Oare trecea Dumnezeu de casa lui în noaptea aceea? Oare scăpa de pedeapsă? Da, ar fi scăpat — fiindcă el L-a crezut pe Domnul și venea la Dumnezeu în modul ales de El. Credința lui ar fi fost onorată de Dumnezeu care i-ar fi acordat har și îndurare.

La miezul-noptii, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul-născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul-născut al celui închis în temniță, și până la toți întâii-născuți ai dobitoacelor.

Faraon s-a sculat noaptea, el și toți slujitorii lui, și toți Egiptenii; și au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort.

În aceeași noapte Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron, și le-a zis: “Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și

copiii lui Israel. Duceți-vă să slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă, și binecuvântați-mă.”

Egiptenii zoreau poporul, și se grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: “Altfel, toți vom pieri.”

Și chiar în ziua aceea, Domnul a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel...

Exod 12:29-33,51

DUMNEZEU SE ȚINE DE CUVÂNT

Dumnezeu fusese îndurător față de Faraon. El îi dăduse multe ocazii să îi lase pe israeliți să plece, dar Faraon a continuat să refuze. Dumnezeu a spus că urma să îi judece pe egipteni, și a făcut întocmai. Dumnezeu nu este ca noi. Uneori noi amenințăm pentru a ne disciplina copiii, dar de cele mai multe ori nu ducem la capăt amenințarea. Dar Dumnezeu se ține întotdeauna de cuvânt. Egiptenii erau judecați.

Pe de altă parte, israeliții au experimentat bunătatea lui Dumnezeu fiindcă ei L-au crezut. Atunci când El a venit judecând, oriunde vedea sângele, trecea mai departe. Întâiul născut a trăit — dar numai fiindcă un miel a murit. Așa a fost de la început. Dumnezeu a acceptat jertfa lui Abel ca plată în contul morții meritate de Abel. Când Avraam l-a adus pe Isaac ca jertfă, berbecul a murit în locul lui Isaac. Acum, cu ocazia Paștelui, mielul a murit în locul întâiului născut. Aceste jertfe de înlocuire erau dovezi vizibile ale credinței fiecărei persoane în Dumnezeu ca Mântuitor al ei. Fiindcă L-au crezut pe Domnul, ei L-au ascultat.

Acest ospăț trebuia să devină o tradiție pentru israeliți. În fiecare an ei trebuiau să mănânce *Paștele* comemorând modul în care Dumnezeu i-a scăpat din robie.

Și pomenirea acestei zile s-o păstrați, și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri.

Exod 12:14

Și astfel israeliții au fost eliberați de sub jugul egiptenilor și au fost alungați din țară tocmai de foștii lor stăpâni. Dumnezeu Și-a ținut promisiunea — s-a întâmplat întocmai cum spusese că se va întâmpla.

CAPITOLUL OPT

1 PÂINE, PREPELIȚE ȘI APĂ

2 ZECE REGULI

3 SALA DE JUDECATĂ

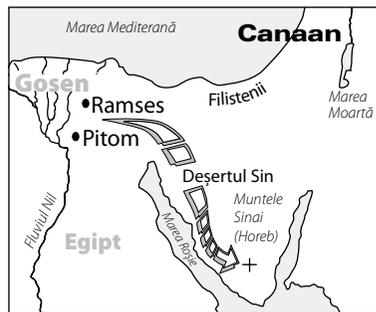
1 PÂINE, PREPELIȚE ȘI APĂ

Israeliții reprezentau o mulțime dezorganizată în momentul în care au pornit în lunga lor călătorie. Egiptenii le-au grăbit plecarea încărcându-i cu lucruri scumpe și, neavând timp să împacheteze cum trebuie, au plecat în mare grabă, mânându-și turmele înaintea lor. Înmulțiți acești factori cu numărul lor aproximativ — 2 milioane și jumătate — și vei obține haos! Moise era conducătorul, dar cum vei țipa: “Pe aici!” unei astfel de mulțimi? Nici măcar cei cu ochi buni și cu gâturi lungi nu puteau să îl găsească pe Moise cu privirea! Dumnezeu a rezolvat dilema.

Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Exod 13:21

Cu o lumină deschizătoare de drumuri, ei au fost în stare să se organizeze imediat. Tot ce trebuiau să facă era să se uite înainte și să urmeze norul special, încrezându-se în călăuzirea Domnului. Ei puteau călători și noaptea, grație stâlpului de foc al lui Dumnezeu. Aceasta era control al maselor la scară mare!

Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în țara Filistenilor, măcar că era mai aproape; căci a zis Dumnezeu: “S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul, și să se întoarcă în Egipt.” Ci Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustie, spre marea Roșie. Exod 13:17,18

Dumnezeu se îngrijea de israeliți. El i-a condus în deșertul Sinai unde nu trăia practic nimeni. Acest pământ dezolant era lipsit de dușmani, dar era foarte sărac și din punctul de vedere a hranei pe care o oferea. Așa că poporul s-a dezlănțuit într-o sesiune uriașă de cârtiri.

... toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit în pustia aceea împotriva lui Moise și Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: “Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.” Exod 16:2,3

Poporul se plângea și era chiar dispus să se întoarcă în robie. Atitudinea lor plină de cinism față de purtarea de grijă a lui Dumnezeu era dureroasă, fiindcă Domnul a manifestat grijă foarte atentă față de ei și nu intenționa să îi abandoneze. Ei ar fi trebuit să-I ceară mâncare lui Dumnezeu, fiindcă El dorea să fie Cel care să le împlinească nevoile. Dar nu, ei au cântit!

PÂINE ȘI PREPELIȚE

Domnul, vorbind lui Moise, a zis: "Am auzit cântirile copiilor lui Israel. Spune-le: 'Între cele două seri aveți să mâncați carne, și dimineața vă veți sătura de pâine; și veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.'"

Seara, au venit niște prepelițe și au acoperit tabăra; și, dimineața, s-a așezat un strat gros de rouă în jurul taberei. Când s-a luat roua aceasta, pe fața pustiei era ceva mărunț ca niște grăunțe, mărunț ca bobیțele de gheață albă pe pământ. Copiii lui Israel s-au uitat la ea, și au zis unul către altul: "Ce este aceasta?" căci nu știau ce este.

*Moise le-a zis: "Este pâinea, pe care v-o
dă Domnul ca hrană.*

Exod 16:11-15

**Ce este aceasta?
este înțelesul literal
al cuvântului mană.*

Dumnezeu S-a îngrijit de carne și pâine pentru ei și nici măcar nu trebuiau să lucreze pentru ele. În fiecare zi pâinea era la dispoziția lor pentru a fi strânsă și în fiecare zi li se reamintea: *Dumnezeu este Cel ce le poartă de grijă.* Trebuie să se fi simțit puțin cam rușinați pentru că la început s-au plâns. Dumnezeu îi învăța pe israeliți o altă lecție.

O LECȚIE SIMPLĂ

Pâinea avea un scop dincolo de a fi doar hrană. Dumnezeu a spus ...

"... îl pun la încercare, să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea."

Exod 16:4

Dumnezeu i-a spus lui Moise să adune doar atâta pâine cât puteau mânca într-o zi. Era o instrucțiune simplă, cu toate acestea ...

N-au ascultat de Moise, și s-au găsit unii, care au lăsat ceva din ea până dimineața; dar a făcut viermi și s-a împuțit. Moise s-a mâniat pe oamenii aceia.

Exod 16:20

Era o lecție simplă și nimeni nu pățea nimic, dar prin ea poporul a învățat că Domnul vorbea serios și trebuia crezut. Neascultarea era riscantă.

TÂNGUIELI

Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustia Sin, după călătoriile zilnice, pe care poruncise Domnul să le facă; și au tăbărât la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut. Atunci poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: "Dă-ne apă să bem! ... "Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii și turmele noastre?"

Moise a strigat către Domnul, și a zis: "Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin, și au să măucidă cu pietre." Exod 17:1-4

Cam atât s-a învățat din greșelile trecutului. Poporul era iar în starea de murmurare și tânguială doar că de data aceasta era vorba despre apă.

Domnul a zis lui Moise: "Treci înaintea poporului, și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul ... Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca, și va țâșni apă din ea, și poporul va bea."

Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel. Exod 17:5,6

APĂ

Din când în când ai ocazia să vezi acest miracol pictat de câte un artist. Moise este reprezentat stând lângă stâncă cu toiagul în mână și un mic izvor de apă având debitul pe care te aștepți să îl aibă apa la robinetul din bucătăria ta — vărsându-se pe pământ. Adevărul este însă că trebuie să fi fost ditamai arteziana. Era o mulțime uriașă de oameni însetați de săturat, împreună cu animalele lor. Nu era un firicel de apă ci ditamai torentul. Biblia spune:

A deschis stânca, și au curs ape, care s-au vărsat ca un râu în locurile uscate. Psalmi 105:41

Încă o dată, Dumnezeu S-a îngrijit de nevoile poporului chiar dacă ei nu meritau cu adevărat acest lucru. Dumnezeu ca și creator-proprietar al lor putea să pocnească din bici; să le spună să stea frumos și să fie cuminți. La urma urmei, păcatul are consecințe. Dar Dumnezeu era răbdător și blând. El a manifestat har față de ei – bunătate nemeritată. În calitate de păcătos, omul nu merită dragostea plină de har a lui Dumnezeu, dar lui Dumnezeu îi pasă de om în ciuda păcatului acestuia.

2 ZECE REGULI

Domnul a spus că israeliții erau poporul *Său*, și de aceea, ei trebuiau să fie un exemplu al relației lui Dumnezeu cu omul și al relației omului cu Dumnezeu pentru restul lumii. Dar israeliții aveau multe de învățat despre Domnul. Acțiunea lui Dumnezeu de a Se dezvălui pe Sine Însuși era una continuă, și următoarea revelare majoră a caracterului Său era gata să înceapă.

În luna a treia după ieșirea lor din țara Egiptului, copiii lui Israel au ajuns în ziua aceea în pustia Sinai. ... Israel a tăbărât acolo, în fața muntelui.

*Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: "Așa să vorbești ... copiilor lui Israel: 'Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, **dacă** veți asculta glasul meu, și dacă veți păzi legământul Meu, **[atunci]** veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.' Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel."*

Exod 19:1-6

DACĂ ... ATUNCI

În esență, Dumnezeu spunea: "Dacă Mă ascultați pe Mine, atunci veți fi acceptați de Mine, și veți fi o mărturie a caracterului Meu pentru toate celelalte națiuni." Singura condiție — fraza cheie era: "dacă Mă ascultați pe Mine", *atunci* ...

Până acum israeliții aveau un palmares jalnic. Ei adunau mai multă pâine decât aveau nevoie, chiar și după ce Domnul le-a spus clar să nu facă lucrul acesta. Ei cârteau în loc să se încreadă. Un răspuns sincer la cuvintele lui Dumnezeu ar fi sunat cam așa: "Dumnezeule, noi eșuăm în a împlini cuvântul Tău. Tu ești sfânt iar noi suntem păcătoși. Tu cauți ca noi să fim preoți sfinți — dar dacă urmează să ne accepți bazat pe cât de bine ascultăm de Tine — am încurcat-o!"

NICI O PROBLEMĂ

Dar când Moise a adunat întregul popor și l-a întrebat ce crede despre declarația lui Dumnezeu, el a obținut o aprobare plină de entuziasm.

Tot poporul a răspuns: "Vom face tot ce a zis Domnul!" Moise a spus Domnului cuvintele poporului.

Exod 19:8

Ei au răspuns cu zel: “Bine-nțeles Dumnezeule, orice ne ceri Tu e bine. Vom fi niște preoți minunați. Nici sfințenia nu va ridica probleme. Vom fi cea mai bună națiune sfântă din câte ai văzut Tu vreodată. Las’ că ne descurcăm noi!” Bine, poate am exagerat puțin aici, dar ați înțeles care este ideea. Esența problemei era că omul, în momentul acesta nu putea înțelege deplin sfințenia sau neprihănirea, așa că Dumnezeu urma să le expună în detaliu.

ELEMENTE VIZUALE

Lecția a început cu niște elemente vizuale.

Și Domnul a zis lui Moise: “Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi; căci a treia zi Domnul Se va pogori, în fața întregului popor, pe muntele Sinai.”

Exod 19:10,11

Dumnezeu i-a spus lui Moise că ei trebuie să fie *sfinți*, sau puși deoparte. Acest element vizual a ajutat Israelul să înțeleagă nevoia de a fi *neatins* de păcat. Spălarea hainelor lor reprezenta curăție sau puritate înaintea Domnului. Prin ele însele, aceste acțiuni nu aveau nici o valoare intrinsecă, dar îi ajutau pe oameni să înțeleagă că puritatea spirituală era un aspect important al neprihănirii.

Dar Dumnezeu nu a terminat cu elementele vizuale. El i-a spus lui Moise ...

“Să hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur, și să spui: ‘Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea.’”

Exod 19:12

Linia mărginașă era o imagine grafică a separării care există între Dumnezeu și om din cauza păcatului. Omul este avertizat să nu se apropie de Dumnezeu fiindcă El este sfânt și omul păcătos nu poate trăi în prezența Sa. Era o reamintirea a faptului că moartea este consecința păcatului.

A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere, și un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere, și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă. Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s-au așezat la poalele muntelui.

Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el în mijlocul focului ... Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare.

Exod 19:16-19

Elementele vizuale folosite de Dumnezeu erau înfricoșător de impresionante – tunet, fulger, un nor gros, sunetul puternic al unei trâmbițe, fum și foc. Întregul popor s-a cutremurat! Ca păcătos, omul are motive întemeiate să tremure în prezența unui Dumnezeu sfânt. Dumnezeu comunica foarte eficient mesajul.

În următoarele câteva minute, omul urma să facă salturi mari în cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu era gata-gata să definească ce înțelegea El prin cuvintele *sfânt și neprihănit*. Era ca și cum Dumnezeu spunea: “Ați văzut cu ochii voștri că sunt un Dumnezeu căruia Îi pasă de voi. Lucrul acesta nu l-am mai făcut niciodată — niciodată nu am comunicat lucrurile atât de clar — dar dacă veți asculta de cele zece porunci pe care vi le voi da, atunci veți fi un popor sfânt — un popor special ce are parte de o relație specială, un popor ce Îmi aparține numai Mie. Veți ști cum să trăiți împreună în ordine și într-un mod plăcut Mie. Toate celelalte națiuni vor putea vedea acest lucru.”¹

Apoi Dumnezeu a spus:

REGULA # 1

“Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău ... Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”

Exod 20:2,3

Domnul îi spunea omului să nu se închine înaintea nici unui alt lucru sau unei alte persoane. Motivul dat era unul clar:

“Eu sunt Domnul, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu.”

Isaia 45:5

Exista un singur Dumnezeu care era vrednic de a fi onorat. Nu era vorba doar despre a te încrede într-un dumnezeu, acel Dumnezeu trebuia să fie Dumnezeul adevărat. Cei care doresc să fie neprihăniți, trebuie să se închine numai Domnului.

Oamenii își formează o părere bună despre ei înșiși gândindu-se că au împlinit această poruncă prin faptul că nu se închină nici unui dumnezeu *păgân*. Dar implicația acestei porunci este următoarea: dacă familia, statutul, munca, aspectul exterior, banii, distracția, pensionarea sau orice altceva sunt mai importante pentru tine decât Dumnezeu, atunci ai încălcat această poruncă.

REGULA # 2

“Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos de cât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești...”

Exod 20:4,5

Prima regulă spunea că nu ar trebui să ne închinăm unui alt dumnezeu. În cea de a doua poruncă omul a fost instruit să nu se închine unei imagini sau unui idol al oricărui dumnezeu, fie el adevărat sau fals. Dumnezeu nu dorea ca omenirea să se plece nici măcar în fața unor imagini, icoane sau poze care Îl reprezintă pe El. De vreme ce Domnul este duh, nu este nevoie ca omul să creeze o imagine fizică a Lui. Nici o reprezentare făcută de om nu este vrednică de închinare — doar Dumnezeuul adevărat este.

“Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea mea idolilor.”

Isaia 42:8

O altă cerință a lui Dumnezeu cu privire la sfințenie — a fi acceptat de Dumnezeuul Creator — era să nu te închini nici unei reprezentări sau imagini de-a Lui sau de-a creației Lui.

REGULA # 3

“Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeuului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.”

Exod 20:7

Dumnezeu îi spunea omului că El trebuie să fie respectat întotdeauna. Fiind Dumnezeuul suveran, nici măcar numele Lui nu poate fi folosit cu ușurință. În calitate de Judecător al întregului Pământ, I se cuvine reverență. În calitate de Împărat, El este vrednic de toată cinstea noastră. Regula # 3 era clară. Pentru a fi neprihănit, trebuie să Îl cinstești pe Dumnezeuul Prea Înalt.

Cultura noastră este impregnată cu lipsă de respect față de Dumnezeu. El este tratat cu impertinență la fiecare colț și numele Lui este folosit ca și semn verbal de punctuație. Dacă ai folosit vreodată numele lui Dumnezeu sub formă de înjurătură, atunci ai încălcat această poruncă.

REGULA # 4

“Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.

Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea ...”

Exod 20:8-10

Dumnezeu le spunea israeliților că ei trebuie să țină ziua a șaptea, sâmbăta, ca zi de odihnă. Această zi specială urma să arate lumii că Dumnezeu a stabilit o relație deosebită cu ei. Biblia spune:

“Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: ‘Să nu care cumva să nu țineți sabbatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc.’”

Exod 31:13

Dumnezeu vroia ca israeliții să știe că pentru a fi sfinți ei trebuie să cinstească Sabatul ca pe un element distinctiv special.

REGULA # 5

“Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ...”

Exod 20:12

În această poruncă, Dumnezeu a spus copiilor că trebuie să-și cinstească părinții. Dumnezeu spune că o familie normală ar trebui să fie un loc al păcii, nu al ostilității. Copiii trebuie să fie respectuoși și ascultători. În acest context, se presupune că părinții urmăresc binele familiei. Dumnezeu le spunea tuturor copiilor că sfințenia înseamnă să aibă o relație plină de respect cu părinții lor. Domnul vroia ca familiile să fie locuri ale ordinii și respectului, nu ale haosului și mâniei.

Răspunsurile obraznice, ignorarea, comentatul, bosumflatul, tăcerea ostentativă, critica — sunt moduri de manifestare ale lipsei de respect.

REGULA # 6

“Să nu ucizi.”

Exod 20:13

Dumnezeu a dat viață omului, deci era greșit ca un om să ia viața altuia. Dar Domnul Se gândea aici la mai mult decât simplul act al uciderii. El ținea și spre motivația din spatele faptei.

Biblia ne spune că ...

Dumnezeu ... judecă simțirile și gândurile inimii.

Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face. *Evrei 4:12,13*

Fiindcă Dumnezeu se uită la inimă, El interpretează crima dintr-o perspectivă mai largă decât noi. Domnul cataloghează anumite tipuri de mânie ca fiind crimă.

“Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea supt pedeapsa judecării.’

Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecării... iar oricine-i va zice: ‘Nebunule’, va cădea supt pedeapsa focului gheenei.” *Matei 5:21-22*

Pentru a te ridica la nivelul standardului lui Dumnezeu în ceea ce privește neprihănirea nu trebuie să te pierzi cu firea sau să fii mânios fără o cauză dreaptă.

REGULA # 7

“Să nu preacurvești.”

Exod 20:14

Dumnezeu spunea că singurul cadru acceptabil pentru a avea relații sexuale este căsnicia, și singura persoană de drept cu care să împărtășești această intimitate este partenerul tău de căsătorie.

Dar apoi Domnul merge un pas mai departe. Fiindcă El se uită la inimă, El știe când cineva are gânduri păcătoase.

“Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu preacurvești.’ Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” *Matei 5:27,28*

A te uita la cineva cu care nu ești căsătorit cu dorința de a întreține relații sexuale cu acea persoană, înseamnă a încălca această poruncă. A fi sfânt înseamnă să ai o minte curată și să faci fapte curate.

REGULA # 8

“Să nu furi.”

Exod 20:15

Dumnezeu vrea ca nimeni să nu ia lucruri care aparțin altora. Dumnezeu este Cel ce le acordă tuturor dreptul de a deține lucruri. A fura înseamnă să nu ascuți de Domnul, și unul care a furat nu poate fi considerat neprihănit.

Furtul implică și înșelăciune — fie la un examen fie cu impostele.

REGULA # 9

“Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.”

Exod 20:16

Omul trebuie să fie onest întotdeauna, fiindcă Dumnezeu nu vrea să fie parte a nici unei înșelătorii. Mai devreme am văzut că Satan este un mincinos, că prin natura lui el este un înșelător. Dar Dumnezeu este tocmai opusul. Adevărul vine din natura lui Dumnezeu — este însăși esența Lui. El este ...

... Dumnezeu, care nu poate să mintă ...

Tit 1:2

Când Domnul ne spune ceva, noi putem să contăm pe adevărul acelui lucru, fiindcă...

... este cu neputință ca Dumnezeu să mintă ...

Evrei 6:18

Fiindcă Dumnezeu este adevărat, pentru El orice minciună este ca o palmă, dată cu sfidare. Satan este tatăl minciunii și oricine spune o minciună face voia lui Satan. Acuzațiile false, defăimarea, calomnia, bârfa — toate acestea sunt păcătoase după cum spune legea aceasta.

REGULA # 10

“Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.”

Exod 20:17

Omul nu trebuie să fie invidios pe posesiunile altora, pe abilitățile lor, aspectul lor exterior sau pe orice altceva au ei.

Satan a spus: “Voi fi ca Cel Prea Înalt”, râvnind poziția lui Dumnezeu. A pofți, a fi lacom sau invidios este un păcat și este inacceptabil pentru Domnul. Este calea pe care a urmat-o Satan.

În societatea noastră noi lărgim parametrii acestei legi tot timpul. Totul se face foarte subtil. Mulți au o dorință puternică să se înalțe în poziție, o mentalitate tip a ține pasul cu Ioneștii. Ni se spune că merităm, ceea ce este un alt apel făcut la mândria noastră — un alt păcat.

ACUM ȘTIU

Astfel a fost încheiată darea celor zece porunci. Dumnezeu a pus să fie scrise pe o piatră, probabil pentru a comunica faptul

că Legea Lui nu se schimbă. De-a lungul vremii, e posibil ca omul să se fi convins pe sine că nu este o problemă să înșeli, dar Legea continuă să spună că este ceva greșit.

Acum omul știa ce considera Dumnezeu ca fiind păcat. Unul dintre scriitorii Bibliei, meditănd la acest adevăr a scris...

*Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nici de cum!
Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De
pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus:
"Să nu poftești!"*

Romani 7:7

Dar au rămas întrebări. Cât de strict era Dumnezeu privitor la împlinirea acestor reguli? Era vreo problemă dacă cineva încălca vreuna din când în când? Ce aștepta Dumnezeu?

3 SALA DE JUDECATĂ

Cele zece porunci ar putea părea vagi dacă nu știi *cum* și *când* trebuie împlinite. Oare există excepții? Presupunând că o persoană a comis adulter cândva în trecut oare Dumnezeu va considera acea persoană vinovată pentru totdeauna de acel păcat? Care sunt așteptările unui dător de lege desăvârșit?

Pentru început, Dumnezeu ne spune că pentru a fi acceptați de El trebuie să împlinim toate cele zece porunci — fiecare dintre ele!

*Și mărturisesc încă odată
oricărui om ... că este
dator să îmlplinească
toată Legea.* *Galateni 5:3*

Nu putem să alegem patru și să ignorăm restul. Dumnezeu este foarte specific. Ni se cere să ascultăm de fiecare dintre ele. Și nu doar atât, ci...

... cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.

Iacov 2:10

Dacă încalcăm și numai o poruncă — O SINGURĂ DATĂ — este ca și cum le-am fi încălcat pe toate. Nu mai suntem perfecți. Dumnezeu nu ne mai poate primi în prezența Sa sfântă. Domnul este perfect în sfințenia Sa și El îi poate accepta doar pe cei care sunt perfecți în neprihănirea lor. *Neprihănirea omului trebuie să egaleze neprihănirea lui Dumnezeu*, altfel relația nu poate fi îndreptată.

Și nu este suficient că trebuie să împlinim întreaga Lege, ci Dumnezeu ne consideră răspunzători pentru toate păcatele noastre, chiar și pentru păcatele de care nu suntem conștienți.

Când va păcătui cineva făcând, fără să știe, împotriva uneia din poruncile Domnului, lucruri care nu trebuiesc făcute, și se va face vinovat, purtându-și astfel vina.

Levitic 5:17

Cu o anumită ocazie învățam un cuplu tânăr despre acest subiect. Când am ajuns la acest punct al lecției, tânărul a dat cu pumnul în masă și a înjurat. (Prietenul lui a scos în evidență că tocmai a încălcat una din legile lui Dumnezeu, luând în deșert Numele Lui. Moment prost ales!) El a spus: *“Dumnezeu nu este drept! Dacă acesta este singurul mod de a fi acceptat de Dumnezeu, atunci este imposibil. Nu este nici o șansă ca eu să pot respecta această listă de reguli în mod perfect!”* Frustrarea lui era foarte evidentă.

CUNOȘTIINȚA PĂCATULUI

Dumnezeu știa că omul nu putea să respecte lista lui de reguli fără greșală. Pentru El nu era o surpriză. Intenția Lui pentru darea cele zece porunci este clară.

Încălcarea Legii este ca și tăierea unei sfori cu 10 noduri. Trebuie să tai un singur nod pentru ca sfoara să fie ruptă. În același mod, trebuie să încalci o singură lege pentru a te face vinovat de violarea întregului standard al lui Dumnezeu privitor la ce este bine și ce este rău.

*Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt supt Lege, pentru ca **orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată** [responsabilă] înaintea lui Dumnezeu.*

Romani 3:19

Acest verset spune două lucruri:

1. Legea închide gura celor care spun că viețile lor sunt suficient de bune pentru a fi acceptați de Dumnezeu. Nimeni nu poate studia aceste zece reguli cu sinceritate, fără să-și simtă propria păcătoșenie.
2. Cele zece porunci ne arată că noi suntem într-adevăr încălcători de lege. La început, omul era prietenul lui Dumnezeu, *nevinovat* de săvârșirea răului. Dar când Adam și Eva nu au ascultat de instrucțiunile lui Dumnezeu, Dumnezeu a pus deoparte haina de prieten și și-a pus-o pe cea de magistrat. Acum, în loc să fie prietenul omului, Dumnezeu era judecător, citând omul pe banca acuzării. Nici un avocat nu s-a ridicat pentru a apăra cauza omului. Nimeni nu ar fi putut. Nici un avocat, indiferent cât de deștept, n-ar fi putut să convingă curtea să-l considere pe condamnat altceva decât ce era în realitate. N-ar fi existat juriu cu drept de a stabili un verdict. Nici mită. Judecătorul perfect a vorbit. Verdictul era dat. Omul era VINOVAȚ de încălcarea Legii lui Dumnezeu.

VINOVAȚ

Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.

Romani 3:20

Scopul celor zece legi este să ne facă conștienți de faptul că suntem păcătoși. Ne arată sfințenia lui Dumnezeu și păcătoșenia noastră. Sunt măsura simplă a ce este bine și a ce este rău. Cele zece porunci sunt ca un termometru — ne arată că suntem bolnavi, dar nu contribuie la vindecarea noastră.

O OGLINDĂ

În multe sensuri, cele zece porunci sunt pentru noi ceea ce este o oglindă pentru o față murdară. Dacă ești singur, nu poți să-ți dai seama dacă fața ta este curată sau murdară. Cineva ar putea să arate spre tine și să spună: *“Fața ta este murdară”*, dar tu ai putea să negi acest lucru spunând: *“Fața mea nu este murdară – eu nu văd nimic!”* Și este posibil să fii ferm convins de acest lucru. Dar dacă ți s-ar da o oglindă, ai putea vedea cu ochii tăi că fața ta este

într-adevăr mânjită și nu vei mai putea nega acest fapt. Gura ta ar fi *închisă*. Ai înțelege că te faci *vinovat* de a avea o față murdară.

La fel este și cu păcatul. Noi nu prea am știut ce este *păcatul* până când Dumnezeu nu ne-a dat Legea. În același mod în care oglinda a făcut cunoscută murdăria, și cele zece porunci ne-au făcut conștienți de păcat.

Cele zece porunci nu au fost date ca o listă de reguli de ținut pentru a ne aduce într-o poziție corectă față de Dumnezeu. Nu acesta era scopul Legii. E ca și cum ai încerca să cureți murdăria de pe fața ta cu o oglindă! Oglinzile sunt menite să reflecte, nu să curețe. De fapt există posibilitatea destul de mare ca în încercarea ta de a te curăța cu oglinda, să mânjești sticla, obstrucționând astfel abilitatea ei de a conferi o reflecție clară. Oamenii care încearcă să obțină acceptarea lui Dumnezeu respectând cele Zece Porunci, de obicei modifică sau minimalizează poruncile pentru ca ei să nu arate chiar așa de rău.

PUNCTUL DE VEDERE AL LUI DUMNEZEU

Există și un alt mod de a te uita la toate acestea. Vă amintiți comparația pe care am făcut-o între perspectiva noastră asupra șobolanului plin de viermi și între perspectiva lui Dumnezeu asupra păcatului? Încercând să fii pe placul Domnului prin ținerea celor zece porunci este ca și cum ai pulveriza parfum pe șobolanul putred — acest lucru nu îl va face mai plăcut de noi. *Șobolanul este încă putred*. În același mod, împlinirea celor zece porunci nu ne cresc șansele de a fi acceptați de Dumnezeu. *Noi tot păcătoși suntem*.

Aceasta ne aduce înapoi la motivul pentru care au fost date cele Zece Porunci. Dumnezeu a dat Legea...

*... pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos,
prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.*

Romani 7:13

Dumnezeu vrea ca noi să vedem orice păcat, mare sau mic, așa cum îl vede El — pe deplin păcătos, distructiv în totalitate, ofensator, respingător în întregime, înfiorător, malign, murdar. El vrea ca noi să înțelegem că puritatea Sa întrece de departe orice neprihănire pe care am putea să o obținem prin puterile noastre. El vrea ca noi să înțelegem că până și în cele mai bune momente, *bunătatea noastră nu egalează sfințenia Lui*. Nu e nici măcar pe aproape.

PRĂPASTIA

Până în momentul acesta un om putea să se laude cu faptul că Dumnezeu îl iubea mai mult pe el decât pe altul fiindcă în sinea lui credea că este o persoană mai bună. Dar odată cu comunicarea Legii, Dumnezeu i-a adus pe toți la înțelegerea că...

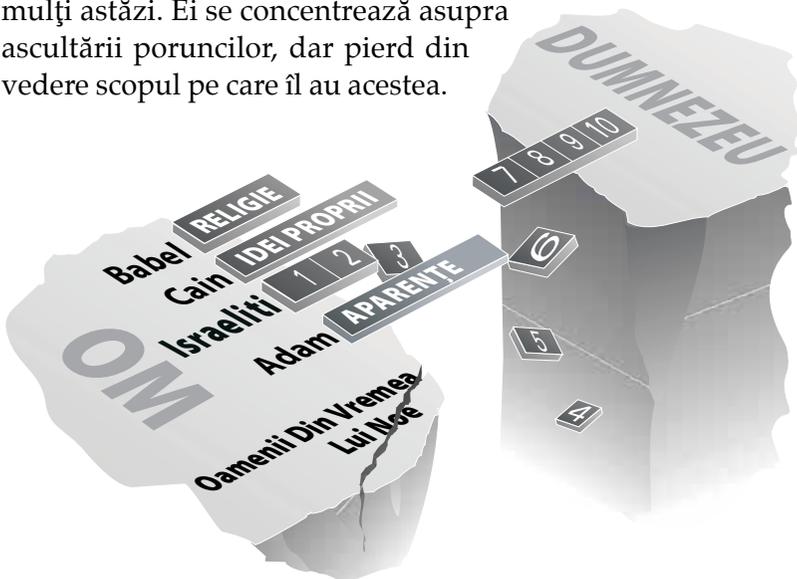
*lată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit
mama mea.*

Psalmi 51:5

Acum omul nu putea cunoaște doar propria păcătoșenie, ci putea avea și o idee despre perfecțiunea Domnului. Sfințenia lui Dumnezeu — neprihănirea Lui — era dincolo de capacitatea omului de a o ajunge, era de neatins. Prăpastia creată de păcat era mai mare decât se aștepta omul. Fiindcă nimeni nu putea împlini Legea în mod desăvârșit, Legea nu putea crea o punte peste prăpastie.

DOUĂ GRUPURI

Reacția israeliților la prima citire a celor zece porunci reflectă fără îndoială modul de gândire al multor oameni astăzi. Biblia spune că toți israeliții s-au cutremurat de frică, dar probabil marea majoritate era înspăimântată doar de tunete și fulgere. Ei au fost absorbiți de lucrurile vizibile, alarmați doar de manifestarea impresionantă de putere. Iar în ceea ce privește cele zece reguli — probabil că ei nu au înțeles — ei simțeau că se vor descurca ușor cu împlinirea lor. La fel se întâmplă cu mulți astăzi. Ei se concentrează asupra ascultării poruncilor, dar pierd din vedere scopul pe care îl au acestea.

De cealaltă parte erau acei israeliți care tocmai au primit o înțelegere profundă a neprihănirii lui Dumnezeu. Ei știau acum ce vroia să spună Dumnezeu când a afirmat că *sfințenie egal lipsa păcatului*. Și lor le era frică, dar din altă cauză. Ei știau că nu vor fi niciodată în stare să împlinească fără greșală un astfel de set de legi. Oricare să fi fost motivul, Biblia spune că israeliții tremurau.

Ei au zis lui Moise: "Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim." Exod 20:19

Domnul a zis lui Moise: "Suie-te la Mine pe munte, și rămâi acolo. Eu îți voi da niște table de piatră cu Legea și poruncile, pe care le-am scris pentru învățătura lor." Exod 24:12

Cele zece porunci erau în vigoare acum și israeliții erau răspunzători de a le ține ca standard moral. Dar cei care erau sinceri cu ei înșiși știau acum că dacă vroiau să fie *acceptați de Dumnezeu*, trebuiau să vină la El pe altă cale.

CELE ZECE SUGESTII?

Cele zece porunci sunt uneori amintite sub denumirea de Legea morală, având în vedere că aveau de-a face cu comportamentul etic și moral.

Doar fiindcă Legea morală nu poate să refacă o relație ruptă cu Dumnezeu, acest lucru nu înseamnă că ea nu are nici o valoare. Așa cum legile fizice creează ordine în Univers, și legile spirituale creează ordine într-o națiune.

Multe țări au respins codul comportamental biblic cu riscul de a trăi într-o societate neutră din punct de vedere moral. Dar în realitate nu există o astfel de societate. Nici o astfel de societate nu a supraviețuit. A nu lua nici o poziție înseamnă de fapt a lua o poziție.

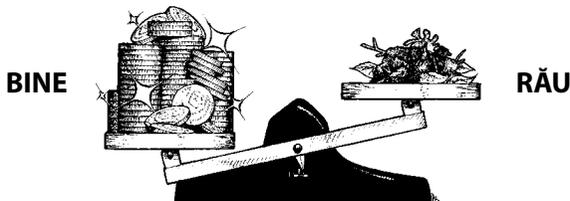
Respingerea absolutelor biblice a rezultat în insensibilitate față de rău, fiecare generație devenind tot mai obișnuită cu păcatul. Biblia învață că aceasta va duce la haos în final.

TU DIN CARE EȘTI?

Majoritatea oamenilor vor fi de acord cu faptul că sunt *păcătoși*. Cu toate acestea, puțini vor fi gata să recunoască că sunt *păcătoși fără nici o șansă de scăpare*. E o mare diferență între cele două.

❖ *Păcătoșii* cred că există ceva ce ei pot face pentru a deveni acceptabili în ochii lui Dumnezeu. Este posibil să creadă că Dumnezeu vrea ca ei să împlinească cele Zece Porunci, să țină Regula de Aur, să meargă la biserică, să se roage, să se boteze, să dea la colectă sau să fie amabili cu aproapele lor. Ei cred că făcând oricare dintre aceste lucruri vor deveni plăcuți lui Dumnezeu.

Noțiunea că *bunătatea* unei persoane poate să compenseze pentru *răutatea* ei, și astfel, ea să merite acceptarea lui Dumnezeu, este total străină Bibliei. A face *binele* este lăudabil, dar Biblia învață că nici una dintre aceste fapte bune nu poate să restaureze relația noastră ruptă cu Dumnezeu. Avem o problemă gravă de care nu putem scăpa — *starea de păcat*.

CONCEPT CARE NU SE GĂSEȘTE ÎN BIBLIE

❖ Pe de altă parte, un *păcătos fără scăpare* știe că nu poate să facă nimic pentru a fi acceptat de Dumnezeu. Nu poate scăpa de șobolanul mort al păcatului ce îi contaminează viața. Biblia spune că nu avem nici o șansă.

Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul. Isaia 64:6

Până și *bunătatea* noastră este departe de sfințenia lui Dumnezeu. Cu scopul de a ilustra, poți spune: *toate faptele noastre bune sunt ca niște șobolani aflați în putrefacție*. Tot așa cum un șobolan putred nu devine mai ușor de acceptat pentru noi dacă este dat cu parfum, nici faptele bune nu-l vor face pe un păcătos acceptabil înaintea unui Dumnezeu pur, curat.

CAPITOLUL NOUĂ

1 CORTUL ÎNTÂLNIRII

2 NECREDINȚĂ

3 JUDECĂTORI, ÎMPĂRAȚI ȘI PROFEȚI

1 CORTUL ÎNTÂLNIRII

Așa cum am spus în capitolul dinainte, fără îndoială existau cei care credeau că pot fi acceptați de Dumnezeu ținând cele Zece Porunci. Cu naivitate, ei au ales o cale care i-a dus într-o pustie spirituală. Pe de altă parte, existau cei care erau gata să Îl lase pe Dumnezeu să le arate singura cale spre a fi acceptați.

Uitându-ne la Scriptură în ansamblu, haideți să speculăm pentru un moment. Dacă Dumnezeu ar fi scris un plan de lecție pentru a-l învăța pe om exact ceea ce trebuie să facă pentru a fi *drept* sau *neprihănit* înaintea Lui, cum ar fi început El? Care ar fi fost primul punct?

PLANUL DE LECȚIE – PUNCTUL # 1:

Ilustrație: Un om care trecea un râu înot, a fost prins de curentul puternic. Zbătându-se, el a strigat după ajutor! Mulți priveau dar nici unul nu era capabil să îl ajute pe omul care se îneca, cu excepția unui înotător puternic.

Cei de pe mal au continuat să îl îndemne pe acest posibil salvator să sară în ajutorul omului ce se îneca. Dar el nu a reacționat. El a stat acolo privind lupta pentru supraviețuire care devenea tot mai disperată. În cele din urmă, când omul a ajuns extenuat în totalitate, înotătorul puternic a sărit în apă și l-a tras la mal.

Când oamenii l-au criticat pe salvator pentru că a așteptat atât de mult, el a spus: “Cel ce se îneca, nu m-ar fi lăsat niciodată să îl ajut cât timp mai avea putere. Puteam să îl salvez abia după ce el renunța la a mai încerca să se ajute singur.”¹

Concluzie: Primul pas în a-L aborda pe Dumnezeu este să îți dai seama că ești un păcătos *fără nici o șansă*, incapabil de a se salva pe sine însuși de la consecințele veșnice ale păcatului.

Dacă Domnul ar fi prezentat această lecție în modul acesta, parcă i-am și auzi pe israeliți izbuclnind frustrați: “*Dar Doamne, deja ne-ai spus aceste lucruri. Noi știm aceasta!*” am putea presupune că Dumnezeu ar răspunde: “Da, știu, dar tocmai acest lucru vreau să-l înțelegeți. Primul pas spre a fi acceptați de Mine

este să înțelegeți că sunteți păcătoși fără nici o scăpare. Eu pot să îi salvez doar pe cei care au renunțat la a încerca să se salveze pe ei înșiși.”

E posibil ca lecția de mai sus să fie una imaginară, dar aplicația reprezintă un adevăr. Este ceea ce ne învață Biblia în mod consecvent. Acum haideți să facem un pas mai departe.

Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: “Vorbește copiilor lui Israel: să-Mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă.

Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.

Exod 25:1,2,8

UN ELEMENT VIZUAL

Israelii trebuia să construiască un **sanctuar*, un loc sacru numit *Cortul Întâlnirii*, în care Dumnezeu să poată locui în mijlocul lor. Dumnezeu *nu* le cerea acest lucru fiindcă avea nevoie de o casă. Ci mai degrabă, Dumnezeu crea un element vizual complex pentru a-i ajuta. Pe măsură ce vom studia, încet-încet vom dobândi o înțelegere privind însemnătatea lui deplină. Va fi nevoie de câteva pagini pentru a explica, deci nu vă pierdeți răbdarea și nu săriți la capitolul următor. Este o piesă importantă din imaginea finală.

*A nu se confunda această structură cu o biserică. Nu au nici o legătură una cu cealaltă.

Dumnezeu a început lucrarea cerând donații benevole pentru un proiect de construcție. El vroia ca oamenii să dea doar de bunăvoie, din inimă. Nu se făcea apel și nici nu se forța mâna nimănui. Fiecare dădea ceea dorea. Cu toate acestea, Dumnezeu a comunicat un lucru foarte clar:

“Să faceți cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta.”

Exod 25:9

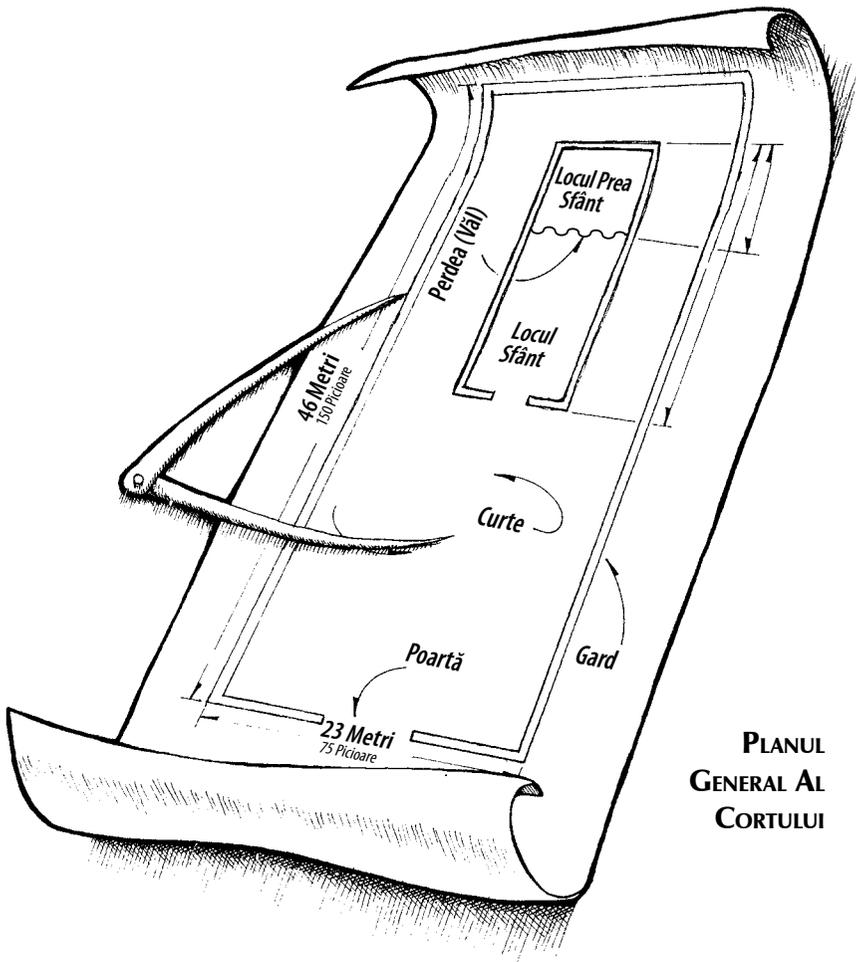
SCHIȚA DE BAZĂ

Cortul Întâlnirii putea fi dezasamblat și mutat. Partea reprezentată de cortul propriu-zis avea pereții rezistenți, și un acoperiș tip covor. Era împărțit în două părți: o treime reprezentând o încăpere numită *Sfânta sfintelor* sau *Locul prea sfânt*, iar celelalte două treimi reprezentând *Locul sfânt*. O perdea grea, uneori amintită și ca vâl, despărțea cele două încăperi.

“...perdeaua să facă despărțirea între Locul sfânt și Locul prea sfânt.”

Exod 26:33

Cortul era completat de o curte exterioară care la rândul ei, era înconjurată de un gard cu înălțimea de aproximativ 2 m. Accesul în complex se făcea printr-o singură poartă. Existau șapte elemente de mobilier de importanță majoră în *cort* și afară în *curte*.²

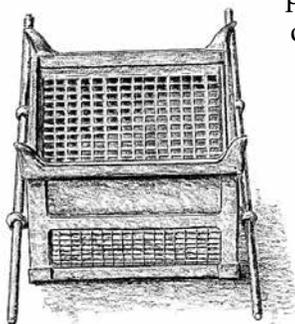

PLANUL
GENERAL AL
CORTULUI

CURTEA

① ALTARUL DE ARAMĂ

Imediat după intrarea în curte se găsea prima piesă de mobilier. Avea o mărime considerabilă, fiind făcută din lemn placat cu aramă, având patru coarne la cele patru colțuri și drugi lungi lateral pentru a putea fi cărată.

② LIGHEANUL DE ARAMĂ

Acest lighean mare din bronz era situat la jumătatea distanței dintre altarul de aramă și Locul sfânt. Fiind umplut cu apă, era folosit pentru spălarea ceremonială, și semnifica faptul că omul trebuie să fie curat când se apropie de Dumnezeu.

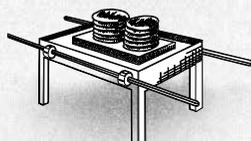
③ SFEȘNICUL

Măsurile sfeșnicului nu au fost specificate de Dumnezeu, dar cunoaștem forma lui. Avea o rază principală care se împărțea în șapte brațe. Faptul că era din aur pur, i-a limitat cu siguranță mărimea.

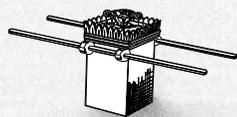
④ MASA CU PÂINILE

Pe această masă specială erau puse douăsprezece pâini, fiecare reprezentând unul dintre triburile lui Israel.

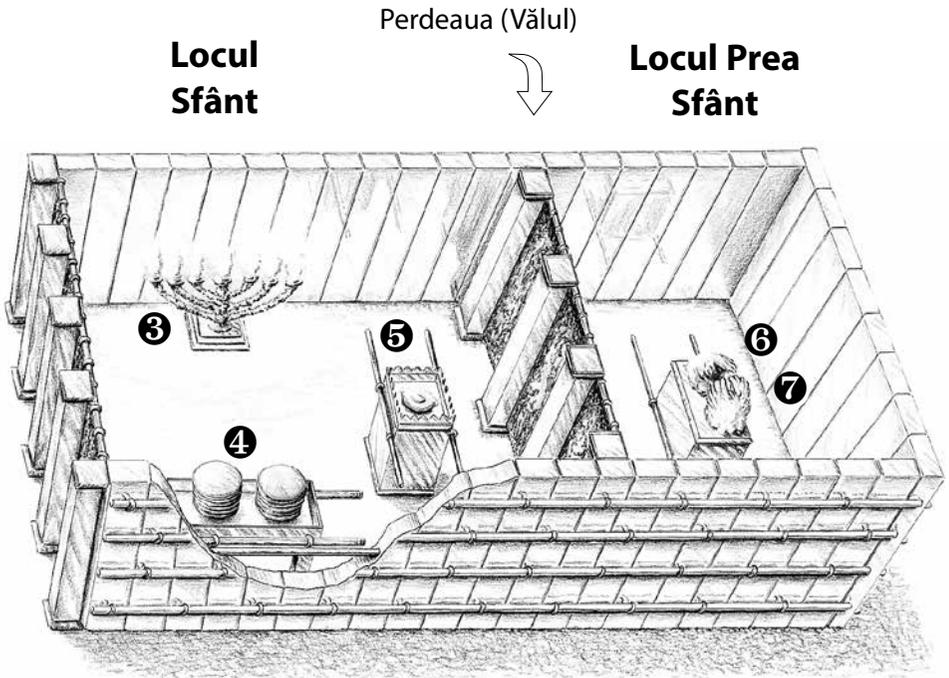

⑤ ALTARUL TĂMÂIERII

Acest altar era situat la mijlocul perdelei ce despărțea Locul prea sfânt de Locul sfânt. Pe acest altar se ardea tămâie când israeliții se adunau afară să se roage. Fumul ce se ridica spre cer simboliza rugăciunile înălțându-se la Dumnezeu.

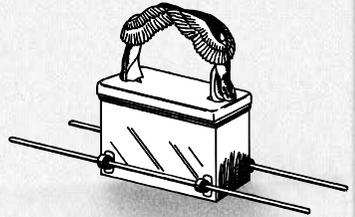

⑥ CHIVOTUL LEGĂMÂNTULUI

Această cutie mică din lemn placat cu aur pur, era menită să funcționeze în parte ca și o ladă. Câteva dintre obiectele din ea ne sunt cunoscute deja – tablele cu cele zece porunci și un vas conținând o mostră din pâinea pe care Dumnezeu le-o asigură în deșert.

⑦ CAPACUL ISPĂȘIRII

Chivotul legământului avea un capac complex din aur, reprezentat de doi îngerii cu aripi întinse.

Chivotul și capacul ispășirii erau singurele piese de mobilier plasate în Locul prea sfânt. Dumnezeu a zis...

“Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturie, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel.”

Exod 25:22

PREOȚII

“Apropie de tine pe fratele tău Aaron și pe fiii săi, și ia-i dintre copiii lui Israel și pune-i deoparte în slujba Mea ca preoți: pe Aaron și pe fiii lui.”

Exod 28:1

Dumnezeu i-a cerut lui Moise să îi desemneze pe Aaron și pe fii lui ca *preoți* în cortul întâlnirii, Aaron fiind *marele preot*. Dumnezeu i-a pus deoparte pe acești bărbați dintre ceilalți, nu fiindcă erau speciali, ci fiindcă Domnul vroia ca oamenii să respecte sfințenia Lui. Dumnezeu nu vroia ca de cort să se îngrijească o șleahță dezorganizată de oameni. Preoții erau pregătiți special pentru a împlini instrucțiunile lui Dumnezeu și ei aveau rol de custozi, îngrijindu-se de cort în timp ce israeliții nomazi se mutau dintr-un loc în altul.

CORTUL TERMINAT

Întreaga structură a fost terminată la nouă luni de la sosirea israeliților la muntele Sinai.

Moise a cercetat toate lucrările; și iată, le făcuseră cum poruncise Domnul.

Exod 39:43

În ziua întâi a lunii întâi a anului al doilea, cortul era așezat.

Exod 40:17

Odată ce cortul a fost terminat, norul care i-a condus pe israeliți s-a mutat deasupra Sfintei sfințelor. Acesta reprezenta prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său.

Atunci norul a acoperit cortul întâlnirii ...

Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui, și slava Domnului umplea cortul.

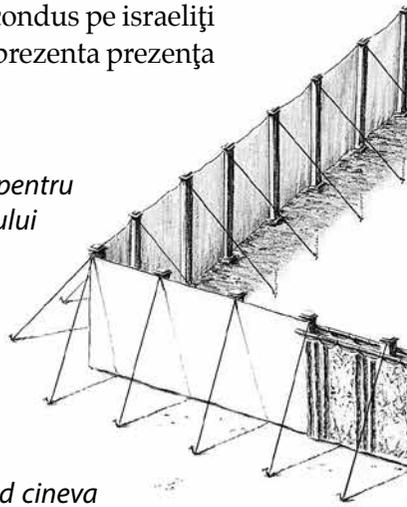
Exod 40:34,35

IMPLEMENTAREA ELEMENTULUI VIZUAL

Odată ce cortul a fost ridicat, a venit timpul ca acest mare element vizual să fie implementat. Dumnezeu i-a spus lui Moise ...

“Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: ‘Când cineva dintre voi va aduce un dar Domnului, să-l aducă din vite, fie din cireadă fie din turmă...’”

Levitic 1:2

Dumnezeu îi spunea omului să aducă o jertfă la cort.

Trebuia să fie "... din cireadă ..."

Levitic 1:3

Putea fi o oaie, o capră sau un vițel, dar nu putea fi nici un alt animal cum ar fi un porc, un cal sau o cămilă.

Ei trebuia "... să-l aducă din partea bărbătească ..."

Levitic 1:3

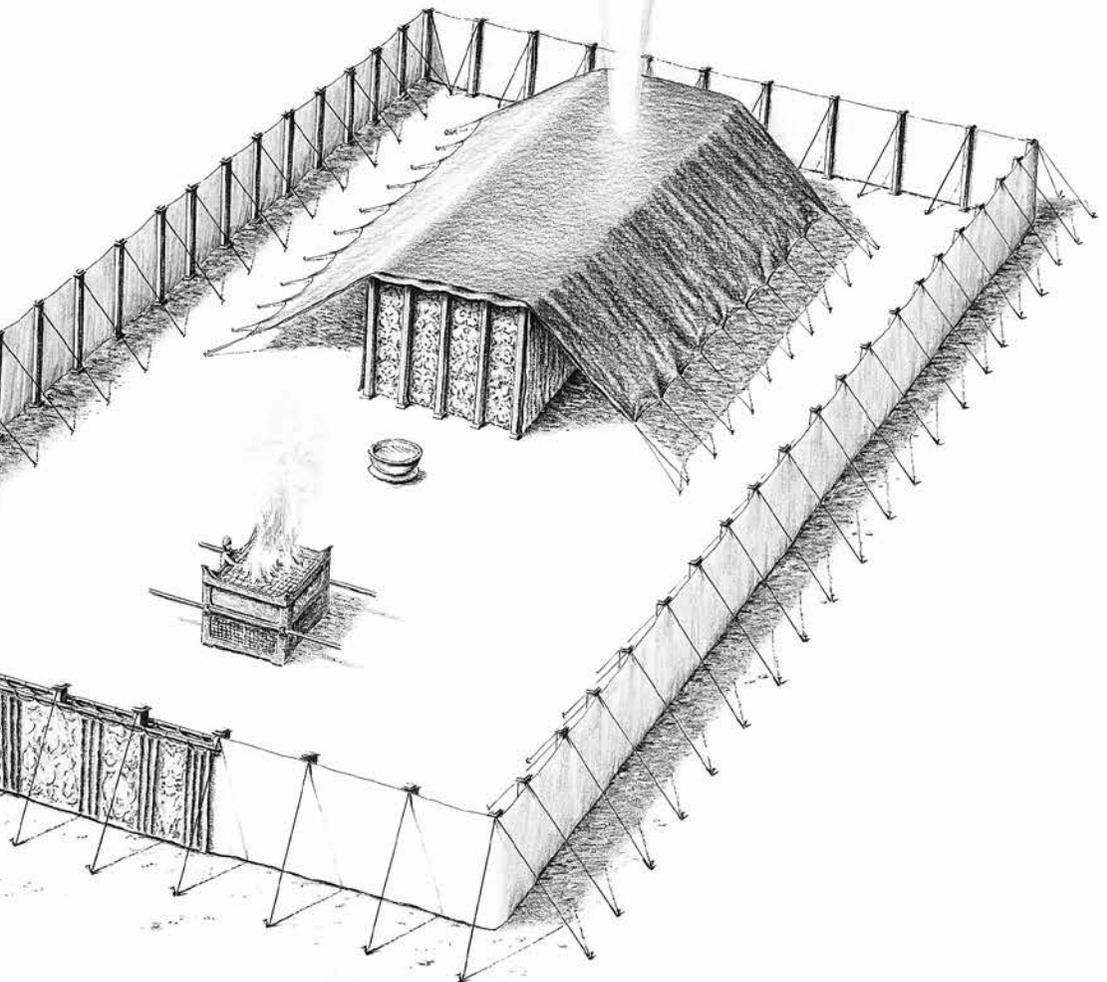
Trebuia să fie "... ă ră cusur ..."

Levitic 1:3

Nu putea să aibă vreo boală sau vreun handicap.

"... să-l aducă la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, ca să fie plăcut Domnului ..."

Levitic 1:3

Jertfa trebuia adusă imediat lângă intrarea în curte, pe *altarul de aramă. Pe lângă recunoașterea propriei persoane ca fiind una păcătoasă fără scăpare, acesta era primul pas în apropierea de Dumnezeu. Individul care aducea jertfa trebuia ...

*În Biblie arama este asociată în mod obișnuit cu judecata sau păcatul.

“... să-și pună mâna pe capul dobitocului adus ca ardere de tot, și [era] primit de Domnul, ca să facă ispășire pentru el.”

Levitic 1:4

Prin punerea mâinii pe capul jertfei, omul se identifica cu jertfa. Mâna de pe capul animalului simboliza transferul păcatului și vinei individului de pe om pe animal. Fiindcă animalul purta acum păcatul omului, trebuia să moară. *Moartea este plata păcatului*. Cel ce aducea jertfa, tăia gâtul animalului — o conștientizare finală a faptului că păcatul lui cauza moartea animalului. Era un caz al *morții unui nevinovat în locul unui vinovat* — ca înlocuitor. Biblia spune că astfel Dumnezeu primea jertfa din partea omului.

Acest lucru trebuie să fi sunat familiar pentru israeliți. Predecesorii lor nu au venit la Dumnezeu aducând jertfe de sânge? Ba da.

UN MÂNTUITOR NEPRIHĂNIT

Încă o dată Domnul îi reamintea poporului Său că singura cale spre acceptare era să creadă că El este ...

... *singurul Dumnezeu drept și mântuitor...* *Isaia 45:21*

Aducând o jertfă animală oamenii prezentau dovezi vizibile ale unei încrederi lăuntrice în Dumnezeu — demonstrau că ei credeau în Domnul. Fiindcă moartea este pedeapsa pentru păcat, jertfa ilustra ceea ce era necesar pentru ca păcatul să fie iertat.

... *fără vărsare de sânge, nu este iertare.* *Evrei 9:22*

"Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele noastre, căci prin viața din el face sângele ispășire." *Levitic 17:11*

Când Dumnezeu vedea moartea animalului, El era mulțumit pentru că cerința *legii păcatului și morții* a fost împlinită cu exactitate — a existat o *plată cu moartea* pentru păcat. Dumnezeu nu mai considera omul vinovat de datoria păcatului; omul nu mai era judecat; consecințele veșnice nu mai erau operaționale. În schimb, Domnul onora încrederea acelei persoane în El și îi transfera neprihănire în cont, așa cum a făcut cu Avraam.

"Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire." *Romani 4:3*

Fiindcă acea neprihănire venea de la Dumnezeu, ea asigura în totalitate perfecțiunea de care era nevoie pentru a trăi în prezența lui Dumnezeu. Nu era absolut nimic nou în aceasta. Era modul în care Abel, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și toți ceilalți bărbați neprihăniți au venit la Dumnezeu de-a lungul veacurilor.

ZIUA ISPĂȘIRII

În împlinirea datoriilor lor, preoții aveau libertate totală de acces în complexul cortuar, cu o singură excepție. Li se interzicea categoric să intre în Locul prea sfânt.

Locul prea sfânt era locul unde prezența lui Dumnezeu coexistă cu omul. Omul păcătos nu avea voie nici măcar să arunce o privire în încăperea respectivă. Perdeaua care atârna între cele două locașuri era groasă, protejând de orice privire curioasă. Ea proteja cea mai sfântă încăpere dintre toate încăperile. Până și Aaron, în calitate de mare preot, nu putea intra în Locul prea sfânt decât în ziua ispășirii.³

DATORNIC

Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an, și nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului.

Evrei 9:7

Orice încălcare a acestei instrucțiuni avea ca rezultat moartea.

Domnul a zis lui Moise: "Vorbește fratelui tău Aaron, și spune-i să nu intre în tot timpul în sfântul locaș, dincolo de perdeaua din lăuntru, înaintea capacului ispășirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor."

Levitic 16:2

Jertfa din ziua ispășirii era o ceremonie anuală, o reamintire permanentă a nevoii omului de a avea păcatul ascuns de ochii unui Dumnezeu sfânt. Această ceremonie se repeta în fiecare an, fiindcă, deși Dumnezeu nu considera omul vinovat de păcatul său, sângele animalelor nu îndepărta datoria păcatului. Sângele era doar un acoperământ temporar.

Cortul, mobilierul, preoții, jertfele, ziua ispășirii erau toate elemente vizuale complexe create de Dumnezeu care aveau scopul de a înlesni înțelegerea. Aceste *elemente vizuale* ajutau la explicarea a ceea ce plănuia să facă Domnul pentru omenire.

2 NECREDINȚĂ

Israeliiți învățau tot mai multe despre Domnul. Dumnezeu se îngrijea cu credincioșie de mâncare și apă pentru ei. Biblia ne spune că Dumnezeu a făcut până și încălțăminte lor extrem de rezistentă — nu s-a stricat. Israeliiți aveau acum un cod moral după care să trăiască. Deși împlinirea celor zece porunci nu avea ca rezultat acceptarea lui Dumnezeu, totuși ea asigura un standard de trăire corectă care aducea unitate în națiune. Ei știau ce este corect, și ce este greșit. Dumnezeu și-a arătat dragostea și prin faptul că asigura o cale de a fi acceptați prin credință — dovedită prin jertfa de sânge. Poate veți crede că israeliiți erau mulțumitori la infinit pentru tot ce făcea Domnul pentru ei. Dacă erau mulțumitori, faptele lor dovedeau tocmai opusul. Au început să bombăne — din nou.

În caz că vom adopta o atitudine de autoîndreptățire și ne vom închipui că doar israeliiți erau mai tari de cap, trebuie să ne amintim că suntem făcuți din aceeași materie primă.

În multe privințe, israeliții funcționau ca și reprezentanți ai întregii rase umane. Cu toate că an de an ajungeau să Îl cunoască tot mai bine pe Dumnezeu, cunoștința pe care o câștigau aducea și responsabilitate în plus. Biblia spune ...

Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult.

Luca 12:48

Luați la un loc, israeliții știau acum despre Dumnezeu mai multe lucruri decât orice altă națiune de pe Pământ.

Au plecat de la muntele Hor pe drumul care duce spre Marea Roșie, ca să ocolească țara Edomului. Poporul și-a pierdut răbdarea pe drum și a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: "Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă."

Numeri 21:4,5

Aceste acuze nu erau reale – Dumnezeu, Marele Purtător de Grijă, Se îngrijea de nevoile lor. Dar în loc să Îi mulțumească Domnului pentru grija Lui zilnică, ei Îl acuzau de faptul că îi neglija. Ei ignorau Legea lui Dumnezeu, spunând minciuni și dezonorând numele Său.

Așa cum am văzut înainte, încălcarea unei legi are consecințe. În același mod în care sfidarea legii gravitației date de Dumnezeu are ca rezultat oase fracturate, și încălcarea Legii morale a lui Dumnezeu are consecințe.

În trecut, Dumnezeu a *trecut cu vederea în mod repetat păcatul lor – El a fost îndurător. Dar israeliții nu mai erau începători în relația lor cu Creatorul-Proprietar al lor. Ei au învățat multe lucruri despre Dumnezeu. Ei cunoșteau acum cele zece porunci și această cunoștință îi făcea responsabili. Dumnezeu nu putea să treacă cu vederea păcatul oamenilor și să zică: "O, lasă. Ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic." Nu, păcatul își are consecințele lui. Întotdeauna.

*Dumnezeu trece doar cu privirea păcatul pentru un anumit timp. El judecă orice păcat. Compară cu Fapte 17:30

... Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel.

Numeri 21:6

Chiar de la început, Dumnezeu a spus că păcatul va duce la moarte — fizică, relațională și veșnică. Acum acest adevăr era ilustrat într-un mod grafic, când mulți au murit.

Israelii erau disperăți. Și au înțeles că numai Dumnezeu putea să îi salveze de pedeapsă. Ei erau în totalitate neajutorați.

Poporul a venit la Moise, și a zis: "Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului, și împotriva ta. Roagă-te Domnului, ca să depărteze de la noi acești șerpi."

Numeri 21:7

Scopul lui Dumnezeu cu judecata era să cauzeze o schimbare de atitudine — o schimbare a mentalității. În Biblie, această schimbare este descrisă cu termenul *pocăință*. Oamenii pot să se căiască și să fie auziți de Dumnezeu numai în timpul acestei vieți de pe Pământ. După moartea fizică, când un păcătos este confruntat cu judecata în iazul de foc, este prea târziu să își schimbe modul de gândire.

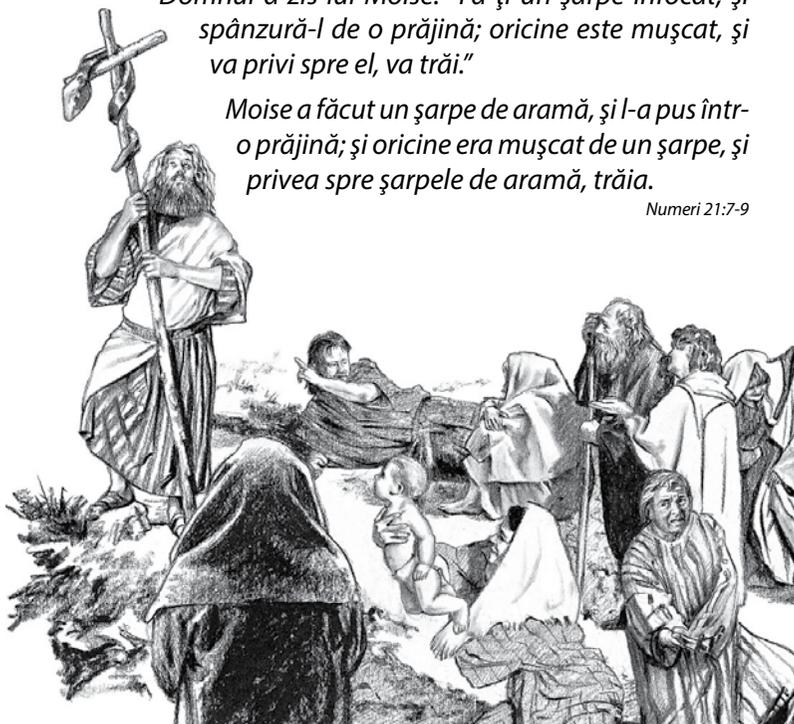
Israelii au recunoscut că au păcătuit, și ca urmare L-au rugat pe Dumnezeu să îi izbăvească. Ei se încredeau în Dumnezeu iar.

Moise s-a rugat pentru popor.

Domnul a zis lui Moise: "Fă-ți un șarpe înfocat, și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi."

Moise a făcut un șarpe de aramă, și l-a pus într-o prăjină; și oricine era mușcat de un șarpe, și privea spre șarpele de aramă, trăia.

Numeri 21:7-9

Șarpele de pe prăjină nu era un soi de *șmecherie care să te ajute să uiți de problemă*. Dumnezeu pur și simplu le dădea israeliților ocazia să demonstreze că Îl credeau. Când un israelit era mușcat, tot ce trebuia să facă era să se întoarcă și să privească șarpele de aramă, și era vindecat. Cu acea privire, individul își exprima credința în Domnul, încrezându-se că El va rămâne credincios cuvântului Său.

Să presupunem că cineva a fost mușcat și nu s-a uitat la șarpele de aramă. În schimb le-a spus vecinilor săi: "Bătrânul Moise este dus cu pluta de tot. Dacă el crede că o singură privire aruncată asupra aceluia șarpe ridicol va vindeca o mușcătură veninoasă, e nebun. Eu nu cred." O astfel de persoană murea, nu doar din cauza mușcăturii de șarpe, ci și fiindcă nu s-a încrezut în Dumnezeu. Dumnezeu onorează credința, dar judecă necredința.

Este important să înțelegem că Dumnezeu ne trage la răspundere privitor la tot ce înțelegem noi despre El. Suntem responsabili pentru tot ceea ce știm.

Mai târziu, șarpele original făcut de Moise a fost distrus de împăratul Ezechia fiindcă oamenii i se închinau șarpelui, încălcând încă una dintre cele Zece Porunci. *Vezi 2 Împărați 18:4*

RECAPITULARE: MOARTE

Biblia vorbește despre moarte în trei moduri diferite:

1. **Moartea trupului:** Despărțirea duhului omului de trupul său.
2. **Moartea unei relații:** Despărțirea duhului omului de Dumnezeu.
3. **Moartea față de o bucurie viitoare:** Despărțirea duhului omului de Dumnezeu pentru totdeauna.

... plata păcatului este moartea ...

Romani 6:23

3 JUDECĂTORI, ÎMPĂRAȚI ȘI PROFETI

Am ajuns acum la o lecție care comprimă secole de evenimente în câteva pagini. Cei dintre dumneavoastră care sunteți alergici la istorie, puteți sta liniștiți fiindcă acesta este un studiu nedureros și chiar dacă nu înțelegeți totul, veți reține detaliile savuroase necesare pentru a crea cadrul. Vă va ajuta dacă veți compara titlurile secțiunilor cu linia timpului de pe paginile 166-167. Au trecut 40 de ani din momentul în care israeliții au părăsit Egiptul și până au intrat în Canaan. Moise a murit înainte să intre în Țara Promisă și locul i-a fost luat de un general capabil numit Iosua.

După ce au intrat în Țara Promisă, a fost nevoie de ani până ce israeliții au putut să se stabilească în ea. Pământul a fost împărțit corespunzător cu *triburile*, fiecare trib corespunzând, în cea mai mare parte, unuia dintre cei doisprezece fii ai lui Iacov (sau Israel).

VREMEA JUDECĂTORILOR

Pentru un timp israeliții s-au încrezut în Dumnezeu, dar apoi au început să se îndepărteze de adevăr și au ajuns să creadă în idoli. Domnul a pedepsit Israelul pentru că acesta se închina unor dumnezei falși, prin faptul că a îngăduit să fie asaltat de națiuni străine care au forțat Israelul să le slujească și să le plătească bir. După un timp, israeliții se pocăiau și strigau spre Dumnezeu să îi elibereze de cei ce îi oprimbau. Dumnezeu ridică un lider numit *Judecător*, și israeliții îi alungau pe cuceritorii străini din țară. Așa a început un ciclu care a durat aproximativ 300 de ani. Acest ciclu se repeta iar și iar. În această perioadă au fost cincisprezece judecători.

Unii cred că dacă te încrezi în Dumnezeu atunci ești asigurat. Dar undeva în subconștient ei cred că toate drumurile — toate credințele — duc în cele din urmă la același Dumnezeu. Dar Biblia nu ne învață așa ceva. Scriptura ne spune că există mulți dumnezei falși, dar numai un singur Dumnezeu adevărat. Israelii au fost judecați când s-au încrezut într-un dumnezeu fals.

VREMEA ÎMPĂRAȚILOR

Dintre toate națiunile Pământului, Israel era cea mai norocoasă, fiindcă Dumnezeu Însuși era Conducătorul și Împăratul ei. Dar pe măsură ce trecea timpul și israeliții s-au uitat la alte națiuni, ei L-au respins pe Dumnezeu și au cerut un împărat pământesc.

Dumnezeu le-a împlinit cererea, dar tendința lor de a porni pe căi greșite și de a se încrede în dumnezei falși, a rămas. Israel urma să aibă mulți împărați, dar numai câțiva L-au crezut și L-au ascultat pe Domnul. Din această cauză, ciclul din anii dinainte a continuat, doar că în locul *Judecătorului*, ei aveau acum un *Împărat*.

Mai mulți dintre împărați sunt vrednici de a li se acorda atenție specială. Probabil că cel mai mare și mai cunoscut monarh al lui Israel a fost David. Spre deosebire de mulți alți împărați care au domnit peste Israel, împăratul David s-a încrezut cu adevărat în Dumnezeu. El credea că doar Dumnezeu putea să îl salveze de consecințele păcatului. David L-a numit pe Domnul: "*Mântuirea mea.*"

Împăratul David a fost în același timp și un mare Profet, inspirat de Dumnezeu să scrie Scriptura. El este cunoscut pentru cântările pe care le-a scris, laudându-L pe Dumnezeu pentru dragostea și îndurarea Lui. David a scris lucruri specifice despre IZBĂVITORUL PROMIS și Dumnezeu a făcut un legământ cu el că UNSUL va descinde din el.⁴ Împăratul David avea o mare dorință să înlocuiască Cortul portabil cu o structură permanentă având un model asemănător. Aceasta urma să se numească *Templu*. El vroia să îl construiască în Ierusalim, care devenise capitala țării în timpul domniei lui. Deși David a adunat materialele de construcție, fiul său, Solomon a fost cel care a dus la împlinire acest proiect.

Împăratul Solomon este cunoscut pentru două lucruri: înțelepciunea lui mare și Templul pe care l-a construit. Această clădire uimitoare a fost construită în Ierusalim, pe Muntele Moria, posibil în același loc în care Avraam a fost gata să îl aducă jertfă pe Isaac.

După moartea lui Solomon, națiunea s-a rupt în două: cele zece triburi din nord și-au păstrat numele de *Israel*, iar cele două triburi din sud au devenit națiunea *Iuda*. Această diviziune părea să fie primul pas al israeliților spre o stare de îndepărtare cvasi-permanentă de Dumnezeu. A început cu triburile din nord. Oamenii executau în mod mecanic ceea ce Domnul le cerea, dar inimile lor erau departe de El.

PROFEȚI

Dumnezeu a trimis profeți, oameni care predicau nu doar împotriva valorilor morale compromise ale poporului, ci îi și avertizau în legătură cu judecata care urma să vină.

Mulți dintre acești profeți au fost de asemenea călăuziți de Dumnezeu să scrie Scriptură. Unii dintre ei au dat informații specifice despre IZBĂVITORUL PROMIS care urma să vină.

Vorbind la modul general, profeții nu erau bine primiți de israeliți sau de împărații lor. Exista un motiv pentru această stare de fapt. Profeții le aduceau un mesaj pe care ei nu vroiau să îl audă. De exemplu, profetul Isaia a spus oamenilor ...

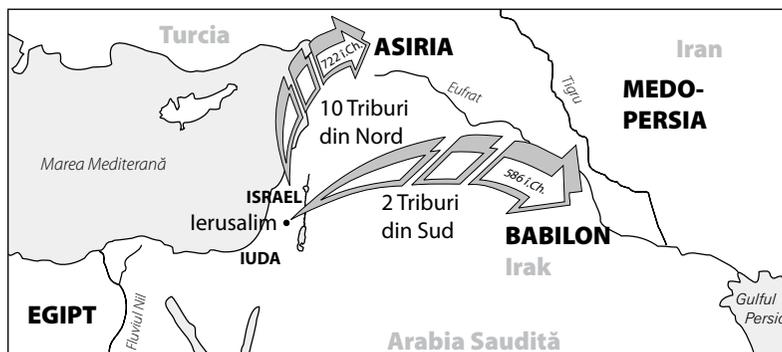
Domnul zice: "Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească."

Isaia 29:13

Majoritatea oamenilor disprețuiau mesajul profeților și refuzau să își pună credința în Dumnezeu. Îi persecutau și îi ucideau. Pentru a complica lucrurile și mai mult, scena spirituală era agitată și de profeți falși, inspirați de Satan. Deși Dumnezeu dăduse instrucțiuni clare legate de modul în care poporul Lui trebuia să discearnă adevărul de învățături false, profeții mincinoși erau mult mai populari, fiindcă ei spuneau oamenilor lucruri pe care aceștia doreau să le audă.

ÎMPRĂȘTIEREA LUI ISRAEL

În cele din urmă Dumnezeu a trimis într-adevăr judecata. Asirienii au invadat cele zece triburi din nord în anul 722 î.Ch. și le-au dus în robie. Biblia nu amintește nici o reînțoarcere organizată a acestor oameni pe pământul lui Israel.

IUDA DUS ÎN ROBIE

Cele două triburi din sud au continuat să funcționeze ca o entitate politică distinctă până în anul 585 î.Ch. când *babilonienii au răvășit orașul Ierusalim, au dărâmat marele Templu al lui Solomon și i-au dus pe oameni în exil.

În timp ce erau în exil, oamenii au început să fie numiți Iudei, o referire la faptul că majoritatea erau din tribul lui Iuda. Ne mai având la dispoziție Templul, ca și centru al închinării, iudeii au pus bazele **sinagogii ca loc pentru interacțiune socială, învățatură și studiu al Scripturilor.

*Oamenii din zona unde a fost construit turnul Babel.

**Cuvântul grecesc pentru adunări.

Exilul a continuat timp de 70 de ani, dar în 536 î.Ch. cele două triburi din sud au început să vină încet înapoi pe pământul lor de baștină, să se stabilească în Ierusalim și în jurul lui, pe teritoriul ocupat înainte de tribul lui Iuda. Templul a fost reconstruit, deși nu la grandoarea din zilele lui Solomon și sistemul de jertfe a fost reinstaurat.

INFLUENȚA GRECILOR

În jurul anului 400 î.Ch. înregistrările din Biblie se sfârșesc și se instaurează tăcerea pentru aproximativ patru secole. Dar istoria nu s-a oprit. Alexandru cel Mare, genialul general al grecilor a măturat Orientul Mijlociu înghițindu-i și pe iudei în acest proces. Emisarii lui au introdus ca limbă comercială **greaca** și cultura elenă a devenit o marcă a statutului timp de secole.

Unii iudei au îmbrățișat de bunăvoie cultura greacă, combinând-o cu credința lor în Dumnezeu. Acești oameni au fost numiți *Saduchei*. Deși erau puțini la număr, erau oameni bogăți și influenți. Ei tindeau să îl controleze pe marele preot, poziție care a ajuns să fie cumpărată și vândută. Din păcate, ei negau veridicitatea unor părți ale Bibliei. **Saduchei au luat din Cuvântul lui Dumnezeu.**

Timp de aproximativ 200 de ani, iudeii s-au supus unei succesiuni de forțe ocupante grecești și apoi în 166 î.Ch. ei s-au revoltat. Iuda Macabeul a condus poporul spre autonomie pentru o perioadă.

În timpul acestei perioade un grup de zeloți religioși iudei, numiți *Farisei*, au ajuns în frunte. Fariseii se opuneau influenței culturii grecești și se agățau de *Legea* dată lui Moise. În zelul lor, ei au creat o sferă protectoare de legi în jurul Legii lui Moise ca nici una dintre *legile autentice* să nu fie încălcată. Aceste legi adiționale au devenit autoritate prin ele însele, asumându-și greutate egală cu *Legea lui Moise*. **Fariseii au adăugat la Cuvântul lui Dumnezeu.**

O altă forță semnificativă în viața iudeilor erau *scribii*, echivalentul uman al copiatoarelor. Cu mult timp înainte de apariția tiparnițelor, acești oameni copiau cu o grijă extremă Cuvântul lui Dumnezeu, iar și iar. Termenul *scrib* implica educație și fervoare religioasă. Era mai mult o descriere de post decât un partid religios sau politic.

ROMANII

Libertatea iudeilor sub domnia macabeeană a durat abia vreo o sută de ani. Călcâiul de fier al Romei a zdrobit libertatea iudeilor în anul 67 î.Ch. când Generalul Pompei a intrat în Ierusalim.

Roma era destul de îngăduitoare privind religia iudeilor, atâta timp cât aceștia își plăteau dările și nu instigau la rebeliune. Lumea civilizată a acelor zile a intrat într-o perioadă de pace nesigură.

Imperiul roman era mult prea întins pentru a putea fi administrat în mod eficient de la Roma, așa că au fost aleși conducători locali pentru a domni în diferite regiuni. În Iudea, acum provincie romană, a fost desemnat un om numit Irod, ca împărat marionetă.

El urma să devină cunoscut sub numele de *Irod cel Mare*. Incredibil de crud, Irod era un practicant al religiei iudeilor dar numai cu numele. Sub autoritatea Romei, el și urmașii lui urmau să domnească peste lumea plină de resentimente a iudeilor pentru următorii o sută de ani. Poporul dorea cu ardoare salvarea – pe unul care putea să le aducă ușurare.

Au trecut mai mult de două mii de ani de când Dumnezeu i-a promis pentru prima oară lui Avraam că unul dintre descendenții lui va fi IZBĂVITORUL PROMIS. De-a lungul secolelor, Dumnezeu a avut oameni din aceia, uneori doar câțiva, care credeau cuvântul Lui și erau într-o relație corectă cu El. Ei au așteptat cu nerăbdare ca UNSUL să vină. În acești ani de început al Imperiului Roman, cei care se agățau cu tenacitate de promisiunile lui Dumnezeu încă mai așteptau împlinirea lor. Venise deja timpul dar ei nu erau conștienți de lucrul acesta. Scena era acum pregătită. Peste îngerii din ceruri trebuie să se fi lăsat o liniște deplină. Satan trebuie să se fi înfiorat. Cine urma să fie IZBĂVITORUL PROMIS?

Un Arbore Genealogic: De La Adam La Isus

Linia îngroșată indică linia ancestrală
Literele îngroșate indică biografiile relatate în detaliu

ADAM
EVA

Cain
~~**ABEL**~~
SET

Enos
Cainan
Mahalaleel
Iared
Enoh
Metusala
Lameh

Iafet

NOE

Ham

SEM

Arpacșad
Șelah
Eber
Peleg

Nahor
Ismael
Agar
(AVRAM)
AVRAAM

SARA
(SARAI)

ISAAC

Haran
Lot

IACOV
(ISRAEL)

Ruben
Simeon
Levi
IUDA
Dan
Naftali
Gad
Așer
Isahar
Zebulon
Iosef
Beniamin

Naason
Aminadab
Ram
Hețron
Peret

Araon

Moise

Isosua

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolele 7,8

Capitolul 9

DATE INCERTE⁵

2100 î.Ch.

1900 î.Ch.

1550 î.Ch.

Israel – cuprinzând cele zece triburi din nord, duse în captivitate de Asiria 722 î.Ch

Salmon
Rahab
Boaz
Rut

Obed
Iese

DAVID — SOLOMON

Linia punctată indică linia de domnitori

Saul

Iosu (continuare)

Otniel

Ehud

Şamgar

JUDECĂTORI

Debora și Barac

Ghedeon

Tola

Iair

Ibțan

Elon

Abdon

Samson

Eli

Samuel

ÎMPĂRAȚI ÎN ISRAEL

Osea
Pecah ← Menahem
Pecahia

Şalum
Zaharia
Ieroboam II

Ioaș

Ioașaz

Iehu

Ioram

Ahazia

Ahab

Tibni & Omri

Zimri

Ela

Baeșă

Nadab

Ieroboam

ÎMPĂRAȚI ÎN IUDA

Roboam

Abiam

Asa

Iosafat

Ioram

Ahazia*

Împărăteasa Atalia*

Ioaș*

Amația*

Azaria

Iotam

Ahaz

Ezechia

Manase

Amon

Iosia

Ioașaz

Ioiachim

Ioiachin – Salatiel

Zedechia**

Iuda – cuprinzând triburile Iuda & Beniamin, duse în captivitate de Babilon 586 î.Ch.

**Templul distrus

70 de ani de

captivitate înainte de întoarcerea la Ierusalim

IMPERIUL BABILONIAN

IMPERIUL MEDO-PERSAN

IMPERIUL GREC

IMPERIUL ROMAN

PROFEȚII

Osea

Isaia

Mica

Ezechiel

Zaharia

Maleahi

Săgețile indică perioada în care a trăit Profetul

Ioan Botezătorul

12 Ucenici

MARIA

ISUS

IOSIF

Iacov

Matan

Eleazar

Eliud

Achim

Zadoc

Azor

Eliachim

Abiud

Zorobabel

**Templul reconstruit

Saul (Paul)

Capitolele 10-14

Capitolul 15

1400 î.Ch. 1000 î.Ch.

500 î.Ch.

4 î.Ch.

30 î.Ch.

50 î.Ch.

*Împărați care nu apar în arborele genealogic al lui Iisus dat de Matei.

CAPITOLUL ZECE

1 ELISABETA, MARIA ȘI IOAN

2 ISUS

3 ÎNTRE CEI ÎNȚELEPȚI

4 BOTEZ

1 ELISABETA, MARIA ȘI IOAN

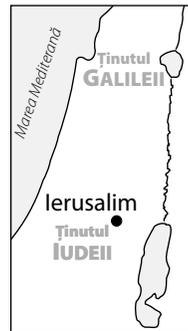
Înainte ca IZBĂVITORUL PROMIS să apară pe scenă, Dumnezeu urma să pregătească poporul evreu trimițând un mesager special care să anunțe evenimentul iminent. Nu poți decât să te întrebi dacă îngerii s-au antrenat într-o discuție aprinsă despre cine ar putea fi acest purtător special de vești bune. *Oare va fi unul dintre ei?* Dar apoi s-a scurs o altă informație — o veste ce avea de-a face cu identitatea IZBĂVITORULUI. Ea trebuie să fi lăsat întreaga mulțime cerească cu gura căscată.

În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot, numit Zaharia, ... Nevasta lui era din fetele lui Aaron, și se chema Elisabeta. Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului. N-aveau copii, pentru că Elisabeta era stearpă; și amândoi erau înaintați în vârstă.

Dar, pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetei lui, după obiceiul preoției, a ieșit la sorți să intre să tămâieze în Templul Domnului. În ceasul tămâierii, toată mulțimea norodului se ruga afară.

Atunci un înger al Domnului s-a arătat lui Zaharia, și a stătut în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere. Zaharia s-a însăpăimântat, când l-a văzut; și l-a apucat frica. Dar îngerul i-a zis: "Nu te teme Zahario; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie, și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului ... El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu ... ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El."

Luca 1:5-17

Îngerul i-a spus lui Zaharia că fiul său, Ioan, urma să fie mesagerul care va pregăti calea pentru venirea Domnului. Aceasta era veste nu glumă, dar a fost cea ultimă fărâmă de informație care a stârnit întreaga mulțime cerească. *Dumnezeu Însuși — Domnul — urma să meargă pe Pământ. EL urma să fie IZBĂVITORUL PROMIS. Vestea trebuie să-l fi șocat pe Satan.*

Fără îndoială că Zaharia încerca din greu să asimileze toate acestea. Să vezi un înger era nemaiauzit în zilele acelea. Și vestea că Elisabeta va avea un fiu la vârsta lor era suficientă pentru a-l face pe un om bătrân să ezite. Dar să fie informat că Dumnezeu Creator venea ca IZBĂVITORUL PROMIS — acest lucru era pur și simplu de necrezut! Cu toate acestea, Zaharia cunoștea scrierile profeților.

Cu patru sute de ani în urmă, profetul Maleahi scrisese despre acest eveniment.

“Iată, [Eu] voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-l căutați: Solul legământului, pe care-l doriți; iată că vine”, zice Domnul oștirilor.

Maleahi 3:1

Era acolo, negru pe alb. Zaharia trebuie să se fi întrebat de ce nu a văzut acest lucru mai înainte. Era atât de bătător la ochi! Domnul Atotputernic spusese, *“Voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea!”* Dumnezeu Însuși urma să vină ca UNSUL. Mai mult de atât, îngerul a spus că solul care urma să pregătească calea Lui, urma să fie tocmai fiul preotului — Ioan.

ELISABETA

Zaharia s-a dus acasă mut de uimire. Iar Dumnezeu S-a ținut de cuvânt; s-a întâmplat exact așa cum a spus îngerul.

Peste câțva timp, Elisabeta, nevasta lui, a rămas însărcinată, și s-a ținut ascunsă de tot cinci luni. “Căci”, zicea ea, “iată ce mi-a făcut Domnul, când Și-a aruncat ochii spre mine, ca să-mi ia ocara dintre oameni.”

Luca 1:24,25

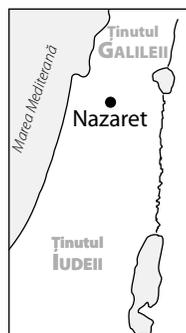
Dar undeva în mintea lui Zaharia trebuie să îl fi urmărit o întrebare. Cum urma să vină Creatorul pe Pământ? Urma oare să vină într-un car de aur tras de șapte armăsari albi, înconjurat de legiuni de îngeri toți înconjurați de o lumină orbitoare? Oare urma să înlăture stăpânitorii romani — să îl înlăture pe Irod de pe tronul lui? Îngerul nu a spus nimic.

MARIA

Cadrul se schimbă acum. Îngerul a mai făcut o vizită, de data aceasta la o tânără numită Maria.

În luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria.

Luca 1:26,27

Iosif și Maria erau logodiți după obiceiul evreiesc. Biblia spune că atât Iosif cât și Maria erau descendenți direcți ai împăratului David care a trăit cu 1000 de ani în urmă.

Îngerul a intrat la ea, și a zis: "Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!"

Turburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemneze urarea aceasta. Îngerul i-a zis: "Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus."

Luca 1:28-31

Cum!? Acum era rândul Mariei să rămână fără grai. Atunci când în sfârșit Maria și-a recăpătat graiul, ea a pus o întrebare foarte logică.

Maria a zis îngerului: "Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?"

Îngerul i-a răspuns: "Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu."

Luca 1:34,35

Maria urma să fie mama IZBĂVITORULUI PROMIS!

Acum totul avea sens. Maria cunoștea istorisirile foarte bine. Cu mult timp în urmă, în grădina Edenului, Dumnezeu i-a promis Evei că IZBĂVITORUL PROMIS urma să fie *sămânța ei*. Nu a spus *sămânța lor*, referindu-se la bărbat și la femeie. Acum promisiunea era aproape de împlinire, și copilul urma să se nască dintr-o fecioară — urma să fie doar *sămânța ei*. *Copilul nu urma să aibă un tată pământesc*. Ceea ce părea să fie doar o simplă variantă de formulare, acum avea o greutate fantastică.

Dar această mică notă în cursul istoriei avea implicații mai mari. Deoarece Copilul nu avea să fie conceput prin *sămânța bărbatului*, copilul nu făcea parte din linia genealogică a lui Adam. Toți descendenții lui Adam au moștenit natura lui — natura păcătoasă.¹ Dar Isus nu avea să fie *fiul lui Adam*. Ci

mai degrabă, El era *Fiul lui Dumnezeu*. El urma să aibă natura Dumnezeului Celui Prea Înalt. Nu e de mirare că îngerul s-a referit la Copil ca la *Cel Sfânt*. Copilul urma să fie fără păcat, așa cum Dumnezeu este fără păcat. Isus urma să fie perfect deja din momentul conceperii.

Așa că, Dumnezeu *nu* avea să vină cu toată pompa și grandoarea cerească. Ci mai degrabă, El urma să sosească pe planetă ca orice om de dinainte sau de după aceea — sub înfățișarea unui copil. Îngerul a spus...

lată că Elisabeta, rudenia ta, a zămislit, și ea, un fiu la bătrânețe; și ea, căreia i se zicea stearpă, este acum în a șasea lună. Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere."

Maria a zis: "Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!" Și îngerul a plecat de la ea.

Luca 1:36-38

Maria știa că Elisabeta era prea bătrână să aibă un copil. Cu siguranță că dacă era posibil ca Elisabeta să rămână însărcinată, atunci era la fel de posibil ca o fecioară să dea naștere la un copil. Maria a ales să se încreadă în Dumnezeu.

IOAN

Elisabetei i s-a împlinit vremea să nască; și a născut un fiu.

Luca 1:57

Ioan s-a născut exact așa cum a promis Dumnezeu. Biblia spune că a fost un eveniment notabil, și chiar ar fi trebuit să fie fiindcă în acele zile era aplicat un stigmat pe cei care nu puteau avea copii. Zaharia a fost așa de fericit încât a izbucnit într-un discurs, o binecuvântare laudativă a lui Dumnezeu. Ceea ce el avea de spus era de fapt un tur pe scurt prin istoria lumii, punctată cu promisiunile date în mod repetat de Dumnezeu de-a lungul secolelor — promisiunea că va trimite un IZBĂVITOR. Parcă îl vezi pe bătrânul Zaharia, ridicându-l pe copil, fixându-și privirea pe fața copilului Ioan când spunea:

"Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui..."

Luca 1:76

Ioan urma să fie solul care va anunța lumii sosirea IZBĂVITORULUI PROMIS.

SEMNICIFICAȚIA UNUI NUME

Biblia amintește multe momente în care profeții care au trăit cu mult timp înainte de nașterea lui Isus, au scris cu o precizie infailibilă despre venirea Lui. Isaia a scris următoarele

cu 700 de ani înainte de nașterea lui Isus ...

Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.

Isaia 9:6

Observați: *copilul* este numit *Dumnezeu Tare*. Sunt multe alte nume care descriu aspecte ale caracterului Domnului:

Fiul lui Dumnezeu: Acest nume este o metaforă care nu are nici o implicație fizică. El înseamnă pur și simplu că Isus avea natura lui Dumnezeu în opoziție cu *fiul lui Adam* care avea o natură păcătoasă.

[Fiul] este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui [a lui Dumnezeu] ...

Evrei 1:3

Fiul Omului: Acest nume era folosit pentru a accentua umanitatea lui Isus și pentru a afirma identitatea Lui. Timp de secole, învățații au recunoscut acest termen ca fiind unul care se referă la UNSUL.²

Când cele două nume de mai sus sunt puse laolaltă, ele își găsesc expresia completă în faptul că Dumnezeu ...

... a fost arătat în trup ...

1 Timotei 3:16

Cuvântul: Dumnezeu nu doar ne-a spus despre Sine Însuși, ci El ni S-a și arătat. Cuvântul spus a devenit *Cuvântul* viu.

La început era Cuvântul, ... și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi.

Ioan 1:1,14

Dumnezeu a venit pe Pământ să explice El Însuși cum poate fi salvat omul de moartea veșnică. Gândiți-vă puțin din următoarea perspectivă. Vedeți un buldozer croind un drum, dar în calea lui se găsește un mușuroi de furnici. Știți că furnicile urmează să fie distruse, dar ce puteți face dumneavoastră pentru a împiedica acest lucru? Singurul răspuns ar fi să vă prefaceți într-o furnică și să le avertizați așa cum furnicile se avertizează unele pe altele în caz de pericol iminent.

... Cristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși ...

1 Timotei 1:15

2 Isus

Iar nașterea lui Isus Cristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit, și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns. *Matei 1:18,19*

O logodnă evreiască implica o legătură mult mai puternică decât conceptul nostru de logodnă. Aproape din toate punctele de vedere cuplul era considerat căsătorit. Iosif era numit soțul Mariei și viceversa, cu excepția faptului că ei nu trăiseră încă împreună și nici nu avuseseră relații intime. După obiceiurile acelor zile, pentru a rupe o logodnă era nevoie de un divorț.

Imaginați-vă pentru o clipă cum s-a simțit Iosif. Trebuie să fi fost un chin. Maria era însărcinată iar copilul nu era al lui. A face adevărul public urma să o eticheteze pe Maria așa cum era probabil, una care a comis adulter, cu excepția cazului în care explicația ei fără sens despre un înger care i-a apărut era adevărată. Nu, era absurd. Săraca fată, probabil că își pierdea mințile. Iosif o iubea, dar nu putea să se căsătorească cu o fată care l-a înșelat și încerca, în mod clar să acopere acest lucru cu o poveste irațională. Nu știm exact ce credea Iosif despre toată situația, dar știm faptul că el a decis îndurerat să divorțeze de Maria în ascuns.

Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: "Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale."

Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: "Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel", care, tălmăcit, înseamnă: "Dumnezeu este cu noi". *Matei 7:20-23*

Iosif nu ar fi putut să audă aceste lucruri mai clar. Maria era încă fecioară, dar urma să aibă un copil! Numele copilului urma să fie *Isus* care înseamnă *Mântuitor* sau *Salvator*. El urma să *mântuiască*, sau să *salveze*, oamenii de consecințele păcatelor lor. Îngerul a spus că un alt nume al lui Isus urma să fie *Emanuel*, care înseamnă *Dumnezeu este cu noi*. Isus urma să fie Dumnezeu trăind printre oameni în trup omenesc.

Profetul Isaia a scris despre acest eveniment cu 700 de ani în urmă.

De aceea Domnul însuși vă va da un semn: lată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel.

Isaia 7:14

Iosif trebuie să se fi ridicat în capul oaselor în pat. Deci Isaia a avut dreptate! Se întâmpla exact așa cum spusese Dumnezeu. Dar ce vor crede ceilalți? Nu contează! Era un singur lucru de făcut — el urma să îl creadă pe Dumnezeu și să facă ceea ce a spus El.

Când s-a trezit Iosif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului; și a luat la el pe nevastă-sa. Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut un fiu.

Matei 1:24,25

RECENSĂMÂNTUL

În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea.

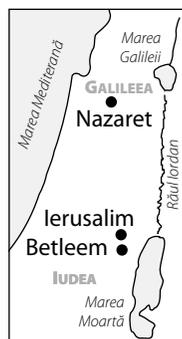
Luca 2:1

Cezar Augustus domnea peste întregul Imperiu Roman.

Cezar avea nevoie de bani, și dacă romanii făceau un recensământ exact, mai mulți oameni ajungeau să plătească taxe. E îndoielnic că Iosif ar fi fost fericit. Soția lui era aproape de termen. Fiind tâmplar de meserie, probabil că a lucrat deja la un leagăn și a aranjat cu moașa din localitate o naștere într-un loc curat și sigur. Acum i se cerea să-și ducă soția la Betleem, care, cu sute de ani în urmă fusese locul nașterii împăratului David. O călătorie de 120 de km cu o soție care ar putea să nască în orice moment, nu era un gând plăcut, mai ales dacă trebuia să călătorești călărind pe un măgar sau pe jos. De ce le-a venit romanilor ideea aceasta tocmai acum? De ce nu au făcut recensământul în orașul natal al lui Iosif, în Nazaret? Era foarte ciudat. Dar romanii nu ofereau opțiuni poporului. El trebuia să o ducă pe Maria la Betleem.

Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif s-a suit și el din Galilea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudea, în cetatea lui David, numită Betleem, pentru că era din casa și din seminția lui David, să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată. Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.

Luca 2:3-7

Astfel Isus s-a născut la Betleem, departe de căminul lui Iosif și al Mariei. Orașul era așa de aglomerat încât singurul loc unde s-au putut adăposti era într-un staul. Primul pătuț al lui Isus a fost o iesle, o albie din care se hrăneau animalele. Uitându-se la Maria, lui Iosif probabil i se părea că planurile lui exacte s-au dus pe apa sâmbetei. *Betleem!* Din toate celelalte locuri! Și tocmai într-un staul umed! Dar uitându-se la copil, trebuie să fi simțit că de fapt totul era bine. Foarte bine.

Și el i-a pus numele Isus.

Matei 1:25

PĂSTORII

În ținutul acela erau niște păstori, care stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: "Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos, *Domnul. Iată semnul, după care-l veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle."

Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu, și zicând: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui."

Luca 2:8-14

Păstorii își vedeau de treaba lor, îngrijindu-se de oile lor, așa cum au făcut totdeauna. Deseori oile din turmele lor erau folosite la jertfele de la Templul din Ierusalim, situat doar câțiva kilometri la nord de Betleem. Viața mergea înainte ca de obicei. Dar acum au venit îngerii și întreaga lor lume era cu

*Termenul *Domnul*, în sine și prin sine, era folosit de profeții antici când făceau referire la IZBĂVITOR.

susul în jos. Păstorii trebuie să se fii întrebat unii pe alții cu entuziasm: “Ai auzit și tu? Cristos este Domnul!”

CRISTOS / MESIA

Cuvântul grecesc *Cristos* este același cu termenul ebraic *Mesia*. Cuvântul înseamnă *unsul*. Timp de secole, IZBĂVITORULUI PROMIS i-a fost atribuit numele *Mesia*.

Acum îngerii spuneau că UNSUL — Mesia / Cristosul — era Domnul.³ El era Dumnezeu Însuși.

După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alții: “Haidem să mergem până la Betleem, și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul.”

S-au dus în grabă, și au găsit pe Maria, pe Iosif, și pruncul culcat în iesle. După ce L-au văzut, au istorisit ce li se spusese despre Prunc.

Luca 2:15-17

Păstorii erau oameni săraci, nu oameni care te aștepți să fie invitați de obicei la nașterea unui împărat. Dar mai erau și alții care erau în drum spre a-L vedea pe Isus.

MAGII

După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște *magi din Răsărit la Ierusalim, și au întrebat: “Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă l-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui.”

Matei 2:1,2

*Scenele de Crăciun prezintă trei magi, dar Biblia nu spune câți erau de fapt. Magii erau probabil experți non-iudei în studiul stelelor, care veneau din Arabia sau Orientul îndepărtat.

Magii erau oameni cu statut și bogați. Astfel de oameni erau de așteptat să viziteze un împărat. În acest moment, împăratul întronat în Iudea era Irod cel Mare, care, fără îndoială, a fost anunțat de venirea unor astfel de musafiri prestigioși. Cu greu ar fi putut ei scăpa de privirile santinelor care păzeau hotarele Iudeii. Vizita lor nu putea fi percepută ca și amenințare fiindcă ei nu se găseau în fruntea unor armate. Tot ce aveau ei era o întrebare: “Unde este împăratul nou-născut?”

Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a tulburat mult; și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el.

Matei 2:3

Această întrebare simplă l-a zguduit pe Irod. El încerca să-și impună autoritatea cu o mână de fier și ar fi zdrobit pe oricine ar fi îndrăznit să încerce să i-o ia. Fără îndoială tot orașul era puțin tulburat. Irod era cunoscut ca unul foarte crud cu supușii lui, în special când era supărat. Cine știe ce putea să facă? Irod i-a chemat pe consilierii lui religioși.

A adunat pe toți preoții cei mai de seamă și pe cărturarii norodului, și a căutat să afle de la ei unde trebuia să se nască Cristosul.

Matei 2:4

PROFEȚIA

Parcă poți să vezi un scrib agitat ștergând praful de pe un pergament mic. Ceilalți înțelepți se apleacă peste papirus și scanează textul cu ochii urduroși. Sunt puțin cam buimăciți. Ei vor ca Irod să înțeleagă că nu *ei* sunt cei care au spus aceste lucruri. Un profet pe nume Mica a scris aceste lucruri cu 700 de ani în urmă. Un deget tremurând arată spre o parte uzată a documentului.

Unul dintre scribi își drege vocea răgușită și citește:

“Și tu, Betleeme Efrata,⁴ măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.”

Mica 5:2

Copilul *trebuie* să se nască în Betleem (această informație l-ar fi făcut pe un Iosif preocupat să se încrunte). Irod vroia să știe dacă profetul Mica a mai scris ceva. A scris! Se spunea clar că *Cel* care urma să se nască a trăit *din vremuri străvechi*. Irod trebuie să se fi albit ca varul. Nu se poate. Doar Dumnezeu este veșnic. Dumnezeu n-ar veni niciodată pe Pământ sub înfățișarea unui copil, cu atât mai puțin să se nască în izolatul ținut al Betleemului. El ar sosi în mijlocul sunetelor de trâmbiță și cu care trase de cai — direct în Ierusalim. Aha! Poate că scribii intenționat vroiau să îl facă să se alarmeze.

Nu ar strica să le facă o farsă. Le va arăta el ce fel de închinare ar trebui să aștepte noii împărați. El i-a scos afară pe preoții săi...

Atunci Irod a chemat în ascuns pe magi, și a aflat întocmai de la ei vremea în care se arătase steaua. Apoi i-a trimis la Betleem, și le-a zis: “Duceți-vă de cercetați cu de-amănuntul

despre Prunc: și când Îl veți găsi, dați-mi și mie de știre, ca să vin și eu să mă închin Lui.”

După ce au ascultat pe împăratul, magii au plecat. Și iată că steaua, pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul. Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie. Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și l s-au închinat; apoi și-au deschis vistieriile, și l-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă.⁵

Matei 2:7-11

ÎNCHINARE

Acești oameni cu statut și bogății l s-au închinat lui Isus. Legea era foarte clară, doar Dumnezeuului Celui Prea Înalt trebuie să l te închini. Iosif și Maria știau bine cele zece porunci și totuși nu au intervenit. Ei trebuie să fi știut înlăuntrul lor că Magii l se închinau lui Dumnezeu — Dumnezeuului întrupat.

În urmă, au fost înștiințați de Dumnezeu în vis să nu mai dea pe la Irod, și s-au întors în țara lor pe un alt drum.

După ce au plecat magii, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif, și-i zise: “Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui, fugi în Egipt, și rămâi acolo până îți voi spune eu; căci Irod are să caute Pruncul, ca să-l omoare.”

Iosif s-a sculat, a luat Pruncul și pe mama lui, noaptea, și a plecat în Egipt. Acolo a rămas până la moartea lui Irod.

Matei 2:12-15

În acord cu ceea ce spune istoria seculară despre el, Irod a făcut un efort suprem de a-l ucide pe Isus, dar copilul a trăit mai departe, în siguranță fiind — în Egipt. În final Irod a murit și astfel Iosif, Maria și Isus s-au mutat înapoi în Nazaret unde Iosif a lucrat ca tâmplar.

Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El.

Luca 2:40

IERUSALIMUL ȘI ÎMPREJURIMILE LUI

Spre Nazaret
Și Galileea

Poarta Damascului

Fortăreată Romană

Grădina Ghetsimani

Palatul Regal
Al Lui Irod

Betania

Muntele
Măslinilor

Complexul Templului

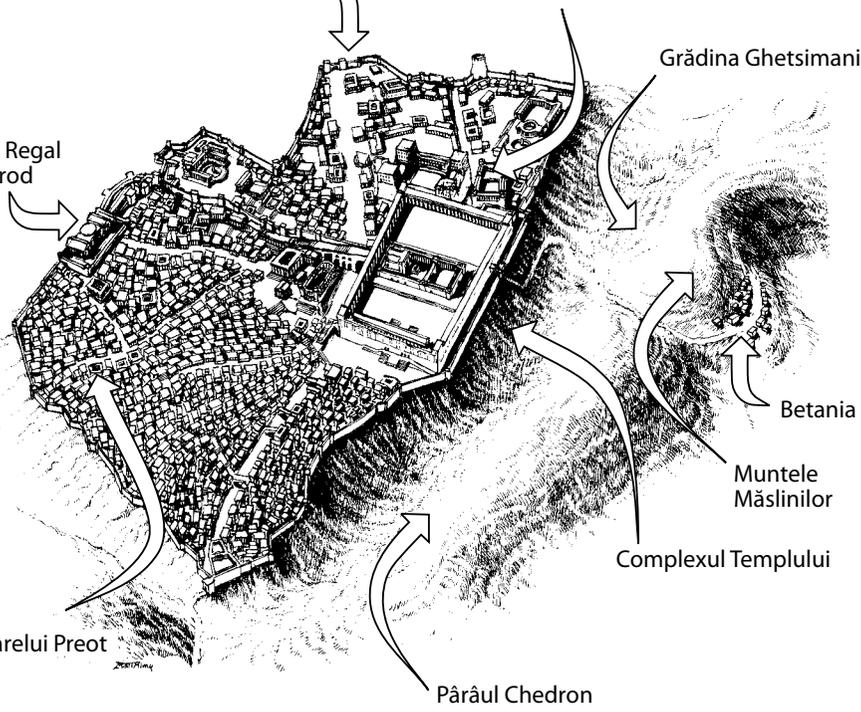
Casa Marelui Preot

Pârâul Chedron

Spre Marea Mediterană

Spre Râul Iordan
Și Marea Moartă

3 ÎNTRE CEI ÎNȚELEPȚI

Deși Isus era Dumnezeu Însuși, El a ales să Își facă intrarea în rasa umană sub înfățișarea unui copilăș. Trebuie să fi fost o experiență extraordinară pentru Maria și Iosif să crească acest copil. Isus era fără păcat. Nici măcar ca adolescent, El niciodată nu Și-a pierdut răbdarea, nu a răspuns obraznic sau nu a făcut o criză de isterie. Se spun puține lucruri despre copilăria lui Isus, dar este relatată o întâmplare despre El pe când avea doisprezece ani.

*Părinții lui Isus se duceau la Ierusalim în fiecare an, la praznicul **Paștelor**. Când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul praznicului.*

Luca 2:41,42

După cultura iudaică, la pubertate, un băiat devenea membru cu drepturi depline al comunității religioase. Astfel, el avea parte de toate privilegiile și responsabilitățile acordate unui tânăr. Pe când Iosif și Maria făceau călătoria tradițională la Ierusalim, ei nu au uitat că Isus era aproape de vârsta de doisprezece ani.⁶

*Un băiat devenea fiu al legământului, obicei continuat în prezent prin ceremonia bar mitzvah.

MERGÂND SPRE CASĂ

La terminarea praznicului, toți s-au îndreptat spre casele lor. Deși noi nu cunoaștem detaliile călătoriei, putem să ne imaginăm cum s-au desfășurat evenimentele. Probabil că toți cei din Nazaret călătoreau împreună de dragul companiei și a siguranței mutuale! Fiindcă copiii mergeau mai încet, ei, împreună cu femeile și câțiva dintre bărbați, au plecat dimineața devreme pentru a câștiga timp. Restul bărbaților rămâneau în urmă pentru câteva vizite de ultim moment și porneau după aceea pentru a-i ajunge pe ceilalți din urmă la amurg.

Apoi, după ce au trecut zilele praznicului, pe când se întorceau acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim. Părinții Lui n-au băgat de seamă lucrul acesta. Au crezut că este cu tovarășii lor de călătorie, și au mers cale de o zi.

Luca 2:43,44

Puteți să v-o imaginați pe Maria, plecând la răsăritul soarelui. Pe Isus nu-L vedea nicăieri dar nu s-a îngrijorat. Isus era la vârsta la care se așteptau de la El să fie bărbat. Probabil că a rămas în urmă cu ceilalți care vizitau templul. Sigur era cu

Iosif. La gândul acesta Maria a zâmbit cu satisfacție. Ce tânăr minunat era Isus! Ea se bucura că El avea timp în plus să îi asculte pe înțelepții din Templu.

A venit amurgul și Iosif a ajuns cu ceilalți bărbați la locul prestabilit. Și ei au avut o zi bună, plină de învățătură. Au petrecut timp în plus ascultându-i pe învățații de la Templu explicând Cuvântul lui Dumnezeu; apoi au discutat învățătura pe drum în timp ce se grăbeau să le ajungă din urmă pe femei. Singurul lui regret era că Isus nu a rămas cu el. La urma urmei, Isus era la vârsta la care se aștepta de la El să își asume responsabilitățile unui tânăr. Ar fi putut învăța multe. Dar se pare că El a mers înainte cu Maria și cu ceilalți copii.

Trebuie să îi reamintească lui Isus că se maturizează. Nu trebuia să facă acest lucru prea des. Dar gândindu-se la aceasta, el nu își amintea nici o situație în care să fi trebuit să-I amintească ceva lui Isus. Apoi Iosif a zărit-o pe Maria. Amândoi erau numai zâmbet.

“Ai avut o zi bună?”

“Da, excelentă!”

“Lui Isus I-a plăcut?”

“Isus?”

Zâmbetele au pierit. “Credeam că...”

“Da, dar eu credeam că...”

L-au căutat printre rudele și cunoscuții lor. Dar nu L-au găsit, și s-au întors la Ierusalim să-l caute.

Luca 2:44,45

CĂUTAREA

Căutarea trebuie să fi fost frenetică. “O, nu! L-am pierdut pe Fiul lui Dumnezeu!” Ei au căutat în toate locurile în care s-ar fi putut afla un băiat. Secțiunea de dulciuri a târgului a fost verificată în amănunt și toate șantierele locale în lucru au fost întoarse cu susul în jos pentru a vedea dacă nu cumva el a rămas în urmă să se uite. Disperat Iosif și-a rememorat traseul. Ultima dată L-a văzut pe Isus în Templu.

După trei zile, L-au găsit în Templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări. Toți care-l auzeau, rămâneau uimiți de priceperea și răspunsurile Lui.

Luca 2:46,47

Isus era exact acolo unde trebuia să fie, făcând ceea ce Maria și Iosif doreau. Era doar o singură diferență. În loc să fie El instruit de înțelepții Templului, Isus era Cel ce dădea învățatură. Nu, nu ținea un seminar — dar întrebările pătrunzătoare, profunzimea înțelegerii Lui, profunzimea răspunsurilor Lui, nu au trecut neobservate. De fapt, înțelepții Templului Îi sorbeau fiecare cuvânt. Biblia spune că învățații erau *uimiți!* Nici nu-i de mirare. Ei Îl ascultau pe Dumnezeu Însuși. Cine nu ar rămâne mut de uimire într-o discuție cu Creatorul universului?!

Dar învățații nu erau singurii care au rămas fără grai. Iosif și Maria erau surprinși și, fără îndoială, se simțeau ușurați. Ei și-au regăsit graiul destul de curând.

Când L-au văzut părinții Lui, au rămas înmărmuriți; și mama Lui l-a zis: "Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare." Luca 2:48

Isus le-a pus o întrebare. (Oarecum te aștepți la una ca asta din partea lui Dumnezeu.)

El le-a zis: "De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?" Luca 2:49

UN MEMENTO BLÂND

Aceasta nu era o reacție impertinentă. Isus spunea pur și simplu că El era exact în locul în care trebuia să fie un copil — acasă, în casa Tatălui Său. *Dar ce vroia să spună prin Tatăl? Cine era acest Tată la care se referea?* Vom studia acest lucru mai mult în următoarea secțiune. Deocamdată, tot ce trebuie să știți este că Isus a folosit această frază pentru a le reaminti cu blândețe părinților lui pământești cine era El de fapt.

Dar ei n-au înțeles spusele Lui. Apoi S-a pogorât împreună cu ei, a venit la Nazaret, și le era supus. Mamă-Sa păstra toate cuvintele acestea în inima ei. Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Luca 2:50-52

4 BOTEZ

Isus nu Și-a început în mod oficial lucrarea, decât la vârsta de aproximativ treizeci de ani. Ioan, fiul lui Zaharia, a început deja să pregătească calea pentru El, spunând tuturor celor care ascultau că UNSUL a sosit. S-a creat o tulburare considerabilă.

În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul, și propovăduia în pustia Iudeii. El zicea: "Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape."

Matei 3:1,2

Ioan era amintit ca *Botezătorul* fiindcă el *boteza* oamenii. Ritualul botezului nu era unul neobișnuit pentru oamenii din Orientul Mijlociu al acelor zile. Era unul plin de înțelesuri. Azi, însă acest cuvânt creează multă confuzie. Această nesiguranță este rezultatul lipsei unui cuvânt în limba română care să traducă cuvântul Grecesc *baptizo*. Traducătorii au rezolvat problema creând cuvântul *botez*. Este un cuvânt bun, dar nu îl ajută pe omul obișnuit să priceapă înțelesul său original.

IDENTIFICARE

Botezul implică *identificare*. Un înțeles comun al cuvântului *baptizo* își avea originea în industria textilă de început a grecilor. În procesul de vopsire a pânzei, bucata de pânză era scufundată într-o baie de colorant, și astfel prelua culoarea pigmentului. Pânza se identifica în totalitate cu colorantul.

Ioan spunea că iudeii s-au îndepărtat de Scriptură, preluând ideile oamenilor. El a spus că ei trebuie să își *schimbe modul de gândire* cu privire la căile lor rătăcitoare și să se întoarcă la Dumnezeu; pe scurt, să se pocăiască. Iudeii care s-au botezat demonstau că se identificau (sau erau de acord în dreptul lor) cu acest mesaj al pocăinței.

Locuitorii din Ierusalim, din toată Iudea și din toate împrejurimile Iordanului, au început să iasă la el; și, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în râul Iordan.

Dar când a văzut pe mulți din Farisei și din Saducei că vin să primească botezul lui, le-a zis: "Pui de năpârcci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră."

Matei 3:5-8

POCĂIȚI-VĂ

Ioan Botezătorul a observat că unii dintre cei ce-l ascultau erau Farisei și Saduchei. Amintiți-vă, ei erau cei care *adăugau* și *luau* din Biblie. Aceste două secte nu prea erau de folos una celeilalte, dar aveau un lucru în comun — ambele credeau că erau *superioare*. Erau mândre. Ioan i-a numit *pui de năpârci*, fiindcă ei îi puneau pe alții să respecte niște reguli foarte stricte, dar ei nu făceau ceea ce predica. El le-a spus să se pocăiască, să își schimbe modul de gândire.

BOTEZUL LUI ISUS

Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Dar Ioan căuta să-l oprească. "Eu", zicea el, "am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?" *Matei 3:13,14*

Ioan a recunoscut cine era Isus — El era Dumnezeu. Isus nu trebuia să se pocăiască de nimic fiindcă era perfect. Ioan știa că el era cel ce trebuia să fie botezat, nu Isus.

Drept răspuns, Isus i-a zis: "Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit." Atunci Ioan L-a lăsat. *Matei 3:15*

Isus a insistat să fie botezat fiindcă vroia să se identifice cu mesajul lui Ioan despre trăire neprihănită. El vroia să confirme adevărul mesajului lui Ioan.

De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea." *Matei 3:16,17*

Într-o secundă ne vom uita la acest text mai în detaliu, dar mai întâi să încheiem istorisirea.

MIELUL LUI DUMNEZEU

A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El este Acela despre care ziceam: 'După mine vine un om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine.'" *Ioan 1:29,30*

Ioan L-a identificat pe Isus ca MÂNTUITORUL PROMIS, Cel care va lua păcatul lumii. El a spus că Isus a trăit înaintea lui — a trăit veșnic. Ioan a zis ...

“Eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.”

Ioan 1:34

Cu o anumită ocazie, învățam un cuplu tânăr, trecându-l pas cu pas prin Biblie. Când am citit acest verset: *“Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”*, doamna s-a entuziasmat! Cu o voce plină de emoție, a spus: *“Mielul, Mielul! Oare aceasta are vreo legătură cu toți mieii despre care am citit în partea veche a Bibliei!?”*

I-am răspuns: *“Da, are... și la timpul potrivit, toate se vor întrepătrunde într-un mod în care va avea extraordinar de mult sens.”*

Am avut ocazia să vizitez un trib din Papua Noua Guinee care a fost expus la secțiuni din învățătura Bibliei. Ei au primit botezul crezând că păcatele lor au fost spălate. Ei erau atât de convinși de caracterul literal al botezului încât nu mai intrau în apa râului după botez, de frică să nu ia înapoi păcatul.

Biblia spune clar că botezul nu ne face acceptabili înaintea lui Dumnezeu. El este doar o manifestare exterioară a ceea ce s-a întâmplat înlăuntru. În această situație specifică, botezul dovedea că acești Iudei credeau mesajul lui Ioan și se identificau cu el.

Astăzi, mulți “teologi” dau botezului mult mai multă semnificație decât cea conferită de Biblie.

DUMNEZEU VORBEȘTE SINGUR?

Începând cu primele pagini ale Bibliei, am observat un mod neobișnuit de vorbire la Dumnezeu, ca și cum ar vorbi cu El Însuși. De exemplu, când l-a creat pe om ...

Dumnezeu a zis: "Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră..."

Geneza 1:26

Când Adam a păcătuit, Îl vedem pe Dumnezeu conversând ...

Domnul Dumnezeu a zis: "Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul."

Geneza 3:22

Când Dumnezeu i-a împrăștiat pe oameni la Babel, El a spus ...

*"Haidem! Să **Ne** pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora." Și Domnul i-a împrăștiat ...*

Geneza 11:7,8

Cu cine vorbește Dumnezeu? Cine sunt acei *Noi* și *Ne*?

Când un înger a vorbit cu Maria, el a spus ...

*"**Duhul Sfânt** Se va pogori peste tine, și puterea **Celui Prea Înalt** te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat **Fiul lui Dumnezeu**."*

Luca 1:34,35

Aici vedem *Duhul Sfânt*, *Cel Prea Înalt* și *Fiul lui Dumnezeu* menționați toți în același verset. Știm că *Cel Prea Înalt* este Dumnezeu. Tocmai am citit câteva versete care spun că *Isus* este Dumnezeu întrupat. Oare sunt unul și același? Dar *Duhul Sfânt*? Ce spune Biblia? Ajungem acum la versetul pe care tocmai l-am citit:

*De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe **Duhul lui Dumnezeu** pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și **din ceruri s-a auzit un glas**, care zicea: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea."*

Matei 3:16,17

Avem aici trei entități distincte: *Isus*, *Duhul lui Dumnezeu* și *vocea din cer*. Pare complicat? Poate fi dacă nu înțelegeți câteva concepte biblice de bază. Iată alte câteva piese ale imaginii finale.

Înainte de toate, știm că există un singur Dumnezeu. Lucrul acesta este accentuat în mod repetat în Biblie.

Isus i-a răspuns ... 'Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn.'

Marcu 12:29

Aceasta este o afirmație rezonabil de directă. Cu toate acestea, există lucruri despre Dumnezeu care sunt dincolo de capacitatea noastră de a raționa; complexități incredibile pe care cu greu ni le putem imagina. De exemplu, întregul concept de Dumnezeu *veșnic* este unul nu foarte ușor de digerat. În aceeași ordine de idei, conceptul unui Dumnezeu care este *pretutindeni în același timp* este inexplicabil pentru noi. A înțelege pe deplin și numai aceste două adevăruri este imposibil pentru mințile noastre finite. Acum avem de-a face cu o altă revelație despre Dumnezeu care este la fel de greu de priceput, dar cu toate acestea dată în mod clar în Biblie. Biblia ne descoperă un Dumnezeu care este *în același timp* Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt — trei persoane veșnice și co-egale care reprezintă ființa lui Dumnezeu. Aceste trei persoane formează o *tri-unitate* sau *trinitate*, dar reprezintă unul și singurul Dumnezeu.

De-a lungul anilor, s-au făcut mai multe încercări de a explica Trinitatea:

1. Oul: Fiecare ou are o coajă, un albuș și un gălbenuș; trei componente distincte, dar un singur ou.
2. Dimensiunile: O cutie are o înălțime, o lungime și o lățime; deși nu sunt aceleași, ele nu pot fi separate.
3. Înmulțirea: $1 \times 1 \times 1 = 1$

Deși unele dintre aceste ilustrații pot fi de ajutor, totuși ele nu ne conferă o înțelegere completă. Trebuie să fim atenți să nu încercăm să Îl coborâm pe Dumnezeu la nivelul nostru și să Îl privim ca și pe noi înșine. Dumnezeu spune că parte a motivului pentru care nu Îl înțelegem este faptul că ...

Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine ...

Psalmi 50:21

Când eram copii, erau multe lucruri pe care nu le înțelegeam și totuși le-am acceptat așa cum erau. "Ce este electricitatea? De ce nu se varsă pe podea atunci când scot mufa din priză? Nu o pot vedea. Cum adică îmi va face rău dacă bag penseta în priză?"

Doar fiindcă nu am reușit să înțelegem electricitatea, acest lucru nu a făcut-o mai puțin reală.

În calitate de adulți, noi suntem oarecum mulțumiți cu abilitatea noastră de a înțelege lumea din jurul nostru. De-a lungul secolelor, lucrurile care i-au uimit pe cei din vechime au devenit obișnuite în înțelegerea noastră. Totuși, trebuie să fim smeriți. Marea parte a universului ascunde încă mari mistere. Oamenii care vor trăi peste 100 de ani e posibil să ne considere pe noi orbi față de lucrurile care pentru ei sunt așa de evidente. Posibil să vină vremea când conceptul *trinității* va avea o logică perfectă.

Chiar dacă acea zi va veni cândva, trebuie să recunoaștem că limitata noastră capacitate de a raționa nu Îl va putea cuprinde pe un Dumnezeu infinit în mințile noastre. Înțeles în mod corect, Dumnezeu, așa cum este revelat în Biblie, este un Dumnezeu care ne lasă cu gura căscată.

Gândiți-vă un moment: un Dumnezeu veșnic; atotștiutor, prezent peste tot în același timp; Creator al întregului univers; *o Trinitate, unul, și totuși reprezentat de trei persoane — Tată, Fiu și Duh Sfânt — care sunt egali ca și caracter și abilități. De neînchipuit!* Deși aceste concepte sunt greu de priceput, Biblia spune că toate sunt adevărate.

Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre... Deuteronom 29:29

Însuși cuvântul *Dumnezeu* exprimă conceptul de Trinitate. Limba ebraică are forme *singulare* (unul), *duale* (doar două) și *plurale* (trei sau mai multe) de substantiv. Cuvântul Dumnezeu, în ebraică *Elohim*, este plural din punct de vedere gramatical, sugerând trei, dar având înțeles singular.

Deși nu este greșit să te referi la orice membru al Trinității ca fiind Dumnezeu, trebuie făcută o distincție după cum urmează:

Cel Prea Înalt = Tatăl
Isus Cristos = Fiul
Duhul = Duhul Sfânt

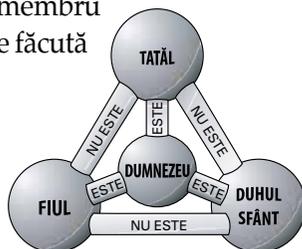

Diagrama de alături a fost folosită timp de secole pentru a explica Trinitatea.

CAPITOLUL UNSPREZECE

- 1** ISPITIT
- 2** PUTERE ȘI FAIMĂ
- 3** NICODIM
- 4** RESPINGERE
- 5** PÂINEA VIEȚII

1 ISPITIT

La începutul creației, Lucifer s-a răzvrătit sfidându-L pe Dumnezeu, încercând să obțină poziția Sa. Acum Dumnezeu Fiul, deși Dumnezeu pe deplin, a pus deoparte gloria și maiestatea Sa evidentă pentru a părăsi Cerul și pentru a veni pe Pământ sub înfățișarea de ființă umană. Isus trebuie să-I fi părut foarte vulnerabil lui Satan. Dacă ar putea să-L ispitească pe Isus să facă voia sa, ar fi o victorie măreață. Din perspectiva lui Dumnezeu, era timpul să dezvăluie câte ceva în plus despre Sine Însuși.

Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit.

Matei 4:1,2

| Diavol înseamnă
pârâșul, potrivnic.

Isus tocmai a petrecut un timp îndelungat fără hrană. Deși El este Dumnezeu, El a fost și om real cu nevoi fizice reale.

Ispititorul s-a apropiat de El, și i-a zis: "Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini."

Matei 4:3

O SUGESTIE

Satan îi sugera lui Isus să facă ceva ce oricine ar fi înțeles, și anume, să Se îngrijească de propria bunăstare fizică. Părea să fie și o ocazie excelentă pentru Isus să dovedească Cine este în realitate. Dacă era Dumnezeu, atunci El a creat lumea prin simpla ei chemare la existență. Prefacerea pietrelor în pâine ar fi fost un lucru banal. Dar era și o capcană acolo. Făcând astfel, El ar fi urmat ordinele lui Satan.

Drept răspuns, Isus i-a zis: "Este scris: 'Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.'"

Matei 4:4

ISUS CITEAZĂ BIBLIA

Cristos i-a răspuns lui Satan citând Biblia, Cuvântul scris al lui Dumnezeu. El a spus că este mai important să ascuți de Dumnezeu decât să te îngrijești de nevoi fizice. Aceasta este o afirmație cu semnificație, de vreme ce mulți oameni sunt așa de preocupați de această viață fizică încât ei ignoră propria bunăstare spirituală.

Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?

Marcu 8:36

SATAN "CITEAZĂ"

Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe strașina Templului, și l-a zis: "Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: 'El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.'" Matei 4:5,6

Acum provocarea era făcută cu nerușinare. "Dovedește! Dovedește că ești Fiul lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu este cu adevărat Tatăl Tău, El Te va salva!"

Satan cita un pasaj care se găsește în Cartea Psalmilor. Satan iubește religia și citarea Bibliei este trucul lui preferat. Problema era că Satan nu cita Scriptura cu exactitate. El alegea numai partea care era de folos scopurilor sale. El a făcut acest lucru cu Adam și Eva în grădina Edenului iar acum încerca același lucru cu Isus.

ISUS CITEAZĂ BIBLIA

Din nou, Isus a răspuns ispitirii lui Satan citând Biblia, doar că El o cita în mod corect. El nu avea nevoie să dovedească Cine era.

"De asemenea este scris", a zis Isus: "Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău." Matei 4:7

OFERTA RESPINSĂ

Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, l-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor, și l-a zis: "Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie." Matei 4:8,9

Satan Ți oferea lui Isus națiunile lumii, *dacă* Isus i se închina. La urma urmei, nu acest lucru Ți vroia și Isus — ca oamenii să-L urmeze? Dar lucrul pe care Satan nu l-a menționat era că dacă Isus i se închina, urma să Ți și slujească. Închinarea și slujirea merg întotdeauna mână în mână. Nu le poți despărți. Dar planul lui Satan nu a mers. Din nou, Isus a citat Scriptura:

"Pleacă, Satano", i-a răspuns Isus. "Căci este scris: 'Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-i slujești.'" Matei 4:10-11

Atunci diavolul L-a lăsat. Și deodată au venit la Isus niște îngeri, și au început să-i slujească.

Satan
înseamnă
împotrivor
sau dușman.

Satan nu a reușit să Îl prindă pe Isus în complexa lui plasă de înșelătorie. Isus era mai presus de orice acuzație și nu făcea compromisuri în respingerea ispitei. Diavolul s-a retras pentru un timp, dar era încă hotărât să Îl distrugă pe Isus.

Dar Satan considera că avut totuși oarece succes. Ioan Botezătorul a fost aruncat în închisoare.¹

Când a auzit Isus că Ioan fusese închis, a plecat în Galilea. A părăsit Nazaretul, și a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare ...

Matei 4:12,13

FĂRĂ PĂCAT

Lupta dintre bine și rău nu este una echilibrată. Isus, Dumnezeuul Creator, este mult mai puternic decât Satan, o ființă creată. Deși Isus a fost ispitit, El nu a cedat ispitei. El era perfect.

Profeți adevărați sau mincinoși au venit și au plecat, dar nici unul dintre ei nu a susținut că este fără păcat. Biblia amintește viețile multor oameni care au fost descriși fie ca păcătoși, fie ca unii care și-au mărturisit păcatul. Dar Isus nu a făcut-o niciodată. Degeaba vei cerceta Scripturile căutând o referință care să spună că Isus a păcătuit sau că Și-a cerut iertare. Chiar și cei apropiați Lui, care aveau posibilitatea să cunoască orice defect al caracterului Său, au scris că Isus ...

... n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.

1 Petru 2:22

Ispitirea lui Isus a fost doar un alt lucru prin care El s-a identificat cu omenirea. Când Dumnezeu va judeca în final întreaga omenire, nimeni nu va putea să stea în fața Lui și să spună: "Dumnezeule, Tu chiar nu înțelegeți! Tu Te-ai născut într-un palat; eu, în mizerie. Tu nu ai fost ispitit niciodată; eu da. Cum poți să mă judeci când Tu nu ai experimentat niciodată ceea ce am experimentat eu." Nu, Biblia spune că noi nu avem un Dumnezeu ...

... care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.

Evrei 4:15

Neprihănirea lui Isus a fost descoperită pentru ca toți să o poată vedea.

2 PUTERE ȘI FAIMĂ

După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: "S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelia."

Marcu 1:14,15

Isus a venit oferind poporului evreu o nouă identitate, o împărăție condusă de Dumnezeu. Inițial, oamenii trebuie să fi fost puțin cam surprinși de această ofertă. Iată-L pe Isus, îmbrăcat în haine țesute în casă. "Dar oare rudele Lui nu sunt din Nazaret? Tatăl Lui era un tâmplar, cred." Iar El circula pe jos. Împărații nu merg pe jos! Un împărat adevărat ar fi venit călărind pe un cal — un armăsar, cu care și armate — și ar merge direct la palatul lui Irod. Un împărat ar provoca la confruntare directă, ar da o proclamare regală de independență. Dar nu ai fi putut sub nici o formă să percepi acest lucru în mesajul Său nici măcar din greșeală. El a spus *pocățiți-vă*. Ce fel de împărat ar spune așa ceva? Bârfitorii locali aveau o zi glorioasă. Chiar și cei mai serioși se scuturau de răs.

Dar nu toți își băteau joc. Pocăința era ceva ce avea loc înlăuntru, iar inima era locul unde intenționa Cristos să Își înceapă domnia. Pentru cei care L-au întâlnit în realitate pe Isus ... păi, pentru ei El era diferit. Cuvintele Lui te făceau să te oprești și să te gândești.

Pe când trecea Isus pe lângă marea Galileii, a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând o mreajă în mare, căci erau pescari. Isus le-a zis: "Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni." Îndată, ei și-au lăsat mrejele, și au mers după El.

A mers puțin mai departe, și a văzut pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care, și ei, erau într-o corabie, și își dregeau mrejele. Îndată i-a chemat; și ei au lăsat pe tatăl lor Zebedei în corabie cu cei ce lucrau pe plată, și au mers după El. *Marcu 1:16-20*

AUTORITATE

S-au dus la Capernaum. Și în ziua Sabatului, Isus a intrat îndată în sinagogă, și a început să învețe pe norod. Oamenii erau uimiți de învățătura Lui; căci îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarii.

Marcu 1:21,22

Aceia care L-au auzit pe Isus știau că era ceva foarte neobișnuit la El. Învățătura Lui cerea atenție, și nu e de mirare, fiindcă ei Îl ascultau pe Dumnezeu Însuși. Dar Isus nu doar vorbea cu autoritate, El o și manifesta.

În sinagoga lor era un om, care avea un duh necurat. El a început să strige: "Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: ești Sfântul lui Dumnezeu!"

Marcu 1:23,24

Acesta era cazul posedării duhurilor. Unul dintre îngerii lui Satan trăia în omul acesta, cu acordul omului. Demonul știa cine era Isus, numindu-L *Sfântul lui Dumnezeu!*

Isus l-a certat, și i-a zis: "Taci, și ieși afară din omul acesta!"

Marcu 1:25

Fiindcă demonii distorsionează întotdeauna adevărul pentru a le sluji scopurile, Isus nu vroia ca ei să le spună altora cine este El. Cristos Însuși a dovedit că era Dumnezeu prin faptul că i-a poruncit demonului să iasă afară.

Și duhul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere, și scoțând un strigăt mare.

Toți au rămas înmărmuriți, așa că se întrebau unii pe alții: "Ce este aceasta? O învățătură nouă! El poruncește ca un stăpân chiar și duhurilor necurate, și ele Îl ascultă!" Și îndată l s-a dus vestea în toate împrejurimile Galileii.

Marcu 1:26-28

Acum gurile rele aveau altceva de discutat. Incredibila putere a lui Isus trebuie să fi fost o știre vrednică de cap de afiș în sesiunile de bârfă, dar acesta era doar începutul!

A venit la El un lepros, care s-a aruncat în genunchi înaintea Lui, Îl ruga și-i zicea: "Dacă vrei, poți să mă curățezi."

Lui Isus l s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el, și i-a zis: "Da, voiesc, fii curățit!" Îndată l-a lăsat lepra, și s-a curățit.

Marcu 1:40-42

În vremurile antice, lepra era o boală înfricoșătoare — o moarte înceată ce mutila în mod oribil. Biblia spune că Isus a vindecat tot felul de afecțiuni respingătoare, în cazuri în care persoana era evident bolnavă sau având un handicap sever. Nici un om nu a fost respins fiindcă boala lui era incurabilă. El a înviat până și morți!

Este important de înțeles că Isus nu Se dădea în spectacol pentru a-i distra pe localnici. Isus nu doar a simțit milă sinceră

față de oamenii pe care îi ajuta, ci confirma și faptul că atât El cât și mesajul Lui veneau din Cer. Nu, El nu avea nevoie de un cal, un car sau o armată. Tot ce trebuia să facă era să vorbească. El era Dumnezeu.

3 NICODIM

Între Farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al Iudeilor. Acesta a venit la Isus, noaptea, și l-a zis: “*Învățătorule, știm că ești un Învățător, venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.”

*A numi pe cineva Învățător implica respect față de acea persoană.

Drept răspuns, Isus i-a zis: “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Ioan 3:1-3

NĂSCUT DIN NOU?

Nicodim era un om cu statut. El era membru al Sanhedrinului, consiliul suprem evreiesc care îi sfătuia pe romani. Fariseu fiind, el ținea Legea lui Moise cu meticulozitate. Ca evreu, trăgându-se din Avraam, Nicodim făcea parte din poporul ales al lui Dumnezeu. Nicodim avea o obârșie privilegiată; tot ce era legat de originea lui era *favorabil*. Dar Isus a găsit un defect în toate acestea și a spus: “*Trebuie să te naști din nou.*” Isus ar fi trebuit să aducă vești bune — dar aceasta era o veste rea. În afară de aceasta, cum era posibil să te naști din nou?

Nicodim l-a zis: “Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale, și să se nască?”

Isus i-a răspuns: “Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou.’”

Ioan 3:4-7

Deci asta era. Isus nu vorbea despre nașterea lui Nicodim sub înfățișarea de copil — când el s-a *născut din apă* sau *din carne*. Cea de a doua naștere avea de-a face cu naștere spirituală, un început spiritual. Ei, acum era suficient de direct spus. Pentru ca să mergi în Cer nu trebuia să te naști doar fizic, ci trebuia să te naști o a doua oară printr-o naștere spirituală. Dar cum poate cineva să se nască spiritual? Isus a continuat:

“Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Ioan 3:14,15

Isus spunea că pentru a fi născut din nou, Nicodim trebuia să fie ca poporul din vremea lui Moise. El trebuia mai întâi să recunoască că este păcătos. Apoi el trebuia să își schimbe modul de gândire privitor la convingerea lui că originea și statutul său îl vor face acceptabil înaintea lui Dumnezeu, ci, în schimb, să se încreadă în Isus ca El să deschidă o cale spre a fi acceptat. Dacă el își punea încrederea în El, Isus a spus că îi va da lui Nicodim viața veșnică.

CREDINȚĂ ȘI ÎNCREDERE

Cuvântul *crede* în acest context implică mai mult decât un acord la nivel intelectual. Un israelit ar fi putut recunoaște că a privi spre șarpele de aramă al lui Moise îl putea vindeca, dar dacă el nu manifesta credință în Dumnezeu *privind* efectiv la prăjină, atunci el ar fi murit. Înțelesul biblic al cuvântului implică un act al credinței și este sinonim cu credință și încredere.

Obiectul credinței cuiva este la fel de important — este esențial! Cu câțiva ani în urmă, cineva cu o minte bolnavă a pus o otravă letală în capsulele de calmant. Ca urmare, mai multe persoane, crezând cu adevărat că medicamentul era ceea ce se spunea că este, au înghițit medicamentele și au murit. Ei aveau credință sinceră, dar s-au încrezut fără să își dea seama, în ceva greșit.

Un om ar putea crede cu convingere că un OZN l-ar putea salva din păcatul său, dar sinceritatea bazată pe o credință greșită nu are nici un sens. Totuși, dacă obiectul credinței lui este Dumnezeu, o astfel de încredere va avea un efect total diferit. Noi am văzut că Dumnezeu Se ține de Cuvânt.

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Ioan 3:16

VIAȚĂ VEȘNICĂ

Isus făcea promisiunea vieții veșnice nu doar pentru Nicodim, ci pentru oricine credea în El! Îngerul le-a spus Mariei și lui Iosif să-I pună fiului lor numele Isus, fiindcă acel nume însemna IZBĂVITOR sau MÂNTUITOR. Iar acum, Isus spunea că El

va scăpa omul de consecințele păcatului — pedeapsa veșnică în iazul de foc.

“Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ioan 3:17

Isus nu a venit în lume pentru a o judeca. Ci mai degrabă El a venit să salveze lumea de toată tragedia pe care au adus-o păcatul, Satan și moartea.

“Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu.” Ioan 3:18

FĂRĂ CALE DE MIJLOC

Isus a spus că cei care își pun încrederea în El nu vor fi judecați ca păcătoși. Dar cei care *nu* s-au încrezut în El se găsesc deja sub incidența judecății. Nu exista cale de mijloc; nu puteai scăpa de această stare de lucruri. Nu puteai spune: *“Mă voi gândi la aceasta”*, și să rămâi liniștit într-o zonă neutră. Trebuia să alegi să crezi, altfel rămâneai un necredincios. A nu alege nici o poziție însemna de fapt să faci o alegere.

În plus, nu trebuia să-ți aștepți moartea pentru a afla care este destinul tău veșnic. Isus ți-o spunea foarte clar. Omul era sub incidența judecății, având direcția sigură spre iazul de foc, până ce el își punea încrederea în Isus ca să-l salveze. Abia atunci ar fi avut parte de viață veșnică. Aceasta era promisiunea pe care o făcea Isus.

“Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Ioan 5:24

Isus nu ignora judecata păcatului. El știa că nu toți se vor încrede în El. Mulți alegeau să nu o facă, din motive personale.

Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Ioan 3:19,20

Isus vorbea despre lumina spirituală ce se găsește în opoziție cu întunericul spiritual. El a spus că mulți urăsc lumina pentru că lumina expune păcatul. Oamenilor nu le place să fie descoperiți ca păcătoși. Ei preferă să-și ascundă păcatul sau să dea vina pe altcineva pentru el, așa cum au făcut Adam și

JUDECATĂ
VEȘNICĂ

Eva. Biblia spune că astfel de oameni preferă întunericul. Dar ce este *lumina* aceasta?

Isus le-a vorbit din nou, și a zis: "Eu sunt Lumina lumii." Ioan 8:12

În momentul creației, Dumnezeu a făcut lumina pentru ca noi să ne putem vedea încotro mergem pe o cale materială. Acum El a venit pe Pământ pentru a fi lumină pe calea noastră spirituală.

"Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții." Ioan 8:12

4 RESPINGERE

După câteva zile, Isus S-a întors în Capernaum. S-a auzit că este în casă, și s-au adunat îndată așa de mulți că nu putea să-i mai încapă locul dinaintea ușii. El le vestea Cuvântul. Au venit la el niște oameni, care l-au adus un slăbănog, purtat de patru inși.

Marcu 2:1-3

SLĂBĂNOGUL

Acesta era un scenariu obișnuit oriunde mergea Isus. Odată ce Își făcea apariția, începeau să se adune bolnavii și șchiopii. În acest caz patru oameni au adus un prieten de-al lor paralizat, în Biblie numit slăbănog.

Fiindcă nu puteau să ajungă până la El, din pricina norodului, au desfăcut acoperișul casei unde era Isus, și, după ce l-au spart, au pogorât pe acolo patul în care zăcea slăbănogul.

Marcu 2:4

Casele din vremea aceea de obicei aveau acoperișul plat. Existau scări care duceau pe acoperiș, transformându-l astfel într-un loc răcoros unde te puteai relaxa seara. Când cei patru bărbați nu s-au putut apropia de Isus, ei s-au urcat pur și simplu pe acoperiș, au făcut o gaură în el și i-au dat drumul paralticului în jos, tocmai în fața lui Isus. Eu spun "pur și simplu", dar formularea aceasta se aplică doar la urcatul pe acoperișul casei. Desfacerea acoperișului trebuie să fi fost o pacoste. Îți poți imagina praful și bucățile de pământ întărit care cădeau pe cei dinăuntru. Desigur, lecția lui Isus a fost întreruptă. Toți se uitau la tavan întrebându-se ce se întâmpla. Odată ce fețele bărbaților hotărâți au devenit vizibile, auditoriul lui Isus probabil a început să strige și s-a creat o mare rumoare: "Pentru numele lui Dumnezeu! Nu aveți nici un pic de respect?! Suntem plini de praf! Ați stricat casa!" Dar Isus a văzut ceva deosebit.

Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: "Fiule, păcatele îți sunt iertate!"

Marcu 2:5

INIMA

Isus era interesat înainte de toate de omul dinlăuntru, de inimă. Pentru El nu era o problemă să ierte păcatul. El este Dumnezeu. Dar unii din audiența Lui aveau probleme cu acceptarea acestui lucru. Deși ei nu au spus nimic cu voce tare, gândurile lor erau ostile.

Unii din cărturari, care erau de față, se gândeau în inimile lor: "Cum vorbește omul acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?"

Marcu 2:6,7

Ei aveau dreptate — numai Dumnezeu *poate* ierta păcatul!

Îndată, Isus a cunoscut, prin duhul Său, că ei gândeau astfel în ei, și le-a zis: "Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre?"

Marcu 2:8

Isus știa ce gândeau ei, și El le-a spus-o. Vă puteți imagina jena scribilor. Probabil că ei depănau firul în mințile lor încercând să-și amintească ce au gândit în ultimele zece minute. Un lucru era sigur — Isus le putea citi gândurile! Dar Isus nu încerca să îi impresioneze. El avea o întrebare.

Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: 'Păcatele îți sunt iertate', ori a zice: 'Scoală-te, ridică-ți patul, și umblă?'

Marcu 2:9

ÎNTREBĂRI, ÎNTREBĂRI

Nici un avocat nu ar fi putut veni cu o întrebare mai dificilă. Parcă îi vezi pe scribi făcând un efort de gândire. "Omul era vizibil paralizat. Era imposibil ca membrele lui uscate să poată fi folosite. Doar Dumnezeu putea vindeca o astfel de infirmitate. Dar dacă Isus putea readuce viața în membrele slăbite, aceasta însemna că El era... nu, așa ceva este de neimaginat. Dumnezeu nu ar veni niciodată pe Pământ pentru ca să trăiască așa cum trăia Isus. El era un nimic, trăind la periferiile prăfuite ale imperiului. Ce tupeu să pună o astfel de întrebare cu așa o încărcătură! La urma urmei, cine se credea? Dumnezeu!?" Isus a răspuns la frământarea lor fără ca ei să apuce să întrebe, spunând...

"Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, 'Ție îți poruncesc', a zis El slăbănogului, 'scoală-te, ridică-ți patul, și du-te acasă.'" Și îndată, slăbănogul s-a sculat,

și-a ridicat patul, și a ieșit afară în fața tuturor; așa că toți au rămas uimiți, și slăveau pe Dumnezeu, și ziceau: "Niciodată n-am văzut așa ceva!"

Marcu 2:10-12

Scopul minunilor nu era să se creeze ceva ca un vodevil sau un spectacol de circ. Minunile confirmau că Isus era Cine susținea că este — Dumnezeu.

PĂCĂTOȘI FĂRĂ NICI O ȘANSĂ

Isus a ieșit iarăși la mare... Când trecea pe acolo, a văzut pe Levi, fiul lui Alfeu, șezând la vamă. Și i-a zis: "Vino după Mine!" Levi s-a sculat, și a mers după El.

Marcu 2:13,14

Deși Levi era un evreu, el lucra ca vameș pentru romani. Acești avari de bani își câștigau proprii gologani dintr-o suprataxă ascunsă adăugată taxei, și deseori cereau mult mai mult de la oameni pentru a-și asigura propriile buzunare. Ei erau urâți din cauza puterii lor corupte și pentru că erau dispuși să fie exploatați de-ai romanilor. Cu toate acestea, când Isus a trecut pe lângă masa taxatorului, El l-a invitat pe Levi să Îl urmeze.

Pe când ședea Isus la masă în casa lui Levi, mulți vameși și păcătoși au șezut și ei la masă cu El și cu ucenicii Lui; căci erau mulți care mergeau de obicei după El.

Cărturarii și Fariseii, când L-au văzut mâncând cu vameșii și cu păcătoșii, au zis ucenicilor Lui: "De ce mănâncă El și bea cu vameșii și cu păcătoșii?"

Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: "Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși."

Marcu 2:15-17

Isus îi putea ajuta doar pe cei care își recunoșteau propria păcătoșenie. Acesta a fost întotdeauna primul pas spre a fi acceptat de Dumnezeu.

LUCRÂND DE SABAT

Mustrările constante ale lui Isus trebuie să fi fost iritante pentru Farisei. Ei își pierdeau din demnitate. Sperând să Îl prindă pe Isus comițând vreun păcat flagrant, ei au început să Îl urmărească îndeaproape.

Isus a intrat din nou în sinagogă. Acolo se afla un om cu mâna uscată. Ei pândeau pe Isus să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului, ca să-l poată învinui.

Marcu 3:1,2

După Lege, nimeni nu avea voie să lucreze în ziua Sabatului. A lucra însemna să încalci Legea lui Dumnezeu și acest lucru ar fi fost păcat. În mințile Fariseilor, munca includea și lucruri de genul a-ți duce la bun sfârșit îndatoririle de medic. Legea nu spunea că era greșit să vindeci în această zi, dar Fariseii au încercuit cele zece porunci cu propria lor listă de reguli, și acele precepte au preluat autoritatea Scripturii. Așa că ei urmăreau să vadă dacă Isus vindeca omul, dacă El lucra în ziua Sabatului. Dar Isus era pe deplin conștient de scopul cu care a dat Dumnezeu Legea. Fiind conștient de complotul Fariseilor pentru a-L prinde — Isus ar fi putut evita o confruntare dar nu a dat înapoi.

Și Isus a zis omului, care avea mâna uscată: "Scoală-te, și stai la mijloc!"

Marcu 3:3

Parcă Îl vezi pe Isus întorcându-Se încet și privindu-i pe cei care au complotat pentru a-L putea acuza. Timpul s-a oprit ...

Apoi le-a zis: "Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?"

Marcu 3:4

Iată-L din nou, punând întrebări pline de încărcătură! Fariseii erau bosumflați — fierbând de mânie și resentimente. Ca oamenii răspunsurilor legate de religie, credibilitatea lor era compromisă.

Dar ei tăceau.

Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei, și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: "Întinde-ți mâna!" El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă.

Marcu 3:4-5

COMPLITĂND

Isus a făcut-o. El a lucrat în ziua Sabatului! Fariseii L-au prins asupra faptelor.

Fariseii au ieșit afară, și s-au sfătuit îndată cu Irodienii cum să-l piardă.

Marcu 3:6

În mod normal o astfel de alianță era imposibilă. Irodienii formau un partid politic care susținea domnia lui Irod și a romanilor. Pe de altă parte, Fariseii îi disprețuiau pe romani — dar ei Îl urau pe Isus chiar mai mult. Dacă aveau de gând să Îl omoare, ei aveau nevoie de ajutorul Romei.

Conducătorii religioși L-au respins pe Isus. Din punctul lor de vedere, El nu putea fi IZBĂVITORUL PROMIS.

CEI DOISPREZECE UCENICI

Isus S-a dus cu ucenicii Săi la mare. După El a mers o mare mulțime de oameni din Galilea; și o mare mulțime... când a auzit tot ce făcea, a venit la El.

Isus S-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut, și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece[apostoli]...

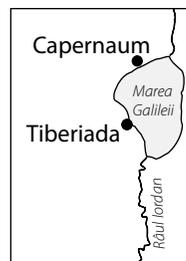
Simon, căruia i-a pus numele Petru; Iacov, fiul lui Zebedei, și Ioan, fratele lui Iacov, cărora le-a pus numele Boanerges, care, tălmăcit, înseamnă: "Fiii tunetului"; Andrei; Filip; Bartolomeu; Matei; Toma; Iacov, fiul lui Alfeu; Tadeu; Simon Cananitul, și Iuda Iscarioteanul, care L-a și vândut.

Marcu 3:7,8,13-19

Dintre cei care Îl urmau, Isus a ales doisprezece ucenici cu care El urma să petreacă mai mult timp. Ei erau un grup mixt reprezentat de un vameș-angajat roman de o parte a nivelelor sociale și, de cealaltă parte, un cananit hotărât să răstoarne domnia romană. Printre cei rămași se găsea o amestecătură de pescari. Doar Dumnezeu putea menține pacea între acești bărbați atât de diferiți! În ciuda mediului din care veneau, acești doisprezece erau toți dedicați urmării lui Isus la bine și la rău. Adică, toți cu excepția unuia.

5 PÂINEA VIEȚII

După aceea, Isus S-a dus dincolo de marea Galileii, numită marea Tiberiadei. O mare gloată mergea după El, pentru că vedea semnele pe care le făcea cu cei bolnavi. Isus S-a suit pe munte, și ședea acolo cu ucenicii Săi. Paștele, praznicul Iudeilor, erau aproape.

Isus Și-a ridicat ochii, și a văzut că o mare gloată vine spre El. Și a zis lui Filip: "De unde avem să cumpărăm pâini ca să mănânce oamenii aceștia?"

Ioan 6:1-5

Isus punea întrebări iar.

Spunea lucrul acesta ca să-l încerce, pentru că știa ce are de gând să facă.

Filip i-a răspuns: "Pâinile, pe care le-am putea cumpăra cu două sute de lei, n-ar ajunge ca fiecare să capete puțintel din ele."

*Unul din ucenicii Săi, Andrei, fratele lui Simon Petru, l-a zis:
 “Este aici un băiețel, care are cinci pâini de orz și doi pești;
 dar ce sunt acestea la atâția?”*

Ioan 6:6-9

Nu poți să nu ți-l închipui pe Andrei ca pe un băiețel care îi bătea apropouri tatălui său, sperând că Isus poate face ceva.

Isus a zis: “Spuneți oamenilor să șadă jos.” În locul acela era multă iarbă. Oamenii au șezut jos, în număr de aproape cinci mii. Isus a luat pâinile, a mulțămît lui Dumnezeu, le-a împărțit ucenicilor, iar ucenicii le-au împărțit celor ce ședeau jos; de asemenea, le-a dat și din pești cât au voit.

Ioan 6:10,11

Povestea din Biblie este relatată atât de simplu încât aproape că îți scapă ceea ce s-a întâmplat. Isus tocmai a hrănit o mulțime masivă cu prânzul unui băiat. Aceasta nu este o lecție despre înmulțire exponențială. Isus a împărțit pâinea și peștele între cei doisprezece ucenici ai Săi, iar ei le-au împărțit la cinci mii de bărbați — femeile și copiii s-ar fi adăugat la acest număr. Aceasta a fost o reproducere de o magnitudine nemaiauzită, iar Isus nu era zgârcit. Ei au avut suficiente rămășițe ca fiecare ucenic să ducă acasă câte un coș.

Oamenii aceia, când au văzut minunea, pe care o făcuse Isus, ziceau: “Cu adevărat, acesta este proorocul cel așteptat în lume.”

Ioan 6:14

SĂ-L FACEM ÎMPĂRAT PE ISUS

Bărbații care au beneficiat de această minune au fost așa de impresionați încât au decis să Îl întroneze cu forța pe Isus ca împărat al lor. Dar Isus nu era interesat în a pune bazele unei împărății pământești, deși urma să vină timpul și pentru așa ceva în viitor. Deocamdată, El căuta să domnească în inimile oamenilor.

Isus, fiindcă știa că au de gând să vină să-l ia cu sila ca să-l facă împărat, S-a dus iarăși la munte, numai El singur.

Când L-au găsit, dincolo de mare, l-au zis: “Învățătorule, când ai venit aici?”

Drept răspuns, Isus le-a zis: “Adevărat, adevărat, vă spun, că Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea, și v-ați săturat.

Ioan 6:15,25,26

MOTIVAȚII GREȘITE

Iată, e evident. Isus vedea că poporul vroia ca El să fie împărat doar fiindcă astfel ar fi putut primi mâncare pe gratis. Ei nu erau interesați de faptul că aceste minuni dovedeau că El era MÂNTUITORUL PROMIS. Isus a spus ...

“Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea, care rămâne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică, însuși Dumnezeu, pe el L-a însemnat cu pecetea Lui.”

Ioan 6:27

Mâncarea pe care o mâncau putea susține viața doar pentru o perioadă scurtă de timp. Mai repede sau mai târziu, toți urmau să moară. De aceea, Isus a spus că dorința lor mistuitoare în viață ar trebui să fie urmărirea a ceea ce le putea da viața veșnică.

Ei l-au zis: “Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?”

Isus le-a răspuns: “Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimes El.”

Ioan 6:28,29

Oamenii vroiau să știe ce fel de lucrare trebuiau să facă pentru a câștiga viața veșnică. Isus a spus că ei trebuiau doar să creadă; ei trebuiau doar să se încreadă în El ca Mântuitor al lor. Aceasta era tot. Totul părea atât de simplu.

“Ce semn faci Tu, deci”, l-au zis ei, “ca să-l vedem, și să credem în Tine?”

Ioan 6:30

Ce? Ei Îi cereau lui Isus un semn care să dovedească că El era Dumnezeu, de parcă hrănirea celor cinci mii cu prânzul unui băiat nu ar fi fost suficientă?! Dar ceea ce cereau ei de fapt era o altă masă pe gratis, o altă bucată de pâine.

PÂINEA VIEȚII

Isus le-a zis: “Adevărat, adevărat, vă spun că ... Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer, și dă lumii viața.”

“Doamne”, l-au zis ei, “dă-ne totdeauna această pâine.”

Isus le-a zis: “Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.”

Ioan 6:32-35

CAPITOLUL DOISPREZECE

1 O HAINĂ MÂNJITĂ

2 CALEA

3 LAZĂR

4 IADUL

5 ACCEPTARE ȘI TRĂDARE

1 O HAINĂ MÂNJITĂ

Isus era un povestitor fără pereche, folosind deseori pilde pentru a comunica o idee. O pildă este o poveste care conține un mesaj unic, simplu. În acest caz, El a adresat povestea celor care credeau că sunt în termeni *buni* cu Dumnezeu, fiindcă ei se încredeau în ei înșiși.

A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți. "Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș."

Luca 18:9,10

În cultura iudaică a acelor zile, Fariseii erau priviți ca unii care împlinesc Legea lui Moise cu meticulozitate. În opoziție, vameșii erau considerați răufăcători. Iată doi oameni din extremele spectrului moral, rugându-se în același loc.

FARISEUL

"Fariseul stătea în picioare, și a început să se roage în sine astfel: 'Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu *postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate veniturile mele.'"

Luca 18:11,12

*Postul lui, sau statul fără mâncare, teoretic avea scopul de a petrece timp în rugăciune. El mai dădea și o zecime a veniturilor lui pentru cauze caritabile.

Bătându-se singur pe umăr, Fariseul a menționat doar câteva dintre lucrurile pe care le făcea sau nu le făcea. Lista lui putea fi lungă. Dar aceasta nu conta. Modul în care se ruga a dezvăluit atitudinea inimii lui. El se baza pe propria trăire dreaptă (sau pe fapte bune) pentru a se prezenta neprihănit înaintea lui Dumnezeu.

VAMEȘUL

"Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: 'Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!'"

Luca 18:13

Vameșul era copleșit de cunoștința faptului că era păcătos și că avea nevoie disperată de ajutorul lui Dumnezeu. El implora mila lui Dumnezeu, rugându-L să deschidă o cale prin care el să poată scăpa de pedeapsa ce se cuvenea pentru păcatele lui. Isus a continuat:

“Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.”

Luca 18:14

POCĂINȚĂ

Este interesant că Isus a legat pocăința de umilință. Biblia spune foarte clar că mândria a fost cea care l-a făcut pe Satan să cadă. Tot mândria este cea care îl face pe om să refuze să recunoască faptul că este un păcătos cu nevoia de a se încrede în Dumnezeu. Fariseul era convins că, dacă era perseverent în a împlini Legea și în a face fapte bune, Dumnezeu va fi mulțumit. El era atât de mândru încât era orb față de propria nevoie. Isus a spus:

“Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: ‘Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.’ Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea.”

Marcu 7:6-8

ORB

Pe dinafară, Fariseii făceau tot ce trebuia pentru a părea neprihăniți, dar înlăuntru, ei erau păcătoși. În același timp, ei au subminat scopul pentru care au fost date cele zece porunci adăugând la ele propriile lor reguli făcute de om. Isus a spus:

“Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră.”

Marcu 7:13

Fariseii credeau că ceremoniile lor *religioase, faptele lor bune și originea* lor iudaică îi puneau într-o poziție favorabilă înaintea lui Dumnezeu.

Isus a spus că toate aceste lucruri nu fac nimic pentru a-l face pe om acceptabil, fiindcă răul...

"... ies[e] dinlăuntru, și spurcă pe om."

Marcu 7:23

Biblia este clară privind această idee: faptele bune nu vor câștiga o poziție bună înaintea lui Dumnezeu. De fapt, ea spune că...

... toate faptele noastre bune sunt ca o haină mînjită...

Isaia 64:6

ROBI

Uneori oamenii se văd ca modele de perfecțiune, dar Biblia afirmă tocmai opusul...

... sunteți robii aceluia de care ascultați, ... este vorba de păcat, care duce la moarte...

Romani 6:16

Păcatul și-a înfășurat lanțurile în jurul vieții fiecărui om.

"Adevărat, adevărat, vă spun", le-a răspuns Isus, "că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului."

Ioan 8:34

Deseori ne frustrăm deoarece cu cât încercăm mai mult să facem ceea ce este bine, cu atât părem că eșuăm mai mult. Abia ajungem să punem un aspect al vieții noastre în ordine, că ne găsim cedând în altul. Natura păcătoasă lucrează, în toate modurile posibile, împotriva eforturilor noastre de a trăi corect. Nu e de mirare că angajamentele luate la Anul Nou rareori au succes.

În plus, Biblia vorbește despre Satan care l-a făcut pe om ROBUL său. Aceasta nu înseamnă neapărat că o persoană se scaldă în ocultism; ci, mai degrabă, Diavolul manipulează omul prin ispită și mândrie pentru a împlini scopurile lui. Într-adevăr, Satan muncește din greu pentru a convinge omul că este bun în esență. Scriptura spune că oamenii trebuie, ...

... venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.

2 Timotei 2:26

Doar fiindcă omul este rob al păcatului și al lui Satan, acest lucru nu îl îndreptățește să trăiască o viață plină de răutate diabolică. Dumnezeu tot îi va socoti pe toți responsabili de alegerile făcute. Dar a fi rob creează totuși o dilemă. Perfecțiunea de care

ROB

are nevoie omul pentru a intra în prezența unui Dumnezeu perfect este departe de capacitatea lui de a o obține.

Rămâne întrebarea de peste secole. “Cum putem scăpa de păcatul nostru și câștiga o neprihănire *egală* cu neprihănirea lui Dumnezeu pentru ca să putem fi acceptați în prezența Lui?”

EU M-AM NĂSCUT CREȘTIN ...

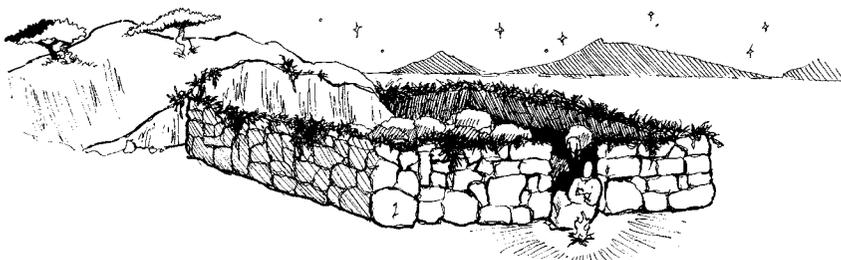
Cuvântul *Creștin* implică sensul de *identificat cu Cristos* sau *aparținând familiei lui Cristos*. Înțelesul biblic a fost incredibil de mult distorsionat și greșit interpretat. Dar nici măcar în cazul înțelesului original al cuvântului, să spui că cineva s-a născut creștin, este incorect. A fi născut într-o familie de creștini nu te face Creștin așa cum fiind născut într-un spital nu te face doctor. Nașterea fizică nu are nimic de-a face cu relația noastră cu Dumnezeu sau cu destinul nostru viitor.

Deși termenul este folosit pentru națiuni întregi, înțeles în mod corect, el se poate referi doar la un individ. Unele așa-zise națiuni creștine au săvârșit crime oribile în numele lui Cristos. Altele sunt corupte din punct de vedere moral.

2 CALEA

Deseori Isus folosea experiențe de zi cu zi pentru a ilustra un adevăr spiritual. În această povestire, Isus a început prin a le reaminti ascultătorilor despre acel staul în care erau ținute oile. Împrejurul lui era construit un zid din pietre, pe care se plantau plante cățărătoare cu spini. Scopul acestor măracini era să descurajeze animalele sălbatice sau hoții să se cațere pe ziduri. Staulul avea o singură intrare.

În timpul zilei, păstorul își conducea oile pe pășune la păscut. Seara, turma era condusă înapoi în țarc iar păstorul

dormea la intrare. Nimeni nu putea intra iar oile nu puteau ieși fără ca îl deranjeze pe paznic. Trupul păstorului devenea literalmente ușa staulului.

Isus le-a mai zis: "Adevărat, adevărat, vă spun că Eu sunt ușa oilor."

Ioan 10:7

Isus i-a comparat pe cei care se încred în El cu oile, care sunt la adăpost sigur în staul.

"Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit."

Ioan 10:9

Isus a spus că *El* este unica ușă — nu existau alte uși. Doar prin *El* putea fi *salvat* cineva de consecințele cumplite ale păcatului. Doar prin El putea avea cineva viață veșnică.

"Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug."

Ioan 10:10

Hoților nu le pasă de bunăstarea oilor. Biblia îi numește învătători mincinoși. Deseori ei folosesc Biblia pentru a câștiga autoritate asupra altora sau pentru a-și umple buzunarele. Acești *hoți* fabrică o cale pentru a obține viața veșnică — o cale care pare bună, dar care totuși sfârșește în moarte spirituală.

Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.

Proverbe 14:12

Pe de altă parte, Isus a venit să dea viață deplină celor ce se încred în El, o viață plină de bucurie. Isus a spus...

“Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Ioan 14:6

Isus a spus: El este *singura cale* spre Dumnezeu.

Cuvântul Său este *singurul adevăr*.

Viața veșnică poate fi găsită doar prin El.

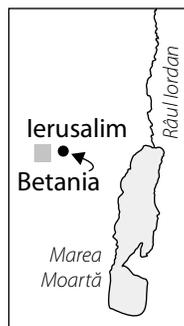
Isus a accentuat că nimeni nu poate veni la Dumnezeu pe altă cale. Așa cum păstorul este singura ușă a țarcului de oi, Isus este singura cale spre Dumnezeu.

3 LAZĂR

Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav. Surorile au trimis la Isus să-i spună: “Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav.”

Ioan 11:1,3

Lazăr, Maria și Marta erau prieteni apropiați de-ai lui Isus care trăiau la câțiva kilometri depărtare de Ierusalim. În momentul acestui eveniment, Isus era de cealaltă parte a Iordanului, la distanță de o călătorie de-o zi de Betania.

Și Isus iubea pe Marta, și pe sora ei, și pe Lazăr. Deci, când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era.

Ioan 11:5,6

Aceasta chiar că nu are sens. În aceste zile ale echipelor de intervenție rapidă, toți știu că atunci când cineva este grav bolnav, nu pierzi vremea. Dar Isus a rămas acolo unde era încă două zile! Oare ce era în mintea Lui?

În urmă a zis ucenicilor: “Haidem să ne întoarcem în Iudea.”

“Învățătorule”, I-au zis ucenicii, “acum de curând căutau Iudeii să Te ucidă cu pietre, și Te întorci în Iudea?”

Atunci Isus le-a spus pe față: “Lazăr a murit. Și mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți. Dar acum, haidem să mergem la el.”

Ioan 11:7,8,14,15

MORT TIMP DE PATRU ZILE

Când a venit Isus, a aflat că Lazăr era de patru zile în mormânt. Și, fiindcă Betania era aproape de Ierusalim, cam la cincisprezece stadii, mulți din ludei veniseră la Marta și Maria, ca să le mângâie pentru moartea fratelui lor. Când a auzit Marta că vine Isus, l-a ieșit înainte; iar Maria ședea în casă.

Marta a zis lui Isus: "Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu! Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu."

Ioan 11:17-22

Nu ni se spune ce credea Marta că ar putea Isus cere de la Dumnezeu, dar un lucru ne este extrem de clar — ea avea credință în El.

Isus i-a zis: "Fratele tău va învia."

"Știu", l-a răspuns Marta, "că va învia la înviere, în ziua de apoi."

Ioan 11:23,24

Marta nu a fost surprinsă de afirmația lui Isus. Ea știa că Biblia spune că toți oamenii vor învia, dar acel lucru urma să se întâmple la sfârșitul lumii când toți urmau să fie judecați de Dumnezeu. Până atunci, o persoană murea o singură dată.

Isus i-a zis: "Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?"

Ioan 11:25,26

Acestea erau cuvinte pline de putere. Isus i-a spus Martei că Lazăr nu trebuia să aștepte până la ziua judecării pentru a fi înviat la viață. Isus era Cel ce dădea viață, de aceea El avea puterea să îi dea viață din nou lui Lazăr în orice moment. Oare ea L-a crezut?

"Da, Doamne," l-a zis ea, "cred că Tu ești Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume."

Ioan 11:27

Marta nu doar L-a crezut pe Isus; ea a și afirmat că El era Cristosul — Mesia, Dumnezeu Însuși.

Și a zis: "Unde l-ați pus?"

"Doamne," l-au răspuns ei, "vino și vezi."

Isus plângea.

Ioan 11:34,35

Există multe speculații legate de motivul pentru care Isus a plâns. Unii au presupus că Isus era mâhnit la gândul de a-l aduce pe Lazăr înapoi la viață — înapoi de la toată bucuria și perfecțiunea Raiului — înapoi pe Pământ, la tot păcatul și toată durerea de

pe el. Biblia nu ne spune de ce, dar faptul că El a plâns ne arată că Isus trăia sentimente umane, chiar dacă El era fără păcat.

Atunci iudeii au zis: "Iată cât îl iubea de mult!"

Și unii din ei au zis: "El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?"

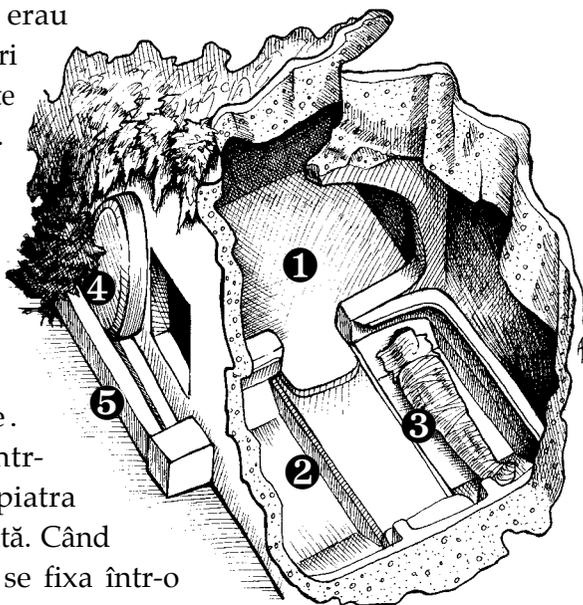
Isus S-a înfiorat din nou în Sine, și S-a dus la mormânt. Mormântul era o peșteră, la intrarea căreia era așezată o piatră.

Ioan 11:36-38

Ceremonia funerară tradițională iudaică a acelor zile implica deseori plasarea trupului într-un mormânt care, de-a lungul timpului, devenea ultimul loc de odihnă pentru mai multe generații succesive. În mod normal era folosită o peșteră naturală, deși, uneori, mormântul era săpat în piatră. Aceste morminte erau mari, puteai să stai în picioare în ❶ camera de

jelire. Înăuntru, erau sculptate ❷ rafturi pe care erau așezate ❸ trupurile. Pentru a închide etanș intrarea, era sculptată o piatră în formă de ❹ roată care cântărea câteva tone.

Așezată fiind într-un ❺ șanțuleț, piatra putea fi rostogolită. Când era închisă, ușa se fixa într-o adâncitură din fața intrării, pentru a preveni rostogolirea pietrei.

"Dați piatra la o parte," a zis Isus.

Marta, sora mortului, l-a zis: "Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile."

Isus i-a zis: "Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?"

Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus, și a zis: "Tată, Îți mulțămesc că M-ai ascultat. Știam

că totdeauna Mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimes.”

După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: “Lazăre, vino afară!” Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză, și cu fața înfășurată cu un ștergar.

Isus le-a zis: “Dezlegați-l, și lăsați-l să meargă.” Ioan 11:39-44

Noroc că Isus a specificat, “Lazăre...”. dacă ar fi spus pur și simplu “vino afară!” întregul cimitir și-ar fi dat înapoi morții! Lazăr era viu! Prietenii lui au trebuit să desfășoare fâșiile lungi de pânze de îngropăciune înainte ca Lazăr să poată merge. Nu exista nici o îndoială că Isus a făcut o minune extraordinară.

Mulți din Iudeii, care veniseră la Maria, când au văzut ce a făcut Isus, au crezut în El. Dar unii din ei s-au dus la Farisei, și le-au spus ce făcuse Isus. Atunci preoții cei mai de seamă și Fariseii au adunat *Soborul.

“Ce vom face? Omul acesta face multe minuni. Dacă-l lăsăm așa, toți vor crede în El, și vor veni Romanii și ne vor nimici și locul nostru și neamul.”

*Sanhedrinul era consiliul suprem evreiesc.

Din ziua aceea, au hotărât să-l omoare. Ioan 11:45-48,53

Unii au crezut, alții au complotat. Nici măcar o înviere nu i-a putut convinge pe marii preoți și pe Farisei. Ei aveau prea multe de pierdut — puterea și mândria lor. Sună oarecum ca Lucifer. Fără îndoială că era el!

REÎNCARNAREA

Reîncarnarea este credința că, după moarte, un duh se întoarce pe Pământ să trăiască din nou în chipul unui alt om sau animal.

Biblia *nu* doar că nu învață acest concept, ci ea învață tocmai opusul. Fiecare persoană are o singură viață.

... oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata ...

Evrei 9:27

Cum se risipește norul și trece, așa nu se va mai ridica cel ce se pogoară în Locuința morților! Nu se va mai întoarce în casa lui, și nu-și va mai cunoaște locul în care locuia.

Iov 7:9,10

4 IADUL

Timp de trei ani Isus i-a învățat pe toți cei care erau dispuși să-L asculte. Pare un timp incredibil de scurt, uitându-ne la tot ce s-a întâmplat în acest interval. Învățătura Lui cuprindea de toate de la confruntare la provocare, de la pilde la povestiri despre oameni reali, toate acestea fiind în acord cu nevoile ascultătorului. Cu această ocazie, Isus a povestit următoarea întâmplare adevărată:

“Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu firimiturile, care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele.”

Luca 16:19-21

CERȘETORUL MOARE

“Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam.”

Luca 16:22

VIAȚĂ
VEȘNICĂ

De dragul acestui studiu vom specifica că *sânul lui Avraam* este echivalent cu Raiul și uneori se mai face referire la el sub denumirea de *paradis*. Omul în cauză era altul decât Lazăr din povestirea anterioară. Acest Lazăr a mers în *paradis*, nu fiindcă era sărac, ci pentru că s-a încrezut în Domnul.

OMUL BOGAT MOARE

“A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui, și a strigat: ‘Părinte Avraame, fie-ți milă de mine, și trimete pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.’”

Luca 16:22-24

JUDECĂȚĂ
VEȘNICĂ

Omul bogat s-a dus în Iad, nu fiindcă era bogat, ci fiindcă L-a ignorat pe Dumnezeu și a trăit numai pentru sine aici pe Pământ. El a implorat ajutorul lui Avraam.

“Fiule, i-a răspuns Avraam, ‘adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa ca cei ce ar avea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată.’”

Luca 16:25,26

E DEFINITIVĂ

Biblia spune foarte clar că poți să te pocăiești — să îți schimbi modul de gândire — numai cât timp ești aici pe Pământ. După ce o persoană moare, nu există o a doua șansă, nici o ocazie de a scăpa din Iad pentru a merge în Cer. Cei care mor fără a avea o relație dreaptă cu Dumnezeu, vor rămâne despărțiți de El pentru totdeauna. Nicăieri nu ni se sugerează în Scriptură că poți scăpa din acest loc al suferinței. Deși bogatul a strigat după o ușurare a suferinței și a nenorocirii lui, nu a primit nici una. Poți avea parte de îndurare doar în timpul acestei vieți. Bogatul a continuat...

"... 'Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimeți pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați, și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.'" Luca 16:27,28

Deși acest om era într-o agonie cumplită, el își putea aminti viața de pe Pământ. El știa că cei cinci frați ai lui nu erau împăcați cu Dumnezeu și dorea ca ei să fie avertizați.

Ideea de petrecere în Iad împreună cu prietenii este străină Bibliei. Cei din Iad nu le doresc nici măcar celor mai răi dușmani ai lor să ajungă acolo.

"Avraam a răspuns: 'Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei.'

'Nu, părinte Avraame, a zis el, 'ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.'

Și Avraam i-a răspuns: 'Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.'" Luca 16:29-31

Mai devreme am citit despre o persoană pe care Isus a înviat-o din morți. Dar în ciuda acestei demonstrații a mării Lui puteri, mulți tot nu vroiau să Îl accepte pe Isus. În schimb, ei complotau să Îl omoare. Biblia spune că dacă oamenii refuză să creadă Cuvântul scris al lui Dumnezeu, atunci...

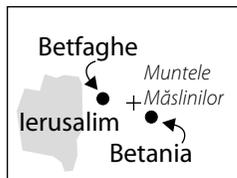
"... nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți."

Luca 16:31

Descrierea Iadului este aproape identică cu cea a Iazului de Foc.¹ Biblia spune că cei care ajung în Iad au și primit pedeapsa lor veșnică.

5 ACCEPTARE ȘI TRĂDARE

Când s-au apropiat de Ierusalim, și au fost lângă Betfaghe și Betania, înspre muntele Măslinilor, Isus a trimis pe doi din ucenicii Săi, și le-a zis: "Duceți-vă în satul dinaintea voastră: îndată ce veți intra în el, veți găsi un măgăruș legat, pe care n-a încălecat încă nici un om; dezlegați-l și aduceți-Mi-l."

Marcu 11:1,2

Au adus măgărușul la Isus, și-au aruncat hainele pe el, și Isus a încălecat pe el. Mulți oameni își așterneau hainele pe drum, iar alții presărau ramuri, pe care le tăiaseră de pe câmp. Cei ce mergeau înainte și cei ce veneau după Isus, strigau: "Osana! Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului! Binecuvântată este Împărăția care vine, Împărăția părintelui nostru David! Osana în cerurile prea înalte!"

Marcu 11:7-10

Cuvântul *osana* înseamnă *salvați-ne vă rugăm*. Mulțimea îi oferea lui Isus o versiune spontană a paradei pe care romanii o organizau de obicei pentru a primi un cuceritor victorios. Ei Îl aplaudau și Îl lăudau cu speranța că El îi va alunga pe opresorii lor romani.

Fără să știe ei împlineau o profeție făcută cu 500 de ani în urmă. Profetul Zaharia a scris că Isus urma să aibă parte tocmai de o astfel de primire.

Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.

Zaharia 9:9

Acesta a fost singura ocazie când Isus a îngăduit o astfel de primire fastuoasă. El avea un motiv pentru aceasta. Isus forța mâna celor care doreau să Îl omoare. El vroia ca ei să acționeze acum, fără întârziere.

După două zile era praznicul Paștelor și al Azimilor. Preoții cei mai de seamă și cărturarii căutau cum să prindă pe Isus cu vicleșug, și să-l omoare. Căci ziceau: "Nu în timpul praznicului, ca nu cumva să se facă turburare în norod."

Marcu 14:1,2

Din perspectiva mulțimii gălăgioase, era timpul ca Isus să anunțe că El era adevăratul Împărat al lui Israel. Dar pentru liderii religioși

care puneau la cale moartea Lui, era o situație ciudată. Dacă Isus trebuia înlăturat de pe scenă, acum era momentul, dar lor le era frică de reacția poporului. Isus era evident foarte popular. Orașul mișuna de oameni care erau acolo de Paște, mulți dintre ei urmărindu-L în expectativă pe Isus cu speranța că El îi va înlătura pe Romani. Dar după ce au trecut ore întregi fără nici o proclamație oficială a domniei Lui, statutul de erou a început să pălească rapid.

CINA DE PAȘTE

Isus a dat instrucțiuni clare la doi ucenici să pregătească o cameră pentru Paște.

Seara, Isus a venit cu cei doisprezece. Pe când ședeau la masă și mâncau, Isus a zis: "Adevărat vă spun că unul din voi, care mănâncă cu Mine, Mă va vinde."

Ei au început să se întristeze, și să-i zică unul după altul: "Nu cumva sunt eu?"

"Este unul din cei doisprezece," le-a răspuns El; "și anume, cel ce întinge mâna cu Mine în blid."

Marcu 14:17-20

Când Isus i-a ales pe cei doisprezece ucenici ai Săi, cu trei ani în urmă, El știa că unul dintre ei era un trădător.

Cu 1000 de ani în urmă, Împăratul David, vorbind despre această trădare, a scris din perspectiva MĂNTUITORULUI ...

"Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea."

Psalmi 41:9

TRĂDAT

Trădătorul era Iuda Iscarioteanul. Deși el era cel care se ocupa de banii ucenicilor, el era și hoț. Se pare că el își finanța propriile aspirații și își umplea buzunarele fără ca ucenicii să își dea seama. Dar Isus știa și se pare că și Satan știa. El căuta o încheietură slabă în armura lui Isus, un moment și un loc unde să Îl zdrobească pe MĂNTUITORUL PROMIS pentru totdeauna. Acum Satan a găsit această oportunitate. Iuda era disponibil. În timp ce se servea pâinea de Paște, Diavolul a făcut un pas.

Cum a fost dată bucățica, a intrat Satana în Iuda.

Isus i-a zis: "Ce-ai să faci, fă repede." Dar nimeni din cei ce ședeau la masă, n-a înțeles pentru ce îi zisese aceste vorbe.

Ioan 13:27,28

Iuda s-a dus să se înțeleagă cu preoții cei mai de seamă și cu căpeteniile străjerilor Templului cum să-l dea în mâinile lor. Ei s-au bucurat, și au căzut la învoială să-i dea bani.

Luca 22:4,5

PÂINEA FRÂNTĂ ȘI PAHARUL

Această secvență cu Iuda a avut loc pe la mijlocul cinei. În timp ce trădătorul și-a văzut de misiunea lui diabolică, Isus a continuat masa. Acest lucru are o semnificație importantă.

Pe când mâncau, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și le-a dat, zicând: "Luați, mâncați, acesta este trupul Meu."

Marcu 14:22

Evident ei nu mâncau carnea lui Isus, și totuși Isus susținea că pâinea frântă de Paște reprezenta trupul Lui. Ucenicii trebuie să fi fost destul de surprinși. Oare aceasta avea de-a face cu referirea de mai înainte la El Însuși sub numele de Pâinea Vieții?

Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțămît lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el.

Și le-a zis: "Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți."

Marcu 14:23,24

Și de data aceasta simbolismul era similar — sângele lui Isus urma în curând să fie vărsat pentru mulți oameni. Vom vedea semnificația acestui lucru puțin mai târziu.

După ce au cântat cântările de laudă, au ieșit în muntele Măslinilor.

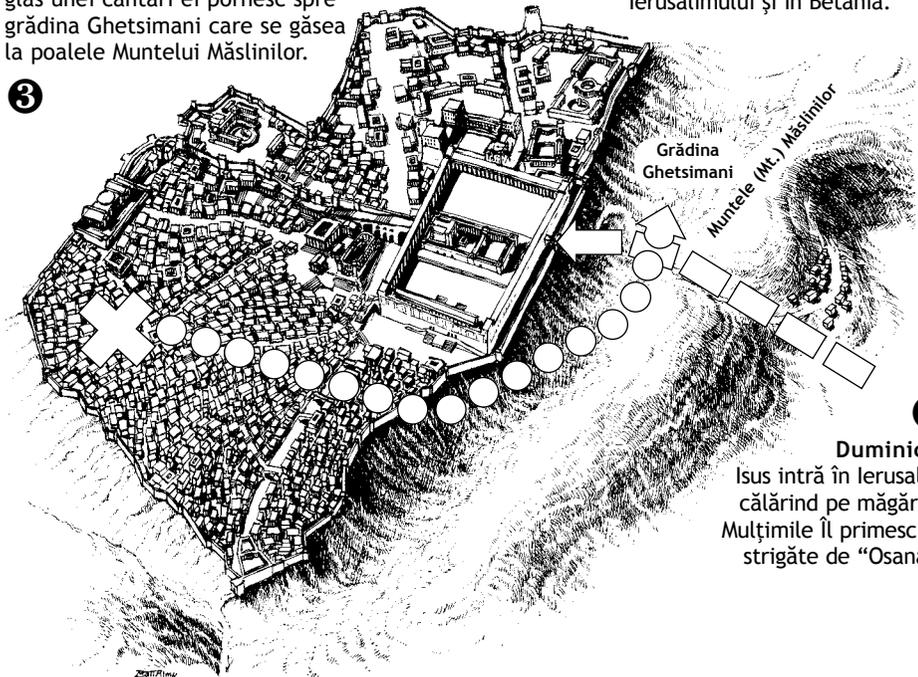
Marcu 14:26

Joi seara:

Isus și ucenicii Săi sărbătoresc Paștele împreună. După ce dau glas unei cântări ei pornesc spre grădina Ghetsimani care se găsea la poalele Muntelui Măslinilor.

2 De Luni până Miercuri:

Isus și cei doisprezece ucenici ai Săi petrec timp în și împrejurul Ierusalimului și în Betania.

3**1**

Duminica:
Isus intră în Ierusalim călărind pe măgăruș. Mulțimile îl primesc cu strigăte de "Osana!"

CAPITOLUL TREISPREZECE

1 PRINDEREA

2 RĂSTIGNIREA

3 ÎNGROPAREA ȘI ÎNVIEREA

1 PRINDEREA

S-au dus apoi într-un loc îngrădit, numit Ghetsimani. Și Isus a zis ucenicilor Săi: "Ședeți aici până Mă voi ruga." A luat cu El pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, și a început să Se înspăimânte și să Se mâhnească foarte tare. El le-a zis: "Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici, și vegheați!"

Apoi a mers puțin mai înainte, S-a aruncat la pământ, și Se ruga ca, dacă este cu puțință, să treacă de la El ceasul acela. El zicea: "Ava, adică: Tată, Ție toate lucrurile Îți sunt cu puțință; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu."

Marcu 14:32-36

*Un termen de alint asemănător cu tăticule sau tati.

UMANITATEA LUI

Uneori accentuând faptul că Isus era cu adevărat Dumnezeu este ușor de uitat că El a fost și om. Suferința nu Îi era străină — El a cunoscut și a simțit durerea. Fiind Dumnezeu, El știa ce agonie urma să înfrunte în curând. El Se simțea copleșit de perspectiva care Îl aștepta. Cu limbajul intim pe care doar un fiu îl putea avea cu tatăl său, Isus a rostit: *Ava — Tăticule — te rog găsește o altă cale.* Dar mai apoi El Și-a supus voia de om Tatălui Său ceresc și s-a rugat: *Facă-se cum voiești Tu.*

Și îndată, pe când vorbea El încă, a venit Iuda, unul din cei doisprezece, și împreună cu el a venit o mulțime de oameni cu săbii și cu ciomege, trimiși de preoții cei mai de seamă, de cărturari și de bătrâni.

Vânzătorul le dăduse semnul acesta: "Pe care-L voi săruta, acela este; să-L prindeți și să-L duceți supt pază." Marcu 14:43,44

Isus, care știa tot ce avea să I se întâmple, a mers spre ei, și le-a zis: "Pe cine căutați?"

Ei I-au răspuns: "Pe Isus din Nazaret!"

Ioan 18:4,5

EL A VORBIT

Isus le-a zis: "Eu sunt!": Iuda, vânzătorul, era și el cu ei.

Ioan 18:5

Isus a răspuns la întrebare cu un "EU SUNT!" ferm. Literal răspunsul Lui ar putea fi tradus¹: "Eu sunt **chiar acum, DUMNEZEU!**" Așa cum am văzut, EU SUNT, este numele lui Dumnezeu însemnând *Cel care există prin propria putere.* Și nu

oricine spunea acest lucru; ci Dumnezeu Însuși. Efectul este vrednic de remarcat.

Când le-a zis Isus: "Eu sunt", ei s-au dat înapoi, și au căzut jos la pământ.

Ioan 18:6

Ei nu au căzut pur și simplu la pământ; ei s-au retras și au căzut. Isus *i-a măturat de pe picioare* cu o mică izbucnire a maiestății Lui. După ce grupul uimit s-a ridicat și s-a scuturat de praf...

El i-a întrebat din nou: "Pe cine căutați?"

"Pe Isus din Nazaret", l-au zis ei.

Ioan 18:7

Poți parcă să simți respectul și frica mulțimii. Isus a creat dezordine în gloată. Aceasta nu părea să fie o arestare obișnuită. Zidul lor de încredere în ei înșiși a slăbit și mai mult când Isus le-a mărturisit că știa despre semnul prestabilit al trădării.

Și Isus i-a zis: "Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?"

Luca 22:48

Când a venit Iuda, s-a apropiat îndată de Isus, și l-a zis: "Învățătorule!" și l-a sărutat.

Marcu 14:45

Ceilalți unsprezece ucenici au fost parcă electrizați să facă ceva. Simon Petru avea o armă...

Și unul din cei ce erau cu Isus, a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot, și i-a tăiat urechea.

Matei 26:51

O VINDECARE

Dar Isus a luat cuvântul, și a zis: "Lăsați-i! Până aici!". Și S-a atins de urechea omului aceluia, și l-a vindecat.

Luca 22:51

Ce poți să spui? Chiar și în mijlocul tensiunii, Isus se gândea la alții; El l-a vindecat pe slujitorul marelui preot. A fost un efort fără perspectivă, cel puțin din partea lui Petru — zel fără cunoaștere. Din punct de vedere uman, ucenicii erau în inferioritate numerică evidentă. Nu poți decât să admiri eforturile lui Petru. Cel puțin el a încercat! Dar evident Petru se descurca mai bine cu năvoade decât cu săbii. Atunci când țintești la cap și nimerești urechea, acest lucru îți spune ceva.

ÎNTREBĂRI, ÎNTREBĂRI

Apoi Isus a pus o întrebare — o întrebare incomodă.

Isus a luat cuvântul, și le-a zis: "Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele am fost la

voi, și învățam pe oameni în Templu, și nu M-ați prins. Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă Scripturile.”

Marcu 14:48,49

Întrebările lui Dumnezeu expun întotdeauna adevăratele gânduri ale unei persoane, și dacă gloata s-ar fi gândit pentru o secundă, și-ar fi dat seama de inconsecvența acțiunilor ei. Dar ei erau așa de fixați pe hotărârea de a scăpa de Cristos, încât nici măcar o nouă întâlnire cu puterea miraculoasă a acestui om nu i-a putut opri.

Temându-se pentru viețile lor, ucenicii au fugit în noapte.

Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit. Ceata ostașilor, căpitanul lor, și aprozii Iudeilor, au prins deci pe Isus, și L-au legat.

Marcu 14:50; Ioan 18:12

Nu poți să citești aceasta fără a nu avea o senzație de nepotrivire. Isus era singur. Detașamentul trimis pentru a-L aresta trebuie să fi numărat între 300 și 600 de soldați. În plus mai erau acolo aprozi ai iudeilor, preoți și slujitori. Erau prea mulți cu siguranță, dar nu poți să nu te întrebi dacă undeva înlăuntrul lor nu cumva se simțeau fără putere. Ei L-au bruscat pe Isus și L-au legat. Satan trebuie să fi chicotit de încântare.

LA JUDECATĂ

Pe Isus L-au dus la marele preot, unde s-au adunat toți preoții cei mai de seamă, bătrânii și cărturarii.

Marcu 14:53

Judecățile la Templu nu se țineau în timpul nopții. Faptul că Sanhedrinul, format din șaptezeci și unu de bărbați a putut fi convocat atât de repede spune ceva despre complot. Disponibilitatea lor de a se aduna în miezul nopții spune chiar mai multe. Ceea ce făceau ei era strict ilegal după cum spunea legea lor. Chiar și pentru cei care nu erau familiarizați cu sistemul juridic al zilei, neregularitățile procesului erau dureros de evidente. Nu contează. Lasă regulile. Ei Îl vroiau mort pe Isus.

Preoții cei mai de seamă și tot Soborul căutau vreo mărturie împotriva lui Isus, ca să-L omoare; dar nu găseau nici una. Pentru că mulți făceau mărturisiri mincinoase împotriva Lui, dar mărturisirile lor nu se potriveau.

Atunci marele preot s-a sculat în picioare în mijlocul adunării, a întrebat pe Isus, și l-a zis: “Nu răspunzi nimic?”

Ce mărturisesc oamenii aceștia împotriva Ta?” Isus tăcea, și nu răspundea nimic.

Marcu 14:55-61

EȘTI TU DUMNEZEU?

Marele preot L-a întrebat iarăși, și l-a zis: “Ești Tu, Cristosul, Fiul Celui binecuvântat?”

Marcu 14:61

Întrebarea era foarte clară: “Ești Tu Dumnezeu sau nu?”

“Da, sunt,” i-a răspuns Isus. “Și veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.”

Atunci marele preot și-a rupt hainele, și a zis: “Ce nevoie mai avem de martori? Ați auzit hula. Ce vi se pare?”

Toți L-au osândit să fie pedepsit cu moartea.

Marcu 14:62-64

Marele preot, Caiafa, știa exact ce a spus Isus. Isus susținea că era Dumnezeu Însuși. Hulă era orice lucru care murdărea caracterul lui Dumnezeu, iar ca un om să se numească pe sine *Dumnezeu* era sacrilegiu. Dar Isus nu era un simplu om — El era Dumnezeu! Cu toate acestea, nici Caiafa și nici ceilalți lideri iudei nu L-au crezut. Așa că L-au condamnat la moarte. Dar era o problemă: Sanhedrinul nu avea autoritatea să dea sentința cu moartea; doar romanii puteau face acest lucru.

2 RĂSTIGNIREA

Fiindcă judecățile făcute noaptea erau ilegale, Sanhedrinul s-a întrunit din nou, imediat după răsăritul soarelui pentru a aplica metodele legale de judecare a lui Isus. El trebuie să fi fost epuizat. Nu dormise toată noaptea, iar ei l-au mai aplicat și o bătaie dură ca să se asigure că El știe cine este în control.

S-au sculat toți, și au dus pe Isus înaintea lui Pilat.

Luca 23:1

PILAT DIN PONT

Pilat din Pont, guvernatorul Iudeii, avea întreaga autoritate a Romei imperiale în spatele lui. De vreme ce în majoritatea cazurilor curtea de judecată evreiască nu putea aplica pedeapsa cu moartea, ei aveau nevoie de permisiunea romană. Pilat era omul lor. Liderii de la Templu știau că el era influențabil, așa că nu era nevoie decât de puțină convingere.

Și au început să-L pârască, și să zică: "Pe omul acesta l-am găsit ațâțând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului, și zicând că el este Cristosul, Împăratul." Luca 23:2

Isus nu le-a interzis niciodată celor ce-L urmau să plătească birul. De fapt, Isus a spus tocmai opusul. Aceasta era o minciună sfruntată. Dar fiind încălcate atâtea alte legi, cine oare mai ținea seama? Pe de altă parte, era adevărat că Isus susținea că este Mesia!

Pilat L-a întrebat: "Ești Tu Împăratul Iudeilor?" Luca 23:3

"Împărăția Mea nu este din lumea aceasta", a răspuns Isus. "Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici." Ioan 18:36

Împărăția lui Isus începea în inimă. El nu avea ambiții politice.

"Atunci un Împărat tot ești!" I-a zis Pilat.

"Da", a răspuns Isus. "Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu."

Pilat I-a zis: "Ce este adevărul?" Ioan 18:37,38

Oamenii mai pun această întrebare și astăzi. Dar Pilat nu avea chef de ascultat; el nici măcar nu a așteptat răspunsul.

După ce a zis aceste vorbe, a ieșit iarăși afară la Iudei și le-a zis: "Eu nu găsesc nici o vină în El." Ioan 18:38

Pilat nu avea încredere în preoți. În calitate de guvernator roman, el știa că era urât de evrei, și avea motive să creadă că preoții nu aveau în vedere interesul lui Cezar. Sanhedrinul trebuia să aibă alt motiv pentru care Îl vroia mort pe Isus.

Pilat a zis preoților celor mai de seamă și noroadelor: "Eu nu găsesc nici o vină în omul acesta."

Dar ei stăruiau și mai mult, și ziceau: "Întărită norodul, și învață pe oameni prin toată Iudea, din Galilea, unde a început, până aici."

Când a auzit Pilat de Galilea, a întrebat dacă omul acesta este galileean. Și când a aflat că este de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimes la Irod, care se afla și el în Ierusalim în zilele acelea.

Luca 23:4-7

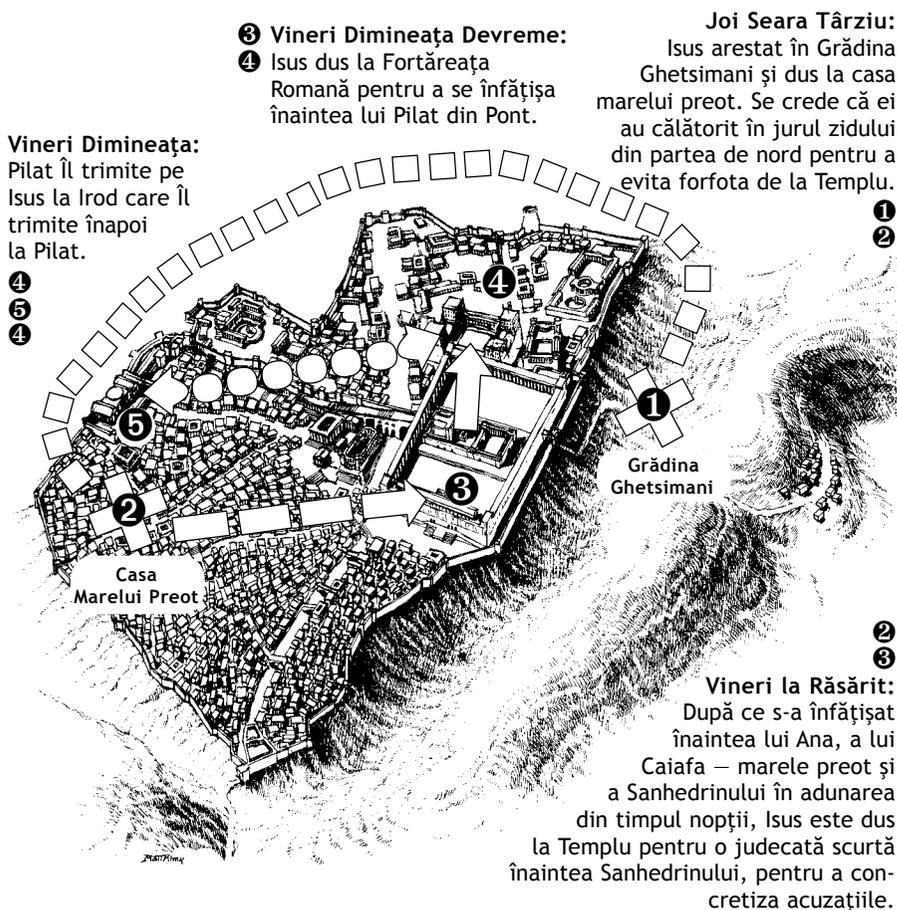
Pilat avea autoritatea să asculte cazul lui Isus, dar situația devenea incomodă. Isus era acuzat de provocarea poporului la revoltă. Ce explicație le-ar fi dat el superiorilor lui din Roma dacă Isus chiar începea o răscoală? Ar fi mai ușor dacă ar arunca toată tărașenia pe umerii lui Irod. Pe lângă toate, Irod nu îi era prieten, așa că Pilat a pasat responsabilitatea.

IROD ANTIPA

Irod Antipa era fiul lui Irod cel Mare. Ca marionetă a Romei, i s-a dat jurisdicție asupra provinciei natale a lui Isus, Galileea. El venise la Ierusalim pentru sărbătoarea anuală a Paștelui.

Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult; căci de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune. I-a pus multe întrebări; dar Isus nu i-a răspuns nimic.

Luca 23:8,9

TĂCUT

Isus știa că Irod nu era interesat să afle adevărul. El dorea doar să vadă o minune, manifestând astfel o lipsă de respect deliberată față de caracterul lui Isus. Isus nu i-a dat satisfacție lui Irod. În schimb, El a rămas tăcut.

Preoții cei mai de seamă și cărturarii stăteau acolo, și-L pârau cu înfierbântare. Irod, cu ostașii lui de pază, se purtau cu El cu dispreț; și, după ce și-a bătut joc de El, și L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare, L-a trimes înapoi la Pilat. În ziua aceea, Irod și Pilat s-au împrietenit unul cu altul, căci erau învrăjbiți între ei mai înainte.

Luca 23:10-12

RĂSTIGNEȘTE-L!

Din momentul arestării Lui, Isus a fost la cinci judecăți: trei dintre ele fiind evreiești, și două romane. Această a șasea judecată urma să fie și ultima. Până în acest moment în oraș s-a împrăștiat vestea. Iar acum nu numai marele preot și Sanhedrinul Îl acuzau pe Isus. Li s-a adăugat o mulțime schimbătoare, care doar cu câteva zile în urmă strigase: "Osana", dar care acum cerea cu vehemență: "Răstignește-L!" Pilat se găsea într-o dilemă. Cu cât avea mai mult de-a face cu Isus, cu atât era mai convins că era ceva neobișnuit la acest om!

Pilat a strâns pe preoții cei mai de seamă, pe fruntași și pe norod, și le-a zis: "Mi-ați adus înainte pe omul acesta ca pe unul care ațâță norodul la răscoală. Și iată că, după ce l-am cercetat cu de-amănuntul, înaintea voastră, nu l-am găsit vinovat de nici unul din lucrurile de care-L pârați. Nici Irod nu i-a găsit nici o vină, căci ni l-a trimes înapoi; și iată că omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte. Eu deci, după ce voi pune să-L bată, îi voi da drumul."

Luca 23:13-16

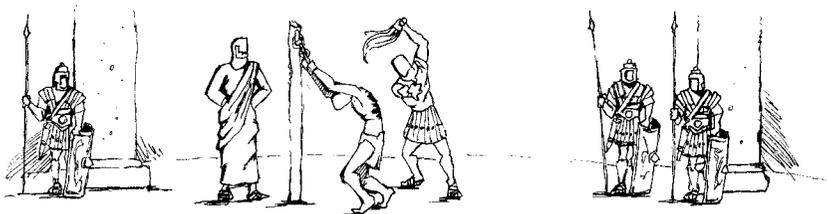
Nici Irod și nici Pilat nu L-au găsit pe Isus vinovat de ceva ce să merite pedeapsa cu moartea. De fapt, părea că nimeni nu-L putea acuza de nici o crimă. Sperând să mulțumească mulțimea, Pilat a oferit un compromis slab. Acesta avea două părți:

1. Urma să Îl biciuiască pe Isus:

Aceasta nu era o biciuire obișnuită. Biciul era reprezentat de un băț prevăzut cu fâșii de piele fixate la un capăt. Fiecare fâșie era prevăzută cu așchii din os sau metal în formă de fluture. Condamnatul avea brațele legate între ele și legate deasupra

capului la un stâlp, ceea ce îi expunea întregul spate bătăii. Pe măsură ce biciul lovea, osul și metalul pătrundeau în carne. Când biciul era tras înapoi el smulgea practic carnea de pe spate. Acest tip de biciuire era atât de dură încât deseori victima murea.

După lege, o biciuire putea fi aplicată doar unui prizonier condamnat la moarte. Pilat însuși spusese că Isus era nevinovat. Fiindcă o biciuire romană era un tratament atât de oribil, se poate presupune că Pilat spera ca aceasta să-i mulțumească pe cei care L-au pârlat pe Isus pentru ca ei să accepte cea de a doua ofertă pe care le-o făcea.

2. Urma să Îl elibereze pe Isus:

Era un obicei roman local de a elibera de Paște un răufăcător condamnat, ca un act de bunăvoință. Pilat a sugerat ca Isus să fie eliberat — după ce a fost bătut. Mulțimea a fost unanimă în răspunsul ei:

Ei au strigat cu toții într-un glas: "La moarte cu omul acesta! ..."

Pilat le-a vorbit din nou, cu gând să dea drumul lui Isus. Dar ei au strigat: "Răstignește-L, răstignește-L!"

Pilat le-a zis pentru a treia oară: "Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nici o vină de moarte în El. Așa că, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul."

Luca 23:18,20-22

Atunci Pilat a luat pe Isus, și a pus să-L bată.

Ioan 19:1

Soldații nu s-au mulțumit cu duritatea biciuirii.

Ei au decis să adauge o mică glumă.

Ostașii au împletit o cunună de spini, l-au pus-o pe cap, și l-au îmbrăcat cu o haină de purpură. Apoi, s-au apropiat de El, și ziceau: "Plecăciune, Împăratul Iudeilor!" Și-i dădeau palme.

Ioan 19:2,3

Umilirea nu era parte din sentința lui Pilat. O haină de purpură era purtată în mod normal de regalitate. Spinii erau o parodie

crudă a unei coroane imperiale. Aceasta era bătaie de joc de cel mai rău fel.

Cu 700 de ani înainte de acest moment, profetul Isaia a scris:

Disprețuit și părăsit de oameni... și noi nu L-am băgat în seamă.

Isaia 53:3

Pilat a ieșit iarăși afară, și a zis ludeilor: "Iată că vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsesc nici o vină în El." Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina de purpură. "Iată omul!" le-a zis Pilat.

Ioan 19:4,5

Pilat trebuie să fi știut adânc în inima lui că punea deoparte orice fel de dreptate. Fără îndoială el spera ca acest om sfâșiat, încoronat cu spini, sângerând, să provoace măcar puțină milă.

Când L-au zărit preoții cei mai de seamă și aprozii, au început să strige: "Răstignește-L! Răstignește-L!"

"Luați-L voi și răstigniți-L", le-a zis Pilat, "căci eu nu găsesc nici o vină în El."

Ioan 19:6

Pilat știa foarte bine că ei nu puteau face așa ceva. Curțile de judecată evreiești nu puteau aplica sentința cu moartea.

FIUL LUI DUMNEZEU

*Iudeii i-au răspuns: "Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că **S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.**"*

Când a auzit Pilat aceste cuvinte, i-a fost și mai mare frică. A intrat iarăși în odaia de judecată, și a zis lui Isus: "De unde ești Tu?" ...

Ioan 19:7-9

Pilat tocmai aflate că Isus era din Galileea, acesta este motivul pentru care L-a trimis la Irod. Acum, din nou, Îl întreba pe Isus de unde era. Fără îndoială că avea emoții având de a face cu cineva care susținea că este Dumnezeu! Grecii credeau că dumnezeii au coborât de pe muntele Olimp pentru a trăi la un loc cu oamenii. Poate că Pilat se întreba dacă Isus intra și El în aceeași categorie. Cu siguranță acesta nu era un răufăcător obișnuit. Prin modul în care s-a comportat în fața curții dovedea o pace și o încredere uimitoare. *Isus, de unde ești Tu cu adevărat?*

... Dar Isus nu i-a dat nici un răspuns. Pilat l-a zis: "Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te răstignesc, și am putere să-Ți dau drumul!"

"N-ai avea nici o putere asupra Mea", i-a răspuns Isus, "dacă nu ți-ar fi fost dată de sus ...

De atunci Pilat căuta să-i dea drumul. Dar ludeii strigau: "Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului."

Când a auzit Pilat aceste vorbe, a scos pe Isus afară; și a șezut pe scaunul de judecător, în locul numit "Pardosit cu pietre"; iar evreiește: "Gabata." Era ziua Pregătirii Paștelor ... Ioan 19:9-14

Ziua Pregătirii era ziua în care era omorât mielul de Paște.

Pilat a zis ludeilor: "Iată Împăratul vostru!"

Dar ei au strigat: "Ia-L, ia-L, răstignește-L!"

"Să răstignesc pe Împăratul vostru?" le-a zis Pilat.

Preoții cei mai de seamă au răspuns: "Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul!" Ioan 19:14,15

Aceasta a fost respingerea finală a lui Isus ca Împărat al Israelului. Ei au ales Cezarul Roman în locul lui Dumnezeu.

Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit.

Au luat deci pe Isus, și L-au dus să-L răstignească. Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul, zis al "Căpățâniei"; care în evreiește se cheamă "Golgota".² Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul deoparte și altul de alta, iar Isus la mijloc. Ioan 19:16-18

RĂSTIGNIRE

Răstignirea era o formă romană de pedeapsă capitală folosită în cazul sclavilor sau a criminalilor de cea mai joasă speță. Era o metodă obișnuită de execuție și istoria seculară vorbește despre sute de oameni care era răstigniți, toți în același timp. Cercetările au dovedit că existau mai multe forme de răstignire:

Un copac: Victima era pur și simplu așezată cu spatele la copac și era ținută de el, în direcția oarecare în care se întindeau crengile. Josephus, istoricul evreu din primul secol, vorbește despre soldați romani care se distrau răstignind captivi în poziții neobișnuite.³

 În formă de I: Un singur stâlp înfipt în pământ. Măinile era bătute în cuie deasupra capului.

 În formă de X: Practic două bârne înfipte în pământ la un anumit unghi. Trupul era întins, mâinile și picioarele erau fixate la cele patru colțuri.

 În formă de T: O bârnă având o bară transversală la capătul superior. Aceasta era probabil cea mai obișnuită, după cea pe copac. Brațele erau întinse de-a lungul barei transversale.

 În formă de †: De obicei era rezervat criminalilor de o oarecare notorietate. În vârful crucii era fixat un certificat care descria crima respectivului. Acesta era tipul de cruce pe care a fost răstignit Isus.

Victima era de obicei răstignită goală. Măinile și picioarele erau ținute de cuie care erau trecute prin oasele încheieturii de la mână și oasele gleznei.

 Cu 1000 de ani în urmă Dumnezeu l-a instruit pe împăratul David să scrie un psalm întreg despre modul în care urma să moară Isus. În el, David înregistrează⁴ spusele lui Dumnezeu ...

... mi-au străpuns mâinile și picioarele: toate oasele aș putea să mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc.

Psalmi 22:16,17

Acesta a fost scris cu mult timp înainte ca romanii să vină la putere, și cu aproximativ 800 de ani înainte ca romanii să adopte răstignirea ca metodă oficială de pedeapsă capitală.

Până în zilele noastre, răstignirea este considerată a fi cea mai brutală formă de execuție. Moartea era înceată. Uneori dura zile întregi. În final, victima murea asfixiată. Atârând cu brațele întinse, presiunea exercitată asupra diafragmei făcea imposibilă respirația. Victima putea inhala aer doar dacă se ridica trăgându-se cu brațele și împingând cu picioarele pentru a crea spațiul necesar ca diafragma să poată funcționa. Desigur, această tragere și împingere erau făcute în sens invers rezistenței opuse de cuie, ceea ce cauza dureri cumplite. Moartea intervenea când epuizarea și starea de șoc făceau victima neputincioasă de a-și ridica trupul.

Cuiele și respirația chinuită nu erau singurele surse de angoasă. Victima mai suferea și din cauza expunerii și a setei. Oamenii veneau să se uite, iar în cazul lui Isus, să-și bată joc.

Pilat a scris o însemnare, pe care a pus-o deasupra crucii, și era scris: "Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor." Mulți din Iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate: era scrisă în evreiește, latinește și grecește.

Ioan 19:19-20

Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, l-au luat hainele, și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș. l-au luat și cămașa, care n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos.

Și au zis între ei: "Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie."

Ioan 19:23-24

Trasul la sorți era o evadare de la realitatea sângeroasei însârcinări. În timp ce soldații stăteau sub crucea lui Isus, poate aruncând zarurile într-un coif, ei nu aveau de unde să știe că făcând astfel împlineau o profecie antică.

Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinescă Scriptura, care zice: "Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți." Iată ce au făcut ostașii.

Ioan 19:24 compară cu Psalmi 22:18

Norodul stătea acolo și privea. Frunțașii își băteau joc de Isus, și ziceau: "Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine însuși, dacă este El Cristosul, Alesul lui Dumnezeu."

Luca 23:35

Cu zece secole în urmă, împăratul David a scris în mod profetic că IZBĂVITORUL PROMIS urma să fie batjocorit.

Dar eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor. Toți cei ce mă văd își bat joc de mine, își deschid gura, dau din cap.

Psalmi 22:6,7

Până și cuvintele batjocoritoare au fost înregistrate de David.

"S-a încrezut în Domnul! Să-L mântuiască Domnul, să-L izbăvească, fiindcă-L iubește!"

Psalmi 22:8

Ostașii de asemenea își băteau joc de El; se apropiau, îi dădeau oțet, și-i ziceau: "Dacă ești Tu Împăratul Iudeilor, mântuiește-Te pe Tine însuși!"

Unul din tâlharii răstigniți îl batjocorea, și zicea: "Nu ești Tu Cristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși, și mântuiește-ne și pe noi!"

Dar celălalt l-a înfruntat, și i-a zis: "Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești supt aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău."

Și a zis lui Isus: "Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!"

Isus a răspuns: "Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai."

Luca 23:36,37,39-43

Isus l-a asigurat pe tâlhar că imediat ce amândoi mureau, duhurile lor urmau să se întâlnească în Paradis. Isus putea spune acest lucru fiindcă știa că omul acesta se încredea în El să îl scape de consecințele păcatului său — de pedeapsa veșnică.

Era cam pe la ceasul al șaselea. Și s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea ...

Luca 23:44

Și în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: "Eloi, Eloi, lama sabactani" care, tâlmăcit, înseamnă: "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?"

Marcu 15:34

Din nou, cu 1000 de ani în urmă, împăratul David a scris că MESIA urma să spună exact aceste cuvinte.

Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit?

Psalmi 22:1

Nu fără motiv a strigat Isus aceste cuvinte cu voce tare. Ne vom uita la înțelesul lor într-un capitol următor.

Semnificația ultimelor momente ale vieții lui Isus pe cruce nu poate fi accentuată suficient. Biblia spune ...

Isus a strigat cu glas tare: ... "S-a isprăvit! ... Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!" Și când a zis aceste vorbe ... și-a plecat capul, și și-a dat duhul.

Luca 23:46 și Ioan 19:30

Perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două de sus până jos.

Marcu 15:38

Isus era mort. Nu este greu de imaginat că întregul tărâm al răului era în extaz.⁵ Satan și demonii lui au avut succes mai mare decât au sperat în cele mai îndrăznețe vise ale lor. Din perspectiva lor, ei L-au ucis pe Dumnezeu. IZBĂVITORUL PROMIS era mort! Dar erau câteva lucruri care nu prea se potriveau din punctul de vedere al lui Satan. De ce s-a rupt perdeaua din templu de sus până jos? Și de ce a strigat Isus *S-a isprăvit!* cu atâta intensitate?

PERDEAUA RUPTĂ

Vă amintiți, Templul era o replică permanentă a cortului întâlnirii. Perdeaua în cauză despărțea Locul sfânt de Locul prea sfânt. Ruperea acestui vâl nu era un lucru mărunț.

Înainte de toate, Biblia spune că perdeaua proteja Locul prea sfânt de privirea omului. A te uita în spatele perdelei însemna moarte. Dumnezeu i-a spus lui Moise cu secole în urmă ...

"Vorbește fratelui tău Aaron, și spune-i să nu intre în tot timpul în sfântul locaș, dincolo de perdeaua din lăuntru, înaintea capacului ispășirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor."

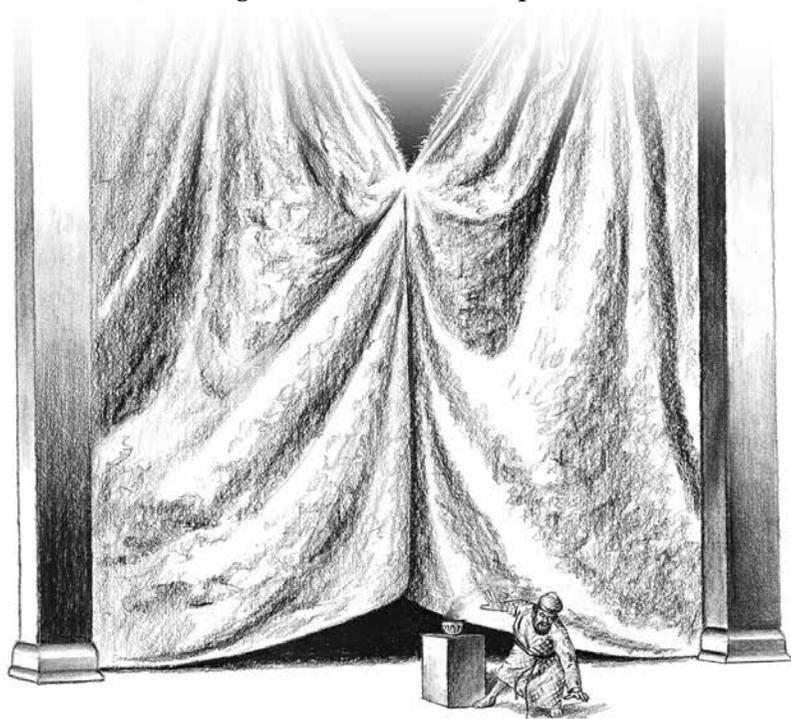
Levitic 16:2

În al doilea rând, să rupi perdeaua în orice fel ar fi implicat o muncă titanică. Se spune că perdeaua era lungă de 18 m și lată de 9 m, având grosimea mâinii unui bărbat — aproximativ 10 cm.⁶

În al treilea rând, a rupe de sus în jos, putea însemna un singur lucru: Dumnezeu a rupt perdeaua, nu omul.

După calculele evreilor, Isus a murit în ceasul al nouălea, care ar fi însemnat ora 15:00. Templul trebuie să fi fost plin de preoți care își împlineau îndatoririle sfinte. Era timpul jertfei de seară, când era ucis un miel. În același timp era și Paștele.

Vestea perdelei rupte nu putea fi ascunsă. Prea mulți oameni erau prezenți, și evenimentul era prea șocant pentru a putea fi uitat. Semnificația întregului incident va fi explicată imediat.

S-A ISPRĂVIT!

Propoziția “S-a isprăvit” este tradusă dintr-un singur cuvânt grecesc *tetelestai*. *Tetelestai* era folosit în multe feluri, dar următoarele trei sunt semnificative în context:⁷

1. *Tetelestai* era folosit de către un slujitor care îi raporta stăpânului său când își termina lucrul: “Lucrarea pe care mi-ai încredințat-o este terminată.”
2. *Tetelestai* era și un termen familiar în viața comercială greacă. El semnifica terminarea unei tranzacții, când o datorie era plătită în totalitate. Când era achitată și ultima plată, se putea spune “*tetelestai*”, adică: “Datoria nu mai este.” Au fost găsite certificate antice pentru taxe pe care era scris *tetelestai* — plătit în totalitate.
3. Alegerea unui miel pentru jertfa de la templu era întotdeauna un moment important. Era cercetată turma și la găsirea unui miel fără cusur, se spunea *tetelestai* — treaba a fost terminată.

Luat literal Isus a strigat: “Lucrarea pe care Mi-ai încredințat-o este terminată, datoria este plătită, mielul pentru jertfă a fost găsit.” Scriptura spune că Isus a strigat cu voce tare: “S-a isprăvit.”

Sutașul, când a văzut ce se întâmplase, a slăvit pe Dumnezeu, și a zis: “Cu adevărat, omul acesta era neprihănit!” Luca 23:47

Este de remarcat că tocmai centurionul, un ofițer peste 100 de oameni, a fost cel care a comentat imediat la adresa strigătului lui Isus. Cu siguranță că el, un militar, cunoștea diferența dintre un geamăt al înfrângerii și un strigăt victorios.

De frică să nu rămână trupurile pe cruce în timpul Sabatului, căci era ziua Pregătirii, și ziua aceea de Sabat era o zi mare, Iudeii au rugat pe Pilat să zdrobească fluierile picioarelor celor răstigniți, și să fie luați de pe cruce. Ioan 19:31

ZDROBEȘTE PICIOARELE

Era săptămâna Paștelui și această zi era apogeul, atunci când mielul urma să fie ucis. Preoții de seamă au vrut ca situația legată de răstignire să se termine odată, pentru ca ea să nu afecteze sărbătoarea. Ei au cerut ca picioarele lui Isus să fie zdrobite. Aceasta însemna că cel răstignit nu mai putea să se ridice pentru a respira, urmând asfixierea în scurt timp, în caz că șocul ruperii oaselor nu îl omora mai înainte.

*Ostașii au venit deci, și au zdrobit fluierile picioarelor celui dintâi, apoi pe ale celuiilalt, care fusese răstignit împreună cu El. Când au venit la Isus, și au văzut că murise, **nu l-au zdrobit fluierile picioarelor**; ci unul din ostași l-a străpuns coasta cu o suliță; și îndată a ieșit din ea sânge și apă.*

Faptul acesta este adevărat de cel ce l-a văzut: mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți. Aceste lucruri s-au întâmplat, ca să se împlinescă Scriptura: “Nici unul din oasele Lui nu va fi sfărâmat.” Și în altă parte, Scriptura mai zice: “Vor vedea pe cine au străpuns.” Ioan 19:32-37

3 ÎNGROPAREA ȘI ÎNVIEREA

VINERI: DUPĂ-MASA TÂRZIU

După aceea, Iosif din Arimatea, care era ucenic al lui Isus, dar pe ascuns, de frica Iudeilor, a rugat pe Pilat să-i dea voie să ia

trupul lui Isus de pe cruce. Pilat i-a dat voie. El a venit deci, și a luat trupul lui Isus. Nicodim, care la început se dusesese la Isus, noaptea, a venit și el, și a adus o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și de aloe. Au luat deci trupul lui Isus și l-au înfășurat în fâșii de pânză de in, cu miresme, după cum au obicei ludeii să îngroape. În locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; și în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni. Din pricină că era ziua Pregătirii ludeilor, pentru că mormântul era aproape, au pus acolo pe Isus.

Ioan 19:38-42

Femeile, care veniseră cu Isus din Galilea, au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors, și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege.

Luca 23:55,56

Deși Iosif și Nicodim făceau parte din Sanhedrin, se pare că ei nu au respins dovada că Isus era cu adevărat Dumnezeu. În acord cu tradiția lor, ei L-au înfășurat pe Isus în fâșii lungi de pânză de îngropăciune, impregnate cu 34 de kg de miresme și apoi L-au pus în mormânt. O piatră mare, în formă de roată, cântărind probabil în jur de două tone a fost rostogolită la intrarea în mormânt. Femeile s-au uitat și apoi s-au dus acasă să pregătească alte miresme pentru îngroparea finală. Acum era deja vineri seara.

SĂMBĂTA

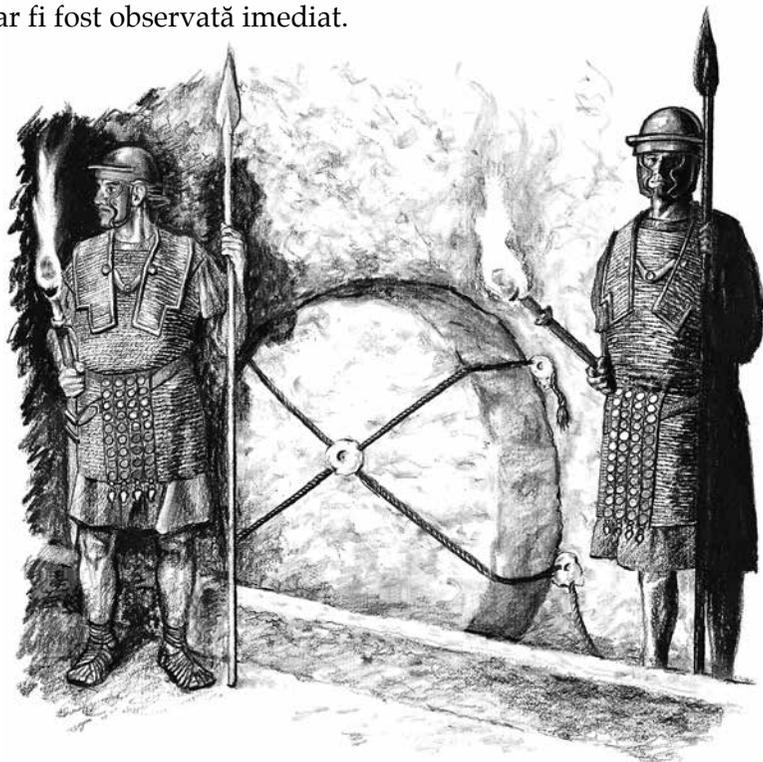
A doua zi care vine după ziua Pregătirii, preoții cei mai de seamă și Fariseii, s-au dus împreună la Pilat, și i-au zis: "Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: 'După trei zile voi învia.' Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-i fure trupul, și să spună norodului: 'A înviat din morți!'" Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi."

Pilat le-a zis: "Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți." Ei au plecat, și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă."

Matei 27:62-66

Aceasta nu era o bandă hai-hui de soldați trimisă să păzească mormântul. O strajă romană era formată din patru până la șaisprezece oameni, fiecare bărbat fiind antrenat să protejeze o suprafață de aproximativ 2 m de pământ. Împreună ei erau în stare să se apere împotriva unui batalion întreg.⁸

Pilat i-a sfătuit pe preoții de seamă și pe Farisei să sigileze mormântul. Peste piatra mare reprezentând ușa se întindeau frânghii și erau fixate cu lut umezit. Lutul era mai apoi imprimat cu un inel cu pecete. Orice încercare de a face ceva cu piatra ar fi fost observată imediat.

DUMINICA

Straja a fost rânduită la locul ei sâmbăta, de Sabatul evreiesc. Duminica pe când era încă întuneric...

... iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului, și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți. Matei 28:2-4

Acești soldați duri și experimentați au avut nevoie doar de o privire pentru ca să își dea seama că nu puteau sta împotriva acestui înger. Ultima frază din pasajul de mai sus este un mod de exprimare din primul secol însemnând că ei au leșinat de frică! Dar ei nu erau singurii care tremurau. Întreaga sferă a răului trebuie să fi fost dominată de haos. Nu este greu de imaginat cum a fost — Satan confuz, strigând ordini neclare

în timp ce demoni se îmbulzeau în dezordine. Ce șoc! Cine și-ar fi putut imagina că mormântul ar putea fi gol. După toate aparențele Isus a revenit la viață. Imposibil!

ÎN TRE TIMP ...

... Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salome, au cumpărat miresme, ca să se ducă să ungă trupul lui Isus. În ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis de dimineață, pe când răsărea soarele. Femeile ziceau una către alta: "Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormântului?"

Și când și-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese prăvălită.

Marcu 16:1-4

Maria Magdalena se pare că a întors capul șocată și consternată la vederea mormântului deschis. Probabil ea a presupus ceea ce părea evident — trupul lui Isus fusese profanat. Plângând, ea a întors spatele și a fugit să le spună ucenicilor. Dar Maria și Salome au mers mai departe și au intrat în mormânt.

Au intrat în mormânt, au văzut pe un tinerel șezând la dreapta, îmbrăcat într-un veșmânt alb, și s-au înspăimântat.

El le-a zis: "Nu vă înspăimântați! Căutați pe Isus din Nazaret, care a fost răstignit: a înviat, nu este aici; iată locul unde îl puseseră."

"Dar duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea: acolo îl veți vedea, cum v-a spus."

Marcu 16:5-7

Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui.

Dar iată că le-a întâmpinat Isus, și le-a zis: "Bucurați-vă!" Ele s-au apropiat să-i cuprindă picioarele, și l-au închinat. Atunci Isus le-a zis: "Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galilea: acolo Mă vor vedea."

Matei 28:8-10

A ÎNVIAT

Citind istorisirea,⁹ poți să percepi confuzia și entuziasmul veștilor de dimineață. Vestea adusă de femeile încântate era primită cu mult scepticism de către cei care L-au văzut pe Isus murind. La început ...

... cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme, și nu le credeau.

Luca 24:11

Petru a alergat să se uite la mormânt. Și Ioan a alergat, întrecându-l pe drum pe Petru, dar apoi l-a așteptat la intrare.

Simon Petru, care venea după el, a ajuns și el, a intrat în mormânt, și a văzut fâșiile de pânză jos. Iar ștergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, nu era cu fâșiile de pânză, ci făcut sul și pus într-un alt loc singur.

Ioan 20:6,7

Acesta nu arăta ca un mormânt jefuit. Fâșiile lungi de pânză folosite pentru a acoperi trupul erau încă înfășurate ca în jurul unui cadavru, dar erau căzute — goale! Trupul a trecut direct prin ele. Ștergarul de pe cap era și el îndoit, ca și cum cineva ar fi făcut ordine înainte de plecare. Biblia spune că Petru a văzut, dar că Ioan a văzut și a crezut. Pentru Ioan nu exista îndoială că Isus era viu! Dar Petru era confuz. El avea nevoie de timp de gândire.

Trebuie să fi fost încă devreme când Maria Magdalena s-a întors, ...

... ședea afară lângă mormânt, și plângea. Pe când plângea s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus; unul la cap și altul la picioare.

“Femeie”, i-au zis ei, “pentru ce plângi?”

Ea le-a răspuns: “Pentru că au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus.”

Ioan 20:11-13

Mormântul se găsea într-o grădină, de aceea poate că ea a presupus că acești îngeri erau grădinari. Maria era atât de tulburată încât nu s-a gândit să afle cine erau bărbații. Trebuie să ne amintim că Maria era profund întristată și că întreaga conversație a fost purtată între hohote de plâns.

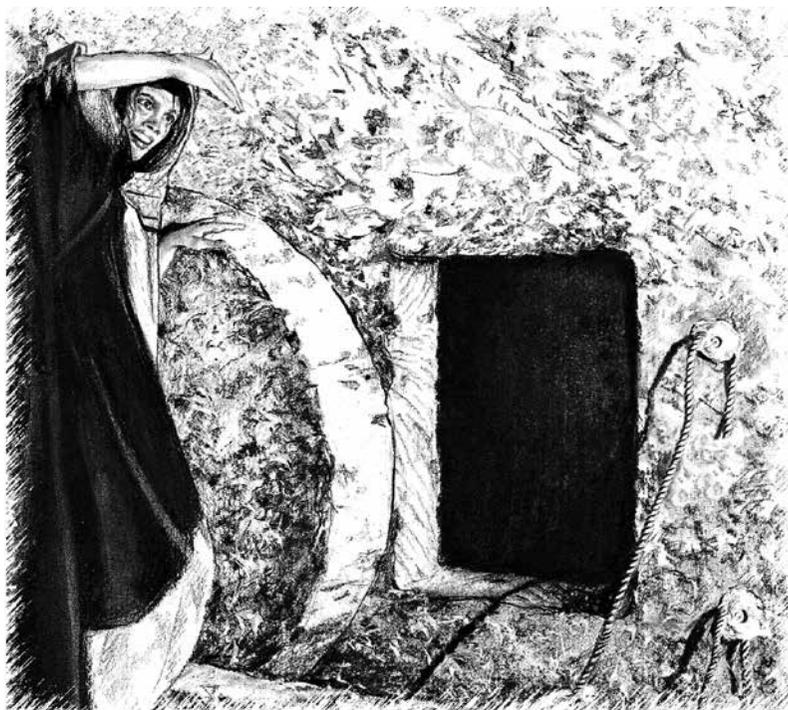
După ce a zis aceste vorbe, s-a întors, și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus.

“Femeie”, i-a zis Isus, “de ce plângi? Pe cine cauți?”

Ea a crezut că este grădinarul, și l-a zis: “Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau.” Isus i-a zis: “Marie!”

Ioan 20:14-16

Dacă cineva poate rosti un nume astfel încât să aducă înapoi toate amintirile legate de fiecare întâlnire precedentă cu cineva drag, atunci Isus tocmai acest lucru l-a făcut. Maria a recunoscut vocea imediat.

Ea s-a întors, și i-a zis în evreiește: "Rabuni!" adică: "Învățătorule!"

Ioan 20:16

Acum ea avea un alt motiv pentru a plânge. Trebuie să își fi înfășurat brațele în jurul Lui, probabil îmbrățișându-I picioarele în acord cu obiceiul acelor zile.

"Nu mă ținea", i-a zis Isus; "căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le..."

Maria Magdalena s-a dus, și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul.

Ioan 20:17,18

GĂRZILE

În timp ce se întâmplau toate acestea, gărzile îi căutau pe preoții de seamă. Nu aveau nici o intenție să se prezinte în fața lui Pilat.

Pe când se duceau ele, au intrat în cetate unii din străjeri, și au dat de veste preoților celor mai de seamă despre toate cele întâmplate. Aceștia s-au adunat împreună cu bătrânii, au ținut sfat, au dat ostașilor mulți bani, și le-au zis: "Spuneți așa: 'Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat.' Și dacă va ajunge lucrul acesta la urechile dregătorului, îl

vom potoli noi, și vă vom scăpa de grijă.” Ostașii au luat banii, și au făcut cum i-au învățat. Și s-a răspândit zvonul acesta printre Iudei până în ziua de astăzi.

Matei 28:11-15

A fost nevoie de o sumă uriașă de bani pentru a-i convinge pe acești soldați mândri să spună că au adormit. Dar nu era adevărat. Încă o dată, poți vedea mâna lui Satan în spatele afacerii, grăbindu-se să salveze ce putea să mai salveze. La urma urmei, el este *tatăl minciunii*. Era un efort anemic de a-și recâștiga demnitatea. Fără îndoială, Satan a realizat că era învins. Isus, UNSUL, a zdrobit capul lui Satan, exact așa cum a promis Dumnezeu cu mult timp în urmă în grădina Edenului.

Viu

Isus a revenit la viață! El era viu cu adevărat — din punct de vedere fizic! Timp de trei zile, trupul Său zăcu fără viață în mormânt, despărțit de duhul Său. Dar apoi, printr-o manifestare dramatică de putere supranaturală, Isus a fost înviat într-un trup nou.

Isus a prezis propria Lui moarte în timpul lucrării Sale.

“Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși...”

Ioan 10:17,18

DE CE A TREBUIȚ SĂ MOARĂ ISUS?

Moartea lui Isus nu a fost una obișnuită. Pentru omenire, moartea este o consecință a păcatului — a încălcării Legii lui Dumnezeu. Dar Isus a împlinit cele zece porunci în chip desăvârșit. El era fără păcat, deci nu trebuia să moară. După legea păcatului și morții, Isus ar fi putut trăi pentru totdeauna. Dar atunci de ce a murit? Satan nu L-a omorât pe Isus împotriva voinței Lui; și nici iudeii sau romanii. Isus a ales să moară, de bunăvoie. Dar de ce? Capitolele ce urmează vor răspunde la această întrebare.

Evenimentele acelei dimineți erau doar începutul. În următoarele patruzeci de zile Isus s-a arătat multora dintre cei care Îl cunoșteau cel mai bine. Dar înainte să trecem de ziua învierii, există o ultimă întâmplare care trebuie împărtășită.

72 DE ORE CARE AU SCHIMBAT ISTORIA

*Vinerea Evreiască		<p>JOI Ucenicii pregătesc Paștele Cina de Paște Plimbarea spre Grădina Ghetsimani Isus arestat în grădină; ucenicii fug</p>
		<p>VIN Prima judecată — înaintea socrului marelui preot, Ana A II-a judecată — înaintea marelui preot și a Sanhedrinului A III-a judecată — înaintea Sanhedrinului (pentu a o legaliza)</p> <p>6:30 am A IV-a judecată — înaintea lui Piloat A V-a judecată — înaintea lui Irod (Isus batjocorit) A VI-a judecată — înaintea lui Pilat (Isus bătut)</p> <p>9:00 am Răstignirea</p> <p>MIEZUL ZILEI</p> <p>3:00 pm Isus strigă: "S-a isprăvit"; perdeaua din Templu ruptă Picioarele celor doi tâlhari zdrobite; coasta lui Isus stăpunsă Iosif din Arimatea cere trupul lui Isus pentru a fi îngropat Isus pus în mormânt</p>
		<p>SÂMB</p> <p>Straja romană cerută și plasată la mormânt</p> <p>Mormântul sigilat</p>
	Duminica Evreiască	

*Zilele evreiești încep la apus, continuă noaptea și ziua următoare, până la următorul apus.

CAPITOLUL PAISREZECE

1 STRĂINUL

2 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS

— DE LA ADAM LA NOE —

3 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS

— DE LA AVRAAM LA LEGE —

4 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS

— DE LA CORTUL ÎNTĂLNIRII LA ȘARPELE DE ARAMĂ —

5 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS

— DE LA IOAN BOTEZĂTORUL LA ÎNVIERE —

1 STRĂINUL

În aceeași zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de șaizeci de stadii de Ierusalim; și vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus s-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască.

El le-a zis: "Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?"

Și ei s-au oprit, uitându-se triști.

Luca 24:13-17

Acești bărbați nu făceau parte din cercul intim de ucenici, dar și ei Îl urmau pe Isus.

Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, l-a zis: "Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?"

"Ce?" le-a zis El.

Și ei l-au răspuns: "Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte, și L-au răstignit?" Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri. Ba încă niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis de dimineață la mormânt, nu l-au găsit trupul, și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu. Unii din cei ce erau cu noi, s-au dus la mormânt, și au găsit așa cum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut."

Luca 24:18-24

Cei doi ucenici au dat un scurt raport al zilei. Desigur, toate acestea nu erau noutăți pentru Isus, dar a așteptat în tăcere ca ei să termine. Și El avea noutăți pentru ei.

Atunci Isus le-a zis: "O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Cristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?" Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.

Luca 24:25-27

Isus le-a spus că MESIA *trebuia* să sufere, să moară și apoi să revină la viață. El a spus că acest lucru era necesar. Poți fi sigur că spusele Lui au făcut ca unele sprâncene să se ridice. Dar Isus nu s-a oprit acolo. El a revenit la Scripturile evreiești și i-a învățat despre Sine Însuși, chiar de la începuturi. Apoi a înaintat pas cu pas, întâmplare cu întâmplare, prin întreaga Biblie. Trebuie să fi fost o lecție de toată cinstea.

Când s-au apropiat de satul la care mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe. Dar ei au stăruit de El, și au zis: "Rămâi cu noi, căci este spre seară, și ziua aproape a trecut." Și a intrat să rămână cu ei.

Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea; și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii, și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Și au zis unul către altul: "Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?" Luca 24:28-32

Dumnezeu Însuși a aprins lumina cunoștinței în mințile lor. Erau entuziasmați!

S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim.

Luca 24:33

Vă puteți imagina drumul înapoi spre oraș când acești bărbați încântați discutau ce urmau să le spună celor unsprezece ucenici. Drumul urca, dar ei trebuie să fi păstrat ritmul. Aduceau vești bune!

Au găsit pe cei *unsprezece și pe cei ce erau cu ei, adunați la un loc, și zicând: "A înviat Domnul cu adevărat, și S-a arătat lui Simon." Și au istorisit ce li se întâmplase pe drum, și cum L-au cunoscut la frângerea pâinii.

*Iuda
Isarioteanul
s-a sinucis.

Pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stătut în mijlocul lor, și le-a zis: "Pace vouă!"

Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: "Pentru ce sunteți turburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu."

(Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.) Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, și se mirau, El le-a

zis: "Aveți aici ceva de mâncare?" I-au dat o bucată de pește fript și un fagur de miere. El le-a luat, și a mâncat înaintea lor.

Apoi le-a zis: "Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi."

Luca 24:33-44

Așa cum făcuse mai devreme cu cei doi pe drumul spre Emaus, Isus a folosit Biblia pentru a explica toate evenimentele legate de moartea, îngroparea și învierea Sa. Evreii împart Scriptura în trei secțiuni — Legea, Scrierile (sau Psalmii) și Profeții. Isus a luat fiecare dintre acele secțiuni și le-a arătat ucenicilor cum se aplica totul la El.

Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: "Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Cristos, și să învie a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri."

Luca 24:45-48

Isus a spus că moartea, îngroparea și învierea Lui **trebuiau să se împlinescă** pentru a împlini Scriptura. El a continuat spunând că aceasta era o veste atât de bună încât urma să fie spusă peste tot, începând cu Ierusalim.

Înainte să continuăm istorisirea vrem să ne oprim și să ne întoarcem la început, așa cum a făcut Isus cu ucenicii. Vrem să vedem ce a spus Isus despre Sine Însuși în Lege, în Profeții și în Psalmi.

Care este motivul exact pentru care Isus a venit pe Pământ, de ce a **trebuit** să sufere și să moară, când tot timpul plănuise să revină la viață?

De ce nu le-a spus pur și simplu oamenilor să creadă în El și astfel să evite întreaga răstignire?

Ce însemnau toate aceste evenimente – moartea, îngroparea și învierea Lui?

Ultima piesă a imaginii finale este gata să fie pusă la locul ei. Când o veți înțelege pe aceasta, veți avea imaginea de ansamblu.

2 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS

— DE LA ADAM LA NOE —

Pentru a răspunde la această întrebare... de ce a trebuit să moară Isus?... Ne vom întoarce în timp și vom începe chiar de la început.

ADAM ȘI EVA

Vă amintiți de prietenia unică care a existat între Dumnezeu și om la începuturile creației? Domnul a făcut omul, nu ca pe un robot, ci cu o voință, pentru ca prin alegerile caracterizate de ascultare pe care le făcea să Îl onoreze pe Dumnezeu, așa cum un fiu ascultător îl onorează pe tatăl său.

Vă veți aminti că prin ascultare omul se bucura de beneficii extraordinare în urma acestei relații, fiindcă Domnul universului s-a angajat să Se îngrijească de bunăstarea lui Adam și a Evei, umblând și vorbind cu ei ca un prieten de-al lor.

Dar mai apoi, Adam și Eva au ignorat în mod deliberat instrucțiunile lui Dumnezeu și au experimentat cunoștința interzisă. De vreme ce evenimentele din jurul acestui incident conțin piese vitale ale imaginii finale, Scriptura folosește câteva imagini în cuvinte foarte puternice pentru a ne ajuta să înțelegem ce s-a întâmplat.

PIERDUT

Biblia spune că omul simțea că știe *mai bine decât Dumnezeu*, ce este bine pentru el. El a ales propria lui cale, să facă ceea ce îi trecea prin cap, dar acea cale ducea într-o pustie spirituală. Omul era PIERDUT.

DUȘMAN

În loc să asculte de Dumnezeu, omul s-a încrezut în Satan și a ascultat de el. Omul s-a alăturat trupelor răzvrătite ale lui Satan, devenind astfel un DUȘMAN al lui Dumnezeu.

Dar o astfel de alegere avea consecințe. Scriptura ne învață că urmările păcatului au un preț mare.

ÎNSTRĂINAT

Fiindcă nu exista încredere, nu exista relație. Prietenia unică între om și Dumnezeu s-a sfârșit imediat. Despărțit de păcat, omul era ÎNSTRĂINAT de Dumnezeu perfect, sfânt. Dumnezeu nu mai era aproape. El părea ascuns și distant.

ROB

Satan nu era prietenul binevoitor care a fost Dumnezeu. Din contră, Satan îl manipula pe om cu minciunile lui pentru a face voia lui satanică. Omul a devenit ROBUL lui Satan și rob al păcatului.

Prin alegerea propriei voințe, omul a manifestat neascultare față de singura poruncă pe care i-a dat-o Dumnezeu. Lucrul acesta nu era unul fără urmări, fiindcă oricând încalci o lege, vei avea de-a face și cu o consecință.

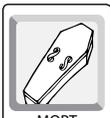
VINOVAT

Dumnezeu Și-a scos mantia de prieten și a pus-o pe cea de magistrat. Ca judecător al omului, Dumnezeu a găsit omul VINOVAT de crimă – și anume de încălcarea Legii Lui, de păcat împotriva unui Dumnezeu sfânt.

DATORNIC

Practic, Dumnezeu a scris un verdict, un *Certificat de Datornic*. Omul era acum DATORNIC având un preț de plătit. Pedepsa pentru păcat era moartea.

MORT

Orice ființă umană urma să MOARĂ din punct de vedere fizic. Duhul urma să fie *despărțit* de trup; viața *despărțită* de familie și prieteni.

DESPĂRȚIT

Fiindcă duhoarea păcatului a contaminat întreaga ființă a omului, Dumnezeu s-a *separat* de omenire. Relația omului cu Dumnezeu s-a sfârșit — era MOARTĂ.

JUDECĂTĂ VESNICĂ

După moartea fizică, urma să vină o A DOUA MOARTE. Omul urma să fie *despărțit* pentru totdeauna de Dumnezeu și de manifestarea dragostei Lui. El urma să fie închis în iazul de foc, locul care a fost pregătit pentru Satan și demonii lui.

Moartea, cu cele trei aspecte ale ei stăpânea în viața omului și omul nu putea face nimic în legătură cu aceasta. Omul nu putea alege să moară sau nu. Era o realitate crudă, plină de putere pe care toți trebuiau să o înfrunte; pe care toți o împărtășeau; de care toți cei care gândeau normal se temeau. Scriptura afirmă cu o finalitate absolută, fără rezerve ...

... fiecare să fie omorât pentru păcatul lui.

2 Cronici 25:4

Aceste imagini în cuvinte ne ajută să înțelegem cât de departe a ajuns omenirea de Dumnezeu ca rezultat al păcatului lui Adam și al Evei. Omul era confruntat cu acea întrebare veche: **Cum putem noi scăpa de păcatul nostru și de toate consecințele lui**

și să câștigăm o neprihănire egală cu neprihănirea lui Dumnezeu ca să putem fi primiți înapoi în prezența Lui?

O ÎNCERCARE DISPERATĂ

Vă amintiți cum au încercat Adam și Eva să își ascundă păcatul prin faptul că și-au făcut haine din frunze de smochin?

Am văzut că, deși Domnul a respins eforturile lor, El nu i-a lăsat fără nici o speranță. Din contră, El...

... dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui.

2 Samuel 14:14

Domnul a folosit aceste evenimente pentru a-i învăța pe Adam și pe Eva, și pe noi în același timp, principii care se aplică întregii omeniri.

ACCEPTARE

În același mod în care Adam și Eva nu puteau să se facă pe ei înșiși acceptabili înaintea lui Dumnezeu prin îmbunătățirea înfățișării lor, nici noi nu putem fi acceptați pe baza modului în care arătăm. Se prea poate să îi impresionăm pe alții cu ceea ce părem a fi pe dinafară, dar Dumnezeu știe cum suntem noi în realitate.

Am văzut că Dumnezeu s-a îngrijit de o cale prin care Adam și Eva puteau fi acceptați, dar în alți termeni. Biblia spune că...

Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele, și i-a îmbrăcat cu ele.

Geneza 3:21

Semnificația acestui verset scurt ar putea fi trecută cu privirea dacă nu ar exista alte părți ale Bibliei care îl explică. Deci, ce înseamnă el? Ce le-o fi spus Isus ucenicilor? Foarte simplu: în același mod în care un animal a trebuit să moară pentru a-i îmbrăca pe Adam și Eva în haine acceptabile, și *Isus a trebuit să moară pentru a ne face acceptabili în prezența lui Dumnezeu.* Aceasta a fost și este ideea lui Dumnezeu. Este calea lui Dumnezeu spre a fi acceptat.

Pe măsură ce ucenicii încercau să înțeleagă ce spunea Isus, trebuie să fi existat un torent de întrebări.

De ce a cerut Dumnezeu moartea unui animal pentru Adam și Eva? De ce nu i-a îmbrăcat Dumnezeu pur și simplu cu

frunze alese de El? Și de ce trebuia să moară Isus pentru noi? Nu exista o altă cale?

Putem presupune că Isus a continuat cu următoarea istorisire.

CAIN ȘI ABEL

Vă amintiți că fiii lui Adam și ai Evei Îi aduceau jertfe lui Dumnezeu? De ce făceau ei acest lucru? Am văzut că mijlocul de scăpare rânduit de Dumnezeu avea două dimensiuni.

Exista o dimensiune *lăuntrică* — ceva ce ei trebuiau să facă în inima lor, o decizie pe care Cain și Abel trebuiau să o ia pentru ei înșiși.

Exista și o dimensiune *exterioară* — un element vizual care să îi ajute să înțeleagă de ce era nevoie ca păcatul să fie îndepărtat.

Vă amintiți cum i-am urmărit pe Cain și Abel aducând jertfe lui Dumnezeu, și l-am văzut pe Cain aducând legume din grădina lui, iar pe Abel aducând primul miel din turma lui? Dumnezeu a respins jertfa lui Cain, dar a acceptat-o pe cea a lui Abel. De ce?

CAIN

Dimensiunea lăuntrică: Cain nu l-a crezut pe Dumnezeu. El avea idei proprii legate de modul în care putea să scape de păcat și să se împace cu Dumnezeu.

În același fel, lumea noastră este plină cu oameni care au noțiuni proprii despre Dumnezeu și despre cum să-I fie pe plac. Este la modă să ai o teorie proprie. Este la modă un Dumnezeu făcut la comandă. Cain s-ar fi simțit ca acasă în lumea noastră.

Dimensiunea exterioară: Bazat pe gândirea lui, Cain a făcut ce a considerat de cuviință. El a adus o jertfă care nu ilustra modul în care Dumnezeu rezolva problema păcatului. Legumele nu varsă sânge. Cain a ignorat faptul că...

... *fără vărsare de sânge, nu este iertare.* Evrei 9:22

Jertfa lui nu a asigurat un *acoperământ ispășitor* pentru păcat. Biblia ne spune să nu fim...

... *cum a fost Cain, care era de cel rău ... faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.* 1 Ioan 3:12

ABEL

Pe de altă parte, Dumnezeu a acceptat jertfa lui Abel.

Dimensiunea lăuntrică: Abel se încredea în Domnul ca Mântuitor al său. Aceasta dorea Dumnezeu. Dumnezeu încă mai dorește ca oamenii să se încreadă în El. În paginile Scripturii ni se spune în mod repetat că trebuie să ne încredem în Domnul Isus Cristos ca Mântuitor al nostru.

Dimensiunea exterioară: Dumnezeu a acceptat jertfa lui Abel fiindcă ea ilustra ceea ce Isus a împlinit pe cruce.

- ❖ A reprezentat **înlocuirea**: În același mod în care în locul lui Abel a murit un animal nevinovat, Isus, nevinovat de orice păcat, a murit în locul nostru, luând asupra Lui pedeapsa păcatului nostru.

El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire...

1 Petru 2:24

- ❖ A reprezentat **ispășirea**: În același mod în care un animal și-a vărsat sângele pentru ca Abel să aibă un acoperământ pentru păcate, Isus s-a oferit ca jertfa supremă de sânge pentru ca noi să putem avea parte de iertarea păcatelor.

Biblia spune că relația care s-a rupt din cauza neascultării este restaurată acum prin moartea lui Isus pe cruce.

Odinioară erați străini [de Dumnezeu] și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte...

Coloseni 1:21,22

DUȘMAN

În calitate de copii ai lui Adam și ai Evei, ne naștem în lumea aceasta ca *dușmani* ai lui Dumnezeu...

IMPĂCAT

... dar acum, prin moartea fizică a lui Isus pe cruce, noi suntem *împăcați*. Noi putem fi prieteni din nou. Relația ruptă a fost restaurată.

Este posibil ca unii să spună: "Da, eu văd acum modul în care s-a îngrijit moartea lui Isus de problema păcatului nostru, dar cum putem câștiga o neprihănire *egală* cu neprihănirea lui Dumnezeu pentru ca să fim primiți înapoi în prezența Lui?"

Așa cum am spus cu multe capitole în urmă, această întrebare are două fațete, ca cele două fețe ale unei monede. Ele sunt legate. Nu poți să le desparți. Când Dumnezeu s-a îngrijit de problema păcatului nostru, El s-a ocupat și de lipsa neprihăririi. Vom înțelege acest lucru mai bine puțin mai încolo.

NOE

În zilele lui Noe, oamenii ignorau Cuvântul lui Dumnezeu. Poate că ei credeau că bătrânul era nebun. Oricare să fi fost motivul, ei s-au convins pe ei înșiși că viața exista numai pentru aici și acum. Dumnezeu nu s-a abținut de la a judeca, doar fiindcă ei aveau o filozofie de viață greșită. Ei au pierit în nebunia lor.

Dumnezeu spunea următorul lucru: așa cum oamenii din zilele lui Noe au fost judecați pentru păcatul lor, Dumnezeu îi va judeca pe toți oamenii, indiferent de modul în care gândesc ei.

Nebunul zice în inima lui: "Nu este Dumnezeu!" Psalmi 53:1; 14:1

Cine se încrede în inima lui este un nebun ... Proverbe 28:26

Dumnezeu ne va lăsa să Îl ignorăm și chiar să respingem pentru un timp calea de scăpare pe care El a pregătit-o, dar în final va trebui să înfruntăm sfârșitul iminent: trebuie să plătim datoria păcatului nostru cu moartea noastră veșnică.

Vă amintiți cum Noe și fiii lui erau în siguranță în arcă? Există un singur vas, și o singură ușă prin care să intri pentru a găsi refugiu de potop. Nu există o altă opțiune.

În același fel, Isus Cristos este singura cale către viața veșnică. Așa cum doar în arcă erai în siguranță, doar în Isus putem fi în siguranță de pedeapsa veșnică.

Isus i-a zis: "Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." Ioan 14:6

Este o singură cale spre Dumnezeu. Cei care o ignoră sau o resping, vor avea aceeași soartă cu cei care n-au luat seama la avertismentele lui Noe privind potopul ce urma să vină: moartea veșnică cu toate implicațiile ei.

Biblia este foarte explicită. Isus este singura cale către Dumnezeu.

BABEL

Vă amintiți cum am văzut că Babel a fost prima manifestare a religiei organizate în Biblie?

Oamenii au încercat să construiască un turn cu care să ajungă la cer. Am spus că definiția cuvântului religie este următoarea: *eforturile omului de a ajunge*

la Dumnezeu. La Babel, omul a muncit din greu cu cărămidă și smoală. În același fel, religia este un stăpân care cere frământare continuă. Ea cere eforturi tot mai mari pentru a fi pe placul lui Dumnezeu, al dumnezeilor, al duhurilor și al idolilor.

În contrast cu religia, Biblia spune că singura cale adevărată spre Dumnezeu a fost deschisă de Domnul Însuși, atunci când, în îndurarea Lui, *Dumnezeu a întins o mână spre om* în persoana lui Isus Cristos. Toată lucrarea de care a fost nevoie pentru a restaura relația ruptă a fost făcută de Isus pe cruce.

Parcă vezi scânteia de bucurie din ochii ucenicilor pe măsură ce ascultau despre planul lui Dumnezeu de-a lungul miilor de ani de istorie, plan care s-a împlinit în Isus. Timp de secole, omul a tânjit după ziua în care urma să fie scăpat de judecata păcatului. Acum venise timpul acela. Dar Isus nu și-a terminat explicația. El a continuat, fără îndoială, cu povestea lui Avraam și Isaac.

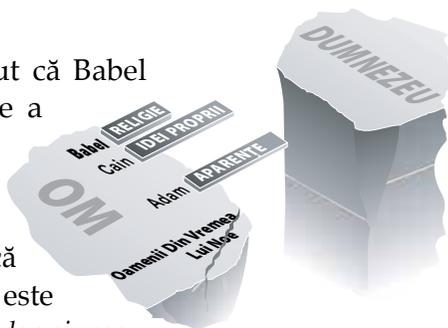
3 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS

— DE LA AVRAAM LA LEGE —

Ucenicii trebuie să se fi tras mai aproape de Isus atunci când El s-a lansat în explicarea povestirii lui Avraam și Isaac. Ei erau toți descendenți direcți ai acestor doi bărbați.

Vă mai amintiți că Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să îl aducă jertfă pe fiul său? Isaac se găsea sub incidența poruncii lui Dumnezeu de a muri și, în realitate, el merita să moară fiindcă era un păcătos. Isaac a fost legat și pus pe altar — complet neajutorat.

Ceea ce spunea Dumnezeu, era următorul lucru: în același mod în care Isaac era neajutorat și nu se putea salva pe sine, noi toți suntem legați de păcat și nu ne putem salva pe noi înșine de consecințele lui.

Vi-l amintiți pe Avraam luând cuțitul și pregătindu-se să îl înfigă în Isaac? Avraam se încredea în bunătatea lui Dumnezeu că El va găsi o soluție la moarte. În ultimul moment Dumnezeu a vorbit din Cer și l-a oprit. Din cauza încrederii lui Avraam, Domnul s-a îngrijit de o jertfă *de înlocuire* pentru Isaac.

UN ÎNLOCUIITOR

Tot așa cum berbecele a murit în locul lui Isaac, *Isus a murit în locul nostru*. Noi ar fi trebuit să murim și să fim pedepsiți pentru păcatul nostru, dar Isus a murit și pe cruce a luat pedeapsa noastră asupra Lui. El este înlocuitorul *nostru*.

Dacă berbecele nu ar fi murit, Isaac ar fi pierit. Dacă Isus nu ar fi murit, noi ar fi trebuit să plătim datoria păcatului *nostru*.

Biblia spune că Dumnezeu a onorat credința lui Avraam.

“Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Romani 4:3

Vă amintiți acel *Certificat de Datornic* pe care îl are fiecare om ca rezultat al păcatului? Biblia spune că Dumnezeu *a pus neprihănire* în contul lui Avraam din cauza credinței lui. Dumnezeu a făcut acest lucru pentru Avraam fiindcă Domnul se uita în perspectivă la ceea ce Isus urma să facă pe cruce. Biblia spune că...

Nu numai pentru el [Avraam] este scris că “i-a fost socotită ca neprihănire”; ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Cristos, Domnul nostru.

Romani 4:23,24

DATORNIC

De-a lungul istoriei, fiecare persoană avea un *Certificat de Datornic*, o datorie uriașă a păcatului pe care fiecare om era responsabil să o plătească. Singurul mod în care datoria putea fi plătită era moartea veșnică a acelei persoane.

DATORIE
ANULATĂ

Dar apoi a venit Isus. Moartea Lui a plătit în totalitate datoria păcatului omului — din trecut, prezent și viitor. De aceea Isus a strigat: “S-a isprăvit!”. *Datoria este plătită!*

Dar plata făcută de Isus va fi valabilă doar pentru o persoană care crede, adică ...

... **nouă celor ce credem** în Cel ce a înviat din morți pe Isus
Cristos, Domnul nostru. Romani 4:24

Amintiți-vă că termenul a *crede*, așa cum este folosit în Biblie, are un înțeles mai profund decât cel pe care i-l conferim noi uneori.

- ❖ Termenii *credință*, *a crede*, *încredere*, a se încrede înseamnă în esență cam același lucru.
- ❖ Credința adevărată se zidește pe stări de fapt (cum ar fi: “Isus a murit în locul nostru pentru păcatul nostru”). Credința nu se bazează pe *a te simți iertat*.
- ❖ Adevărata credință biblică nu se oprește la asimilarea la nivel intelectual a lucrurilor. Ea implică și o încredere a inimii, o *încredere în adevăruri*, manifestată printr-un act voluntar de voință. Noi alegem să credem (de ex. “**Eu** cred că Isus a plătit datoria păcatului **meu**”).

Toate acestea trebuie să fi fost vești bune pentru ucenici. Ele ar trebui să fie vești bune și pentru noi. Biblia spune că ...

... *tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și nu prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.* Romani 15:4

Istorisirile despre Avraam și Isaac erau bine cunoscute ucenicilor. Deși ei le-au auzit din copilărie, vedeau imaginea de ansamblu pentru prima dată. Pe măsură ce Isus vorbea, era o liniște de puteai auzi și musca. Toate privirile erau ațintite spre El, spre MÂNTUITORUL PROMIS, care era acum în mijlocul lor. Isus a continuat.

PAȘTELE

Vă amintiți că pe când copiii lui Israel erau sclavi în Egipt și Dumnezeu i-a scăpat din mâna lui Faraon prin mari urgii? Ultima urgie a fost moartea primului-născut. Dumnezeu a spus că dacă israeliții ascultau de cuvântul Lui, urmau să fie păziți de această tragedie.

Vă amintiți că israeliții trebuiau să jertfească un miel? Biblia spune că Isus este Mielul nostru.

Pare prea puțin o coincidență faptul că de la începutul vieții Lui, Isus a fost identificat cu aceste ființe nevinovate. El s-a născut într-un staul, un loc unde puteau fi adăpostiți mielușei. Primii lui vizitatori au fost păstori, oameni care se îngrijeau de miei și aveau grijă să nu li se întâmple nimic rău. Ni se spune că Betleem-ul, orașul lui natal, a fost ales de marii preoți să fie locul unde să se crească mieii pentru jertfa de la Templu. Ioan Botezătorul a spus despre Isus:

"Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!" Ioan 1:29

De aceea, atunci când Îl vedem pe Isus identificat cu mielul de Paște, nu ar trebui să fim surprinși. Paralelele sunt uimitoare. Voi menționa doar câteva.

Vă amintiți că mielul de Paște trebuia să fie *fără cusur*?

Isus era *fără păcat*.

Mielul trebuia să fie *de parte bărbătească*.

Isus era *bărbat*.

Mielul de Paște era omorât, murind *în locul* primului născut.

Isus a murit *în locul nostru*.

Sângele mielului era aplicat pe stâlpii ușii și pe pragul de sus al casei.

Așa cum erai în siguranță doar stând în casă, doar credința în ceea ce a făcut Isus pe cruce ne asigură scăparea de moartea veșnică.

Când a venit îngerul morții, el *trecea de orice casă* pe care vedea sânge.

În același mod Dumnezeu s-a îngrijit de o cale prin care judecata Lui *să treacă peste noi*, și făcând astfel, judecata pe care o meritam noi, a căzut pe Isus.

Dumnezeu le-a menționat clar israeliților că nu au voie să zdrobească nici un os, atunci când mâncau mielul de Paște. Fiindcă acel miel era o reprezentare, o prefigurare a lui Isus. Nici oasele lui Isus nu au fost rupte. Când soldații romani ...

... au venit la Isus, și au văzut că murise, nu l-au zdrobit fluierile picioarelor.

Ioan 19:33

În timp ce ucenicii stăteau acolo, sorbind fiecare cuvânt, ascultându-L pe Isus cum explica adevărata semnificație a Paștelui, nu puteau să nu se gândească ce perioadă a anului era. Isus a fost răstignit exact în ziua în care a murit mielul de Paște. Ei nu aveau de unde să știe că preoții intenționau să-L omoare după terminarea praznicului, dar știau un lucru — că planul lui Dumnezeu a triumfat. Isus nu numai că a murit în ziua potrivită, ci și în ceasul al nouălea (15:00), tocmai în ceasul în care era jertfit mielul de la Templu — momentul jertfei de seară. El a murit exact la timp, așa cum a spus Biblia că se va întâmpla.¹ Scriptura spune ...

... Cristos, Paștele noastre, a fost jertfit.

1 Corinteni 5:7

LEGEA

Vă amintiți de cele Zece Porunci? Israelii credeau că vor fi ușor de împlinit. Azi, mulți oameni cred că poți să fii pe placul lui Dumnezeu, împlinind cele zece reguli, sau o versiune modificată a lor. Dar noi am văzut că Dumnezeu nu așteaptă nimic mai puțin decât ascultare desăvârșită.

Căci, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.

Iacov 2:10

Încercarea de a ține cele zece porunci nu reface relația ruptă cu Dumnezeu.

Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.

Romani 3:20

Legea ne reamintește de dilema noastră veche de când lumea, de tipul celor două fațete ale unei monede. *Noi avem ceva ce nu vrem — păcat; și avem nevoie de ceva ce nu avem — neprihănire.* Cele zece porunci nu pot să ne dea o neprihănire egală cu neprihănirea lui Dumnezeu.

Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege, despre ea mărturisesc Legea și proorocii, și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Cristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El.

Romani 3:21,22

Isus a arătat omenirii că există un tip de neprihănire care nu are nici o legătură cu Legea, un nivel de bunătate care vine direct de la Dumnezeu. Biblia spune că pentru a obține acest tip de neprihănire, tot ce trebuie să facem este să *credem*. Foarte simplu. Simplu pentru noi, dar, pentru Dumnezeu cu implicații mult mai mari.

Caracterul drept al lui Dumnezeu nu putea să treacă cu vederea păcatul și să se prefacă că nu s-a întâmplat nimic. Păcatul trebuia pedepsit — trebuia ca moartea să intervină. Până în acest moment, omul a adus jertfe animale ca plată pentru moarte, dar acestea erau doar acoperăminte temporare, fiindcă ...

... este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.

Evrei 10:4

Exista oare o altă soluție? Poate că un om putea să moară pentru altul, dar în acest caz acel om ar fi trebuit să fie atât *fără păcat* cât și *dispus să fie pedepsit*. Nu a existat nici o astfel de persoană. Fiecare bărbat și femeie din orice veac a fost confruntat cu o datorie personală pentru păcat — de aceea ei nu ar fi putut cu nici un chip să plătească datoria altuia. Dar apoi Dumnezeu Însuși a părăsit Cerul și a devenit om — un om fără păcat. Printr-un act extraordinar de dragoste altruistă ...

Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu ...

Romani 3:25

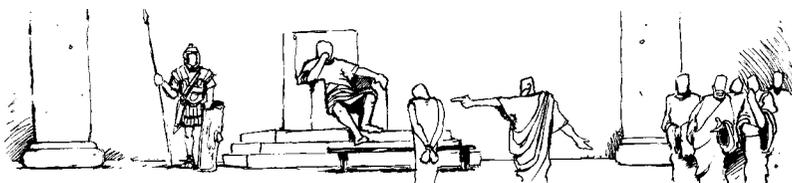
Natura dreaptă a lui Dumnezeu a fost satisfăcută prin moartea lui Isus, o plată cu moartea pentru păcat. Dumnezeu a lăsat

nepedepsite păcatele săvârșite mai înainte fiindcă El știa că într-o zi Isus urma să moară pentru toate păcatele — trecute, prezente și viitoare — plătind pe deplin pedeapsa cu moartea. Isus a murit pentru ca Dumnezeu să poată ...

... în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel în cât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.

Romani 3:26

Cuvântul **îndreptățit** era un termen juridic folosit în curțile de judecată din vremea lui Isus. Vă amintiți evenimentele legate de păcătuirea omului în grădină? În acel moment Dumnezeu a dezbrăcat mantia de prieten și și-a pus mantia de magistrat. În calitate de judecător drept și corect Dumnezeu l-a găsit pe om VINOVAȚ de o fărădelege, încălcând Legea perfectă a lui Dumnezeu, păcătuiind împotriva unui Dumnezeu sfânt. Omul stătea în fața unui Dumnezeu încruntat, acuzat și condamnat fiind un călcător perpetuu, incurabil al Legii. Sentința era moartea — moartea veșnică.

Dar apoi Dumnezeu s-a ridicat de pe scaunul Său de judecată, și dezbrăcând mantia de judecător, Și-a pus din nou mantia prieteniei. Dumnezeu a părăsit înălțimile Cerului și a coborât la noi în calitate de Dumnezeul-om, Isus, pentru a sta lângă noi în fața scaunului de judecată. El avea un singur scop – să ia sentința noastră cu moartea asupra Lui și să o plătească în locul nostru. De vreme ce El nu avea nici un păcat personal pentru care ar fi putut să moară, El a putut să moară pentru păcatele altora.² El a murit în locul nostru. El a putut plăti astfel pedeapsa cu moartea pentru toate timpurile, pentru întreaga omenire.

Păcatul nu mai era, dar încă mai era nevoie de neprihănire. A, da, am văzut mai devreme că, la fel ca Avraam, noi primim neprihănirea prin credință. Cu toate acestea, pentru a se

putea atribui acea puritate, trebuia să se întâmple ceva în sala de judecată a lui Dumnezeu. Isus nu a luat asupra Lui doar hainele putrede ale păcatului, ci mai apoi — minunea minunilor — El ne-a înfășurat strâns cu haina pură, curată a neprihănirii Lui, *un nivel de neprihănire care este în totalitate egal cu perfecțiunea LUI sfântă.*

Acum, în timp ce Dumnezeu stă ca un judecător și se uită la fețele oamenilor, oriunde El vede pe vreunul îmbrăcat

DECLARAT
NEPRIHĂNIT

cu neprihănirea lui Cristos, El poate spune cu sinceritate și cu dreptate: *“În sala Mea de judecată din cer, acel bărbat, acea femeie, stă în fața Mea fiind perfect.”* Judecătorul Atotputernic al Cerului Își ridică ciocănelul de lemn și, cu o lovitură, ne declară

“Neprihănit!”

Acesta este înțelesul cuvântului ÎNDREPTĂȚIT — *a fi declarat neprihănit înaintea lui Dumnezeu.* Dar amintiți-vă: acest lucru este valabil doar pentru aceia care cred că Isus a murit în locul lor. Biblia spune că ...

... omul este socotit neprihănit prin credință ... *Romani 3:28*

Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos. *Romani 5:1*

Nu, cele zece porunci nu ne pot face neprihăniți.

Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege ... *Galateni 3:11*

Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

Romani 3:23

Dar Legea avea un scop. Biblia spune că cele zece porunci sunt ca un învățător care ne ia de mână, de conduce la cruce, și ne scoate în evidență nevoia de Mântuitor.

... Legea ne-a fost un îndrumător spre Cristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. *Galateni 3:24*

Toți au nevoie de un Mântuitor. Doar când suntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Cristos, vom avea parte de zâmbetul binevoitor al lui Dumnezeu.

DRAGOSTE ȘI DREPTATE

Pe drumul spre Emaus, Isus le-a spus ucenicilor că *a trebuit* să moară. Ideea că Isus *a trebuit să moară* ne creează disconfort — știm că nu merităm o astfel de dragoste. De ce a spus El una ca asta? Moartea Lui a fost necesară doar în următorul sens:

Dacă Dumnezeu ar fi îngăduit în mod exclusiv ca latura *dreaptă* a naturii Lui să se manifeste, atunci noi am fi murit pentru propriile noastre păcate. Acesta ar fi fost lucrul corect, dar *dragostea* Lui nu ar fi îngăduit aceasta.

Pe de altă parte, dacă numai *dragostea* s-ar fi manifestat în caracterul Său, El ar fi ignorat păcatul pentru veșnicie. Dar aceasta nu era o posibilitate din cauza naturii Lui *drepte*. Trebuia să se rezolve problema păcatului.

Pe cruce vedem manifestarea echilibrată în mod perfect și complet a ambelor atribute — manifestarea unei *iubiri* fără margini și satisfacerea unei *dreptăți* infinite. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, *dragostea* și *dreptatea* au făcut crucea să fie necesară.

Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.

Ioan 15:13

Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.

Romani 5:8

4 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS

— DE LA CORTUL ÎNTĂLNIRII LA ȘARPELE DE ARAMĂ —

Amintiți-vă de modul în care Dumnezeu l-a instruit pe Moise să construiască cortul întâlnirii. Era un element vizual elaborat care să ne ajute să înțelegem ceea ce făcea Dumnezeu pentru a restaura relația noastră ruptă cu El. Vă amintiți că Dumnezeu Își manifesta prezența în mijlocul israeliților printr-un nor în timpul zilei și printr-un stâlp de foc noaptea? Acel *stâlp* plana deasupra chivotului legământului din Locul prea sfânt.

O UȘĂ

Când omul se apropia de Dumnezeu care era în cort, primul lucru pe care îl vedea era un gard în jurul curții care avea o singură ușă, o reamintire a faptului că există o singură cale spre Dumnezeu. Isus a spus ...

“Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Ioan 14:6

ALTARUL DE ARAMĂ

Când o persoană intra în complexul cortului, prima piesă de mobilier pe care o vedea era un altar din aramă, o reamintire a faptului că primul pas spre o relație corectă cu Dumnezeu se făcea prin jertfa de sânge. Același lucru este valabil și pentru noi. Primul și singurul pas spre o relație corectă cu Dumnezeu este prin Isus, care Și-a jertfit viața în locul nostru.

Chiar și o comparație foarte scurtă între aceste două locuri ale morții — altarul de aramă și crucea — arată faptul că Isus a împlinit în totalitate imaginea grafică ilustrată prin jertfele aduse la Cort.

Altarul de aramă	Crucea
Jertfa era ...	Isus ...
... fie din cireadă fie din turmă.	... este Mielul lui Dumnezeu
... de parte bărbătească	... este bărbat
... fără cusur	... este fără păcat
... [să fie] primit de Domnul	... a murit în locul nostru
... ca să facă ispășire [sau acoperământ pentru păcate] pentru el	... este calea prin care putem avea iertarea păcatelor
... o [jertfă] de sânge. <i>Levitic 1:2-5</i>	... a fost jertfa de sânge adusă pentru noi.

SFEȘNICUL

Vă amintiți că Dumnezeu i-a spus lui Moise să facă un sfeșnic din aur curat pentru a lumina Locul sfânt? Aceasta este o întruchipare a lui Isus care a spus ...

“Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

Ioan 8:12

Isus vrea să îi elibereze pe oameni din întunericul păcatului și să îi aducă la lumina vieții veșnice.

MASA CU PĂINILE

Vă amintiți când Dumnezeu i-a spus lui Moise să facă o masă și să pună pe ea douăsprezece pâini, fiecare reprezentând una dintre cele douăsprezece seminții ale lui Israel? Din nou, aceasta este o întruchipare a lui Isus care a spus ...

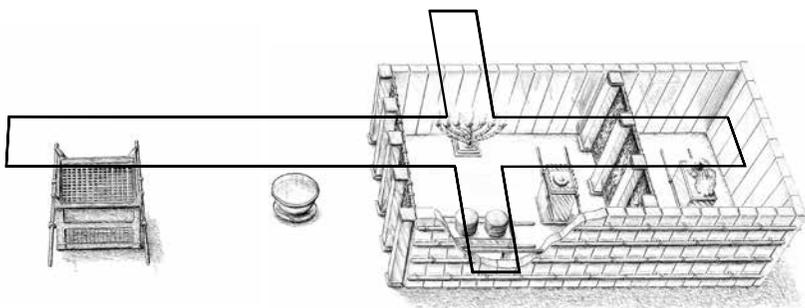
“Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.”

Ioan 6:35

Așa cum cele douăsprezece pâini ilustrau faptul că era suficientă pâine pentru toți din Israel, moartea lui Isus a fost pentru păcatele întregii lumi. Fiind pâinea vieții, El ne oferă viața veșnică.

“Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viața veșnică. Eu sunt Pâinea vieții.”

Ioan 6:47,48

PERDEAUA

Gândiți-vă din nou la modul în care Dumnezeu l-a instruit pe Moise să pună o perdea groasă între Locul sfânt și Locul prea sfânt. Omul păcătos era oprit de la a intra în prezența sfântă a lui Dumnezeu.

Biblia spune că noi suntem despărțiți de Dumnezeu și nu putem să intrăm în prezența Lui din cauza păcatului nostru. Noi suntem ÎNSTRĂINAȚI de Dumnezeu și de dragostea Lui.

Dar apoi a venit Isus. Scriptura ne spune că perdeaua din cort era o imagine a trupului Său fizic. Când El a murit pe cruce, perdeaua s-a rupt în două de sus până jos. Nici un om nu ar fi putut rupe vălul, dar Dumnezeu l-a rupt pentru a ilustra trupul lui Isus care a fost jertfit pentru tine și pentru mine. Când ne punem încrederea în El, păcatul nostru este iertat și putem să intrăm plini de curaj în prezența lui Dumnezeu. Relația a fost restaurată.

Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său... să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină...

Evrei 10:19-22

Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Cristos.

Efesenii 2:13

Noi nu suntem primiți înapoi doar ca simpli prieteni. Scriptura ne spune că suntem așezați în familia lui Dumnezeu ca membri cu drepturi depline — ea ne spune că suntem înfiați.

În lumea romană din zilele lui Isus, adopția era *ritualul legal de atribuire drepturilor de fiu*. În societatea noastră modernă, un copil care se naște într-o familie este recunoscut automat ca unul care are drepturile și privilegiile acelei familii. Dar într-o lume în care bărbații aveau soții, concubine și amante, și în același timp copii cu slavele lor, un copil nu putea fi moștenitor legal decât după ce era investit cu acel drept de fiu printr-o acțiune separată. Odată adoptat ca fiu, deveniai un membru deplin al familiei.

INFIAT

La fel este și cu noi. Noi, care eram odată ÎNSTRĂINAȚI de dragostea lui Dumnezeu, am devenit acum membri ai familiei lui Dumnezeu – ca FII.

Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: "Ava [Tati]", adică: "Tată!" Așa că nu mai ești rob [al păcatului și al lui Satan], ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.

Galateni 4:6,7

CAPACUL ISPĂȘIRII

Capacul ispășirii era un capac special pe chivotul legământului, care se găsea în Locul prea sfânt. Acolo aducea marele preot sângele, odată pe an, în ziua ispășirii. Dumnezeu le-a dat israeliților o cale de scăpare de la judecata pentru păcatele lor prin sângele vărsat al unui miel nevinovat. În același mod, acum, Isus este capacul ispășirii pentru noi și prin sângele Lui vărsat noi găsim o cale de scăpare de moartea veșnică. Omul nu mai trebuie să aducă miei ca jertfă. Isus a fost jertfa finală. Dumnezeu spune...

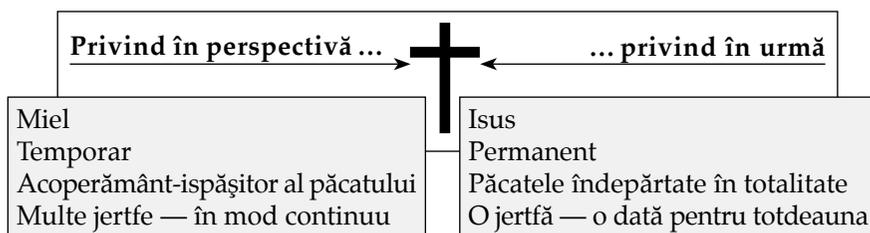
“Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor.” Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat. *Evrei 10:17,18*

Prin moartea lui Isus pe cruce, a murit ultimul Miel. Încă de la începutul istoriei, planul lui Dumnezeu a fost ca scăparea să fie asigurată prin Isus. Jertfele au fost doar un simbol a ceea ce urma să vină. Ele nu aveau nimic unic; ele nu puteau îndepărta păcatul. Dar acum nu mai era necesar să se aducă nici un fel de jertfă, fiindcă sângele lui Isus a plătit odată pentru totdeauna datoria păcatului.

... am fost sfințiți ... prin jertfirea trupului lui Isus Cristos, odată pentru totdeauna.

Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele, El, dimpotrivă ... a adus o singură jertfă pentru păcate. *Evrei 10:10-12*

Dumnezeu a primit animalele fiindcă El privea istoria în perspectiva momentului în care Isus urma să moară ca jertfă finală. Când Isus a murit, El a făcut mai mult decât doar a acoperi păcatul pentru un an. El l-a îndepărtat din fața lui Dumnezeu pentru totdeauna. Pe cruce El a strigat; “S-a isprăvit” — a fost găsit ultimul Miel.

Isus posibil să fi spus ucenicilor multe alte lucruri despre Sine Însuși care sunt ilustrate în cort, fiindcă acesta este un element vizual incredibil ca detaliu, plin de comparații. Puteți fi sigur că ceea ce Isus le-a spus era ceva de neuitat.

MOISE ȘI SARPELE DE ARAMĂ

Amintiți-vă când israeliții au păcătuit și Dumnezeu a trimis șerpii. Ei au strigat către El pentru scăpare, așa că Dumnezeu i-a cerut lui Moise să facă un șarpe de aramă și să îl înalțe în mijlocul taberei. Pentru a fi vindecați, tot ce trebuiau să facă

oamenii era să PRIVEASCĂ spre șarpe. Nu exista nimic altceva ce ar fi putut să facă.

Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimes pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.

Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Ioan 3:14-18

Omul se naște în această lume *fiind deja condamnat*. Noi suntem ca și israeliții care au fost mușcați de șerpi. Și noi suntem MORȚI. Nu avem relație cu Dumnezeu; trupurile noastre vor muri în cele din urmă și, după moarte, vom avea parte de moartea a doua, pedeapsa în iazul de foc.

Dar Isus intră în scenă. El a plătit datoria păcatului prin propria-I moarte. Dar Isus nu a rămas mort – El a revenit la viață. Dacă privim spre El cu credință, așa cum priveau israeliții spre șarpele de aramă, noi devenim VII din punct de vedere spiritual, atât acum cât și pentru veșnicie. Biblia menționează acest lucru sub denumirea *naștere din nou*.

Pe voi, care erați morți în greșelile voastre... Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. Coloseni 2:13

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile [păcatele] noastre, ne-a adus la viață împreună cu Cristos...

Efesenii 2:4,5

Cândva MORȚI din punct de vedere spiritual, acum suntem VII și vom locui pentru totdeauna în Rai.

5 MESAJUL DRUMULUI SPRE EMAUS

— DE LA IOAN BOTEZĂTORUL LA ÎNVIERE —

Pe măsură ce Isus explica ucenicilor în mod sistematic semnificația evenimentelor înregistrate în Scriptură, este posibil ca El să fi elaborat chiar și mai multe lucruri decât cele de care ne-am atins noi aici. Fără îndoială ucenicii Lui erau foarte interesați de subiectele pe care ei le-au trăit pe propria piele.

PĂSTORUL CEL BUN

Biblia spune că ...

Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui ...

Isaia 53:6

Omul a ales să meargă pe *propria cale*, pășind pe un drum care l-a dus într-o pustie spirituală. Biblia spune că omul este PIERDUT.

Dar Isus a venit să ne caute. În timp ce era pe Pământ El a spus o pildă care descrie grija lui Dumnezeu.

“Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: ‘Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.’ Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință.”

Luca 15:3-7

Dumnezeu ar fi putut sta în Cer și ar fi putut să Își întoarcă spatele umanității pentru totdeauna, dar nu s-a întâmplat așa. Biblia spune clar că Isus a fost Cel care a luat inițiativa de a ne căuta, și mai apoi, în calitate de păstor bun, a mers chiar mai departe.

“Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.”

Ioan 10:11

Tocmai acest lucru l-a făcut Isus. El *a murit pentru noi, în locul nostru, pentru a plăti datoria păcatului nostru*. Aceasta este

dragoste în cea mai pură formă. Da, Dumnezeu este dragoste, dar nu fără un preț imens. Când Isus era pe cruce El a strigat:

“Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Marcu 15:34

Isus nu a murit doar fizic, ci exista și o dimensiune spirituală a morții Lui. *Păcatul cere despărțire*. În acele ore disperate de pe cruce, Dumnezeu Tatăl Și-a întors spatele Fiului Său. Trebuie să Îi fi zdrobit inima iubitoare, dar rămânând credincios naturii Sale sfinte, Dumnezeu nu a putut să Se uite la Isus când El a luat păcatul nostru asupra Sa. Biblia spune că cerul s-a întunecat deși era miezul zilei. Era ca și cum Tatăl nu ar fi vrut ca lumea să vadă agonia prin care a trecut Fiul, atunci când Isus a luat păcatul nostru de bunăvoie asupra Sa, devenind Mielul nostru înlocuitor, și când a murit. Dumnezeu a îngăduit acest lucru; ba mai mult, El a plănuit acest lucru.

MAREA ÎNLOCUIRE

Biblia spune că ...

Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut *păcat pentru noi ...

2 Corinteni 5:21

Acest verset nu vrea să spună că Isus a devenit păcătos. Cuvântul *păcat comunică ideea unei jertfe de ispășire pentru păcat. *“Dumnezeu L-a făcut pe Isus, care nu avea păcat, o jertfă de ispășire pentru noi ...”* Când Isus a luat păcatul nostru, Dumnezeu a vărsat peste El toată furia îndreptățită a urii Lui față de păcat. Atunci Isus a putut face ceva ce noi nu am fi putut. El a spus: *“S-a isprăvit”*. Dacă am fi plătit datoria păcatului nostru, noi ar fi trebuit să continuăm să o plătim — pentru veșnicie. Noi nu am fi putut spune niciodată: *“S-a isprăvit”*. Dar Isus a plătit-o în totalitate.

Cealaltă parte a versetului spune:

... ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El. *2 Corinteni 5:21*

Doar în El găsim neprihănire. Nu este neprihănirea noastră. *Isus a luat păcatul nostru și ne-a dat neprihănirea Lui*. Este cel mai mareț dintre toate schimburile. Nu mai este nevoie ca sângele mielului să acopere păcatul nostru; noi suntem îmbrăcați cu ceva mult mai bun, cu neprihănirea lui Cristos. Când ne încredem în El, Dumnezeu ne dă neprihănirea Lui! Vă amintiți întrebarea de peste vremi — *“Cum poate un om să scape de păcatul său și să*

câștigi o neprihănire egală cu neprihănirea lui Dumnezeu pentru ca să poată fi primit în prezența lui Dumnezeu?” Răspunsul complet se găsește în acest verset. Citiți-l încă o dată.

Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut [o jertfă pentru] păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.

2 Corinteni 5:21

ÎNVIEREA

Da, Isus a murit, dar El nu a rămas mort ca profeții vremurilor trecute. Isus a revenit la viață pentru a dovedi că moartea nu avea nici o putere asupra Lui. El a spus...

“Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși.”

Ioan 10:17-18

Romanii au fost acuzați pentru că L-au executat pe Isus iar liderii religioși că i-au împins să o facă. De-a lungul secolelor, evreii au avut parte de prigoană extremă bazată pe premiza că întregul eveniment trist a fost din vina lor. Acest mod de a judeca lucrurile este greșit în totalitate. Biblia afirmă clar că Isus a fost Cel care Și-a dat viața în mod voluntar. Nimeni nu L-a forțat să moară împotriva voii Lui. A fost alegerea Lui, motivată de dragostea Lui pentru noi. Adevărul este că vinovate pentru țintuirea lui Isus pe cruce au fost păcatele întregii lumi.

Învierea a fost dovada plină de putere a faptului că natura *dreaptă* a lui Dumnezeu a fost satisfăcută prin moartea lui Isus în locul nostru. Plata a fost făcută și a fost primită ca una suficientă! Mormântul nu a avut putere asupra Lui. El a biruit moartea! Isus a rupt lanțurile păcatului, a biruit puterea lui Satan și a îndepărtat finalitatea cumplită a morții.

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.

Evrei 2:14,15

Trebuie să îl fi cuprins o disperare cumplită pe Satan când Isus a înviat. Satan credea că, atunci când l-a împins pe Iuda Iscarioteanul să Îl trădeze pe Isus, el era învingătorul. Acum fusese învins în propriul joc. Cea mai puternică unealtă a lui — moartea — și-a pierdut boldul.

RĂSCUMPĂRAT

Timp de secole, omul a fost ROB al voii lui Satan. Prin minciuni sfruntate, imitarea adevărului, până și prin negarea propriei lui existențe, Satan a manipulat omenirea în vederea împlinirii propriilor scopuri. Dar chiar și fără influența lui Satan, omul n-ar fi putut să trăiască o viață perfectă. Omul era ROB al păcatului.

ROB

ELIBERAT
RĂSCUMPĂRAT

Dar a venit Isus și ne-a RĂSCUMPĂRAT. Pentru noi este greu de perceput semnificația deplină pe care o are acest cuvânt dacă nu înțelegem asocierea lui cu sistemul antic de sclavie.

Un om înstărit mergea la piața de sclavi să cumpere un sclav. Acolo el îi vedea pe captivi puși în lanțuri, umiliți și zdrobiți, fiecare având un anumit preț. Omul plătea prețul care i se cerea și sclavul devenea al lui. Până acum, nimic neobișnuit, dar acum povestea ia o întorsătură interesantă. Uneori, foarte rar, noul proprietar îl scotea pe noul său sclav din piața de sclavi, îi rupea lanțurile și îi reda libertatea. Când se întâmpla acest lucru, se spunea că sclavul a fost RĂSCUMPĂRAT.

Acest lucru l-a făcut Isus pentru noi. Noi eram legați de lanțurile păcatului și de Satan în piața de sclavi a vieții. Nu aveam nici o posibilitate să ne eliberăm de unii singuri. Dar iată că a venit Isus și ne-a cumpărat, plătind prețul cu propriul Său sânge. Apoi El ne-a scos din piață, ne-a rupt lanțurile și ne-a redat libertatea.

*Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost **răscumprați** din felul deșert de viațuire, pe care-L moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană.*

1 Petru 1:18,19

*În El avem **răscumpărarea**, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.*

Efeseni 1:7

STAULUL OILOR

Acum să continuăm cu analogia pe care a folosit-o Isus descriindu-ne ca oi. Vă amintiți că un păstor bun dormea la intrarea staulului pentru a proteja turma? Isus a spus ...

“Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit.” Ioan 10:9

Staulul avea o singură ușă. În același mod, Isus este singura ușă spre viața veșnică. Nu există nici o altă cale prin care să fi salvat de consecințele păcatului.

- ... tot așa cum exista un singur mod în care Cain și Abel puteau să se apropie de Dumnezeu;
- ... tot așa cum exista o singură ușă spre siguranța garantată de arca lui Noe;
- ... tot așa cum exista o singură ușă de intrare în Cort;
- ... tot așa cum există o singură ușă a staulului oilor, Isus este singura cale spre Dumnezeu.

Unii oameni cred că poți ajunge la Dumnezeu printr-o altă religie, sau poate printr-o combinație a mai multor religii, dar Biblia nu îngăduie posibilitatea unei alte *căi* spre Dumnezeu. Acest lucru poate părea discriminare în vremurile noastre marcate de gândire liberă, dar Biblia subliniază în mod repetat acest adevăr: *Isus este singura cale.*

În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți. Fapte 4:12

E posibil ca unora să nu le placă această perspectivă biblică îngustă, dar cu toate acestea, pentru a spune ceea ce spune textul, trebuie să afirm că aceasta este învățătura clară a Bibliei. Ea mai spune și faptul că dacă nu suntem de acord cu calea aleasă de Dumnezeu, putem să o respingem. Dumnezeu ne acordă această libertate, dar apoi va trebui să ne și plătim datoria cu moartea noastră pentru veșnicie. Desigur, o persoană poate nega existența lui Dumnezeu și să ignore în totalitate mesajul Bibliei, deși, trebuie să recunoască cu sinceritate, că este o opțiune riscantă.

INTOLERANȚA

Deși Isus a comunicat clar că nu există nici o altă cale spre Dumnezeu, El nu a susținut cenzurarea violentă a altor credințe. Poziția Lui a fost cea de a-i învăța pe oameni adevărul. Adevărul expune greșeala și apoi oamenii sunt liberi să aleagă.

Pe măsură ce ucenicii Îl ascultau pe Isus învățându-i din Lege și din Profeți, ei trebuie să fi avut premoniții legate de consecințele mesajului Său. Ei trăiau în Imperiul Roman. Romanii tolerau alte grupări religioase până într-un anumit punct, dar ei mai credeau și faptul că Cezar era un dumnezeu. Romanii nu ar fi obiectat nimic la Isus fiind prezentat ca și o *altă cale* spre Dumnezeu, dar să înveți ceea ce învăța Isus — că *El este singura cale* — urma să pună în pericol viețile lor. În acord cu alte surse extra biblice, toți cei unsprezece dintre primii ucenici, cu excepția unuia, au fost omorâți din cauza acestui mesaj. Ei au murit pentru ceea ce știau ei că este adevărul. Al unsprezecelea a fost trimis în exil.

FARISEII

Fariseii, dintre toți oamenii, erau impecabil de religioși. Ei aveau o listă lungă a lucrurilor care erau permise și a celor ce nu erau permise.

Azi, una dintre cele mai comune concepții greșite despre viață este că oamenii pot să își câștige intrarea în Rai făcând suficient bine pentru a contrabalansa răul pe care îl fac. Bazat pe un *astfel* de mod de gândire, ei merg la biserică, se roagă, aprind lumânări, fac penitență, dau la colectă, etc., sperând că vor fi acceptați de Dumnezeu. Dar Biblia nu învață așa ceva — nicăieri. De fapt, ea afirmă tocmai opusul.

Fariseii erau foarte religioși, dar Isus a condamnat atât trăirea lor cât și învățătura lor ca fiind greșite. Isus a spus că singura cale adevărată spre Dumnezeu era credința în El.

Noi manifestăm credință în fiecare zi. Probabil că aplicați un principiu al credinței chiar acum. Dacă stați pe un scaun în momentul acesta, vă încredeți în acel scaun să vă țină, fără să se prăbușească. Este puțin probabil că v-ați așezat gândindu-vă — “*Voi avea încrederea ca acest scaun să fie rezistent*” — dar, cu toate acestea, ați manifestat încredere în scaun. Într-un fel, credința în sine este neutră. Ce este important în toate acestea: în ce sau în cine vă puneți încrederea? Scaunul posibil să se prăbușească — dar, la urma urmei, este doar un scaun. Dar, dacă vă puneți încrederea în Isus că El a plătit datoria păcatului dumneavoastră, atunci puteți să aveți convingerea că El a făcut într-adevăr acest lucru. El a promis.

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

Efeseni 2:8,9

Biblia spune că noi suntem salvați de consecințele păcatului prin credința în Isus Cristos. Această *salvare* este un *dar* de la Dumnezeu. Noi nu a trebuit să o câștigăm prin vreun act religios sau vreo faptă bună.

Darurile se dau gratis. Dacă lucrezi pentru un *dar*, atunci el nu va mai fi un dar.

Darurile sunt, în sensul cel mai deplin, nemeritate.

Dacă simțim că îl merităm, el încetează să mai fie un *dar* fiindcă devine un *premiu*. Viața veșnică pe care o dă Dumnezeu este cu adevărat un dar fiindcă nu o merităm sub nici o formă.

Fariseii erau convinși că faptele lor bune urmau să fie pe placul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu spune că dacă El ar accepta oamenii bazat pe ceea ce fac ei prin puterile proprii, atunci oamenii s-ar *lăuda* cu bunătatea lor. El ne mântuiește de judecată, nu bazat pe cât de buni suntem, ci pe baza *credinței* noastre.

Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru.

Romani 6:23

Prin credință, noi credem că Isus a murit *în locul nostru*, pentru păcatul nostru.

Prin credință, noi credem că Isus a plătit datoria păcatului *nostru*.

Prin credință, noi credem că dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută prin acea moarte. Noi credem că atunci când El

se uită la noi, El nu mai vede păcatul nostru, ci El ne vede îmbrăcați în neprihănirea lui Isus.

Prin credință, noi credem că Dumnezeu ne dă darul vieții veșnice.

Toată este credință, dar *nu* credință oarbă.

Este *credință* zidită pe *adevărurile* pe care le găsim în Biblie.

Unii oameni conferă o aură spirituală credinței. Ea devine cantitativă. Ai fie multă credință, fie puțină. Dar acest mod de gândire aduce confuzie asupra a ceea ce este important. A-ți pune încrederea în ceea ce Isus a făcut pe cruce pentru noi este similar cu un om ce se îneacă *încuviințând* convingător cu capul spre salvamar când acesta din urmă întreabă: "Ai încredere în mine să te salvez?". Convingerea încuviințării este imaterială. Ideea *nu* este *datul din cap*. Ideea este că cel ce se îneacă recunoaște și se încrede în salvamar să îl salveze. Ar fi ridicol ca mai târziu cel ce se îneacă să susțină că puterea cu care a *încuviințat* i-a salvat viața. La fel este și cu noi. Noi trebuie să ne încredem în Isus să ne salveze de păcatul nostru, dar nu mărima încrederii noastre este ceea ce ne salvează; ci ceea ce Isus a făcut pentru noi, murind pe cruce.

Deoarece în ea [Evanghelie] este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință ...

Romani 1:17

Continuând analogia omului ce se îneacă, dați-mi voie să mai adaug și faptul că este important să *știi* că te îneci. Dacă ești convins că te menții la suprafață numai bine, vei respinge orice fel de ajutor. Cu toate acestea, chiar dacă *știi* că te îneci, dar ești prea mândru să ceri ajutor, te vei îneca. Este posibil ca alții să vadă că ai dificultăți, dar ei nu te vor putea ajuta până când nu le îngădui să o facă. Este același lucru și din punct de vedere spiritual. Trebuie să te vezi pe tine însuși ca păcătos fără nici o șansă, înainte să poți fi salvat de datoria păcatului tău. Acesta este punctul de pornire.

Biblia este plină de ilustrații despre cine este Isus Cristos și ce a făcut El. Noi putem doar să presupunem care dintre acele ilustrații le-a folosit Isus când i-a învățat pe ucenici. Fără îndoială El le-a folosit pe majoritatea sau pe toate cele pe care le-am abordat noi. Probabil că a folosit și mai multe. Când a terminat de vorbit, camera trebuie să fi fost cufundată în tăcere. Întrebarea care a rămas pentru ucenicii lui Isus este aceeași întrebare care ne rămâne și nouă. În cine vă puneți încrederea? În dumneavoastră înșivă, în religia dumneavoastră, în ideile dumneavoastră, în faptele dumneavoastră bune, sau în faptul că Isus a murit în locul dumneavoastră pentru a plăti datoria păcatului dumneavoastră?

Acum ar trebui să aibă sens. Dacă v-ar întreba cineva: "De ce a murit Isus?" ar trebui să puteți răspunde:

Păcatul cere moarte. În loc ca fiecare dintre noi să murim pentru păcatul nostru și să plătim consecințele lui veșnice, Isus a murit în locul nostru, luând acele consecințe asupra Lui însuși. El este înlocuitorul nostru.

Dacă cineva v-ar întreba: "Cum pot ajunge în Cer?" ar trebui să puteți răspunde:

Pentru a trăi în Cer trebuie să fim curați și desăvârșiți, așa cum Dumnezeu este curat și perfect. Dacă ne punem încrederea în Dumnezeu, crezând că atunci când Isus murea pe cruce, El murea în locul nostru - pentru păcatele noastre, atunci Dumnezeu ne va îmbrăca cu neprihănirea Lui și vom fi acceptați în totalitate.

Isus a luat păcatul nostru și ne oferă neprihănirea Lui.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

1 EU CE SĂ FAC?

2 TIMPUL POTRIVIT

1 EU CE SĂ FAC?

În zilele imediat următoare învierii lui Isus, El a petrecut timp cu ucenicii Săi și ...

... li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.

Fapte 1:3

La sfârșit, Isus i-a dus înapoi într-un loc familiar, la vreo trei kilometri de Ierusalim.

El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile, și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer.

Luca 24:50,51

Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: "Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer."

Fapte 1:10,11

Îngerii au spus că Isus va veni înapoi. Dacă ar fi să studiem Biblia în continuare, am vedea că are multe de spus despre acel eveniment viitor.¹ În același mod în care Dumnezeu Și-a ținut promisiunea dată în profețiile despre prima Lui venire, putem să fim siguri că El Își va ține Cuvântul privitor și la a doua Lui venire. Ca întotdeauna.

Restul Bibliei vorbește despre evenimente legate de viața ucenicilor care au ajuns să fie cunoscuți sub numele de apostoli. Acești urmași ai lui Isus le-au spus mulțimilor de oameni despre El.

Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți [de la templu] veneau la credință.

Fapte 6:7

Chiar și preoții care au fost implicați în moartea lui Isus au crezut. Dar nu toți au fost convinși și, exact cum au anticipat ucenicii, a existat opoziție. Un împotrivor al lui Isus extrem de înfocat a fost un Fariseu tânăr numit Saul, care a ucis și a întemnițat urmași de-ai lui Isus.

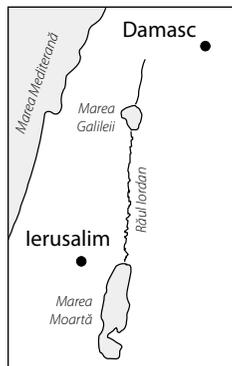
Dar Saul sufla încă amenințarea șiuciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot, și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe

unii umblând pe Calea credinței, atât bărbați cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim. Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, de odată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ, și a auzit un glas, care-i zicea: “Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”

“Cine ești Tu, Doamne?” a răspuns el.

Și Domnul a zis: “Eu sunt Isus, pe care-l prigonești. “Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.”

Fapte 9:1-5

Acesta a fost începutul unei vieți extraordinare. Saul s-a schimbat în mod radical. El a încetat să îi omoare pe credincioși și el însuși a devenit unul. Rolurile s-au schimbat și prigonitorul a devenit cel prigonit. Odată, au aruncat cu pietre în el și a fost lăsat să moară. De trei ori a fost bătut cu nuiiele; de cinci ori a fost biciuit; de trei ori a naufragiat (în timpul unui naufragiu a plutit pe mare timp de douăzeci și patru de ore). Toate acestea s-au întâmplat când Saul încerca să le spună altora despre propriul crez că Isus era MĂNTUITORUL PROMIS. Acest Saul nu a fost altul decât cel cunoscut ca *Apostolul Pavel*, cel care a scris o parte semnificativă a Bibliei.

Iar și iar, am văzut în Scriptură că Dumnezeu punea întrebări ce te provocau să te gândești. Aceste întrebări aveau scopul de a expune și a clarifica gândurile cele mai profunde ale unei persoane, astfel încât cel chestionat să se confrunte cu realitatea. Și Saul a fost confruntat de Dumnezeu și i s-a pus o întrebare.

“Saule, Saule, de ce mă prigonești?”

Într-un fel, Dumnezeu spunea: “Saule, de ce ești dușmanul meu când ai putea să-Mi fii prieten?” Răspunsul lui Saul demonstrează că el știa exact cine îi punea această întrebare. El a spus: “Doamne”.

Dacă noi am avea norocul să Îl întâlnim pe Dumnezeu în persoană, nu pot să nu mă gândesc că ar începe conversația cu o întrebare. Probabilitatea să fii confruntat ca Saul este

foarte mică; în Scriptură li s-a întâmpnat doar câtorva oameni. Chiar dacă este posibil să nu fim confrunțați personal, noi suntem totuși puși în fața a ceea ce Dumnezeu a înregistrat în Biblie. Așa cum am spus în prefață, Biblia, prin natura ei, ne cere să facem o alegere. Dumnezeu Însuși ne pune o întrebare.

Pe măsură ce ați citit cartea aceasta, ați auzit datele problemei. Acum sunteți răspunzător pentru ceea ce știți. Dumnezeu întreabă acum: “Îl vei recunoaște și vei crede în Isus ca MĂNTUITOR al tău personal – în Cel care a plătit datoria păcatului tău?”

Nu răspundeți fără să vă gândiți. Poate că deja v-ați gândit. Pe de altă parte, este posibil să aveți nevoie de timp să cântăriți întrebarea.

Dacă răspundeți: “NU, eu nu cred că Isus este IZBĂVITORUL meu”, atunci restul acestui capitol va avea puțină relevanță pentru dumneavoastră. Sunteți binevenit să îl citiți, dar aș sugera să săriți peste această secțiune și să terminați cu următoarea secțiune intitulată TIMPUL POTRIVIT. Biblia spune că dacă respingem mesajul crucii, atunci restul Scripturii nu va fi înțeleasă corect fiindcă ...

... este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia [Satan], ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei [veștii bune] slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.

2 Corinteni 4:3,4

Pe de altă parte, dacă răspundeți: “DA, aș vrea să fiu unul care poate spune că Isus a plătit datoria păcatului său” sau “DA, eu cred că El a plătit datoria păcatului meu”, atunci continuați să citiți. Restul Bibliei este scris pentru oameni ca dumneavoastră.

Dacă ați răspuns: “DA”, atunci înțelegeți că Dumnezeu v-a iertat păcatul, și a restaurat relația Lui cu dumneavoastră?

Dacă ați răspuns cu toată sinceritatea la aceste întrebări spunând DA, atunci, pe baza a ceea ce spune Biblia, puteți să aveți siguranța că păcatul vă este iertat și că relația cu Dumnezeu vă este refăcută.

STAREA DE FAPT FĂRĂ CRUCE

VINOVAȚ

Eu sunt acuzat și găsit vinovat de încălcarea Legii perfecte a lui Dumnezeu.

DATORNIC

A încălca Legea lui Dumnezeu înseamnă să păcătuiești, și păcatul meu atrage după sine o datorie a păcatului, o consecință pentru care trebuie să plătesc.

JUDECĂȚĂ
VEȘNICĂ

Datoria poate fi plătită doar prin moartea mea, o plată care va fi făcută pentru veșnicie în iazul de foc.

ROB

Este imposibil să ții Legea lui Dumnezeu în mod perfect. Chiar și când încerc din răspuțeri, mă regăsesc eșuând. În plus, Satan mă manipulează să fac voia lui. Sunt un rob.

ÎNSTRĂINAT

Păcatele mele m-au înstrăinat de Dumnezeu și dragostea Lui. Dumnezeu pare distant și străin.

DUȘMAN

Când m-am născut în această lume, eu m-am alăturat lui Satan, care, și el a păcătuit împotriva lui Dumnezeu.

PIERDUT

Fiindcă am ales propria cale, mă găsesc într-o pustie spirituală, căutând adevărul. Sunt ca o oaie pierdută.

NĂSCUT NECREDINCIOS ...

EU NU CRED ...

Eu cred că este posibil să existe multe căi spre a fi acceptat de Dumnezeu — presupunând că există un Dumnezeu. Isus poate fi una dintre aceste căi. Dacă trăiesc o viață bună și fac totul cât mai bine, atunci Dumnezeu nu mă va respinge.

STAREA DE FAPT DIN CAUZA CRUCII

Dumnezeu în calitate de judecător perfect, declară despre mine că sunt în relație corectă cu El — îndreptățit. El mă privește acum ca pe unul neprihănit.

DECLARAT
NEPRIHĂNIT

Datoria păcatului meu a fost plătită pe cruce. Datoria a dispărut — fiind plătită în totalitate, ștersă.

DATORIE
ANULATĂ

Dumnezeu îmi dă o viață nouă, atât acum cât și pentru veșnicie în Cer.

VIĂȚĂ
VEȘNICĂ

... A CREDE ESTE O ALEGERE

... EU CRED

Eu cred că atunci când Isus a murit pe cruce, El a murit în locul meu ca înlocuitor al meu, plătind datoria păcatului meu. Eu mă încred doar în El ca să mă salveze de consecințele păcatului.

Cândva rob, acum am fost cumpărat cu sângele lui Isus și am fost eliberat. Nu mai sunt un rob al scopurilor lui Satan.

ELIBERAT
RĂSCUMPĂRAT

Nu doar că m-am născut în familia lui Dumnezeu, ci Dumnezeu mi-a acordat și drepturi depline de fiu.

INFIAT

Moartea și învierea lui Isus l-au învins pe Satan. Nu îi mai aparțin Diavolului. Am pace cu Dumnezeu.

IMPĂCAT

Isus, fiind Păstor bun, m-a găsit și mi-a dat o viață nouă, viață veșnică, iertare, scop pentru a trăi, eliberare de vină, și atât de multe alte lucruri.

GĂSIT

Dacă credeți că Isus a murit în locul dumneavoastră — pentru păcatul dumneavoastră, atunci puteți să aveți încredere totală în faptul că *Certificatul dumneavoastră de Datornic* a fost achitat în totalitate.

Pe voi, care erați morți în greșelile voastre... Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.

Coloseni 2:13,14

Datoria păcatului dumneavoastră a fost ținută pe cruce cu două mii de ani în urmă. Prin credința dumneavoastră în El, Dumnezeu spune acum că ...

"... nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor."

Evrei 10:17

Iertarea lui Dumnezeu este deplină.

Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem [sau îl respectă] de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.

Psalmi 103:11,12

Căci, dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

2 Corinteni 5:17

Acum, în locul morții veșnice în iazul de foc, Isus spune:

“Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți și calea într-acolo.”

Ioan 14:1-4

Fiind un credincios, viața dumnevoastră continuă încă, dar acum sunteți asigurat cu un destin veșnic în Cer. Isus spune că pregătește un loc pentru dumnevoastră. Acum puteți spune cu încredere că sunteți un cetățean al Cerului. **Relația** dumnevoastră cu Dumnezeu este refăcută.

Așa cum odată v-ați născut într-o familie pământească, Biblia spune că acum v-ați născut în familia lui Dumnezeu. Și în același mod în care părinții dumnevoastră vor rămâne părinții dumnevoastră, indiferent de ce se întâmplă, odată ce vă nașteți în familia lui Dumnezeu, nu puteți să vă *deznașteți*. Este important de înțeles că atunci când este vorba de **relația** dumnevoastră cu Dumnezeu, destinul dumnevoastră veșnic este hotărât o dată pentru totdeauna. Dumnevoastră aparțineți familiei lui Dumnezeu pentru veșnicie.²

V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți³ viața veșnică.

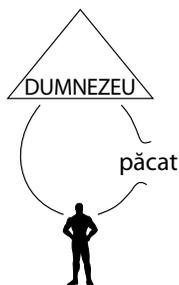
1 Ioan 5:13

Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru.

Romani 8:38,39

Deși acum sunteți parte a familiei lui Dumnezeu (relație), Biblia spune că veți continua să păcătuiți. Când se întâmplă acest lucru, are loc o ruptură în părțasia din familie.

RELAȚIE
NEÎNTRERUPTĂ
Tu te-ai născut
în familia Lui
Dumnezeu.
Ești copilul Lui
pentru veșnicie.

PĂRȚASIE
ÎNTRERUPTIBILĂ
Păcatul tău rupe
armonia plăcută
pe care o ai cu
Tatăl tău Ceresc.

Părtășia este diferită de **relație**. De exemplu, dacă un tată îi cere fiului său să tundă iarba, dar în loc să o facă fiul pleacă la pescuit, lucrurile nu vor merge bine când tata se va întoarce acasă. Va exista o barieră între tată și fiu, și probabil că ați simți-o dacă ai fi acolo. Este adevărat că tatăl și fiul sunt încă înrudiți — **relația** lor nu s-a schimbat — dar **părtășia** din familie s-a stricat. Cu toate acestea, Biblia are o soluție.

Când păcătuim, ni se spune să recunoaștem fapta înaintea lui Dumnezeu, și dacă am greșit față de aproapele nostru, noi trebuie să căutăm să ne împăcăm și cu el. Dumnezeu a promis că ...

Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice neleguire. 1 Ioan 1:9

Părtășia noastră cu Dumnezeu va fi refăcută imediat ce ne recunoaștem păcatul.

RESPONSABILITATEA TA

Îmi amintesc un timp când, după ce am terminat un studiu pe marginea acestui material cu un cuplu, soțul mi-a spus: "John, știu că sunt un păcătos fără nici o șansă." Apoi el a prezentat o scurtă privire de ansamblu asupra Bibliei pentru a mă asigura că știe că nu putea face nimic bun prin puterile proprii pentru a fi pe placul lui Dumnezeu. El a rezumat totul cu o explicație clară a credinței lui în ceea ce Isus a făcut pe cruce pentru el. Apoi el a spus: "John, tu ai un fiu. În același fel în care eu nu a trebuit să fac nimic pentru a deveni un membru al familiei lui Dumnezeu, nici fiul tău nu a făcut nimic pentru a deveni membru al familiei tale. Dar acum, fiindcă el este membru, el are responsabilități: el duce gunoiul, el ajută la spălatul vaselor, și așa mai departe." Apoi a întrebat: "*Ca membru al familiei lui Dumnezeu, care sunt responsabilitățile mele?*"

Aceasta era o întrebare foarte potrivită, o întrebare la care răspunde restul Bibliei. Scriptura spune că viața pe care o trăiește o persoană este determinată de lucrurile pe care se **concentrează** ea, de *lucrurile spre care își orientează atenția*. Aceasta nu este un soi de joc al minții. Are de-a face cu centrul atenției dumneavoastră. Dacă vă concentrați asupra dumneavoastră, veți deveni foarte egocentric. Dacă vă concentrați asupra lui Dumnezeu, veți descoperi că viața dumneavoastră Îi aduce cinstea și gloria pe care o merită. De aceea pentru a fi un credincios responsabil:

1. Trebuie să vă **concentrați** asupra a ceea ce *aveți acum* prin Isus, care include lucrurile pe care le vedeți înșirate pe pagina 285 Ceea ce *aveți acum* este ceea ce este amintit ca *poziția dumneavoastră în Cristos*. Dumnezeu vrea să vă bucurați de faptul că păcatele dumneavoastră sunt iertate și că acum aveți o viață nouă.
2. Trebuie să vă **concentrați** asupra cunoașterii lui Isus. Apostolul Pavel a scris că năzuința fierbinte a vieții lui era ...

... privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Cristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-l cunosc pe El ...

Filipeni 3:8-10

Când vă **concentrați** atenția asupra Domnului, vă luați ochii de la dumneavoastră înșivă. Deveniți captivat de dorința de a fi pe placul Lui și de a-i sluji pe alții. Este ca și un tânăr cu prietena lui — tot timpul îi este investit în a o cunoaște.

3. Trebuie să vă concentrați asupra încrederii dumneavoastră zilnice în El, în toate situațiile vieții, fiindcă puteți avea siguranța că El este capabil să dea soluție la toate grijile dumneavoastră. Isus a spus ...

"Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă."

Matei 11:28

Pe măsură ce aplicați aceste adevăruri, veți descoperi că veți crește dintr-un copil din punct de vedere spiritual, într-un adult matur spiritual. Dacă veți începe să vă gândiți că toate acestea se întâmplă din cauza unei superdiscipline de vreun fel pe care ți-o aplici, este important să înțelegeți că ...

... Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos ...

Filipeni 1:6

La fel cum nu este nici normal și nici sănătos ca un bebeluș să rămână un bebeluș toată viața, nu este bine nici pentru o persoană care este un copil nou-născut al lui Dumnezeu să rămână un bebeluș din punct de vedere spiritual. Din păcate lucrul acesta este mult prea obișnuit, dar nimeni nu trebuie să fie așa. Focalizați-vă atenția asupra a ceea ce trebuie și veți crește.

DUȘMANI

Există anumite lucruri — *dușmani* — care pot să îți distragă atenția și să împiedice creșterea ta spirituală.

1. **Natura noastră omenească.**⁴ Dacă a existat vreodată un caz de a fi cel mai mare dușman al propriei persoane, acesta ar fi el. Biblia spune că natura noastră păcătoasă nu este niciodată satisfăcută. Ea dorește întotdeauna mai mulți bani, mai multă atenție, o personalitate diferită, un aspect exterior mai plăcut, ceva mai bun, ceva mai mare, iar și iar, la infinit. Este posibil să fie satisfăcută pe moment, dar apoi va dori ceva mai mult pentru a umple gaura neagră a sentimentelor și dorințelor. Natura noastră umană are o singură și unică prioritate — EUL nostru. Scriptura spune ...

*... umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii
pământești.*

Galateni 5:16

Dar cum vom trăi cârmuiți de Duhul? Totul se întoarce la concentrare. Pe măsură ce ne concentrăm asupra lucrurilor lui Dumnezeu, *dorințele naturii păcătoase* sunt înlocuite de o dorință mai puternică de a fi pe placul Creatorului-Proprietar al nostru.

Ni se spune să ne tratăm natura păcătoasă ca și cum ea ar fi moartă. Trebuie să îi ignorăm cerințele și dorințele în mod activ și agresiv.

*... omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia,
necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia ...*

Coloseni 3:5

De exemplu, înainte să mă căsătoresc am avut mai multe prietene. Acestea au fost relații sincere. Dar când m-am căsătorit toate acele relații de mai înainte s-au sfârșit. Au murit. Acum sunt prins într-o relație nouă — doresc să fiu pe placul soției mele. Ea a devenit prioritatea mea. Ar fi greșit să îngădui ca gândurile mele să se concentreze asupra unei prietene anterioare. În același fel, înainte să credeți, ați avut doar natura păcătoasă de satisfăcut. Dar acum, fiind un credincios, Dumnezeu vrea să lăsați acel lucru în urmă și să vă lăsați înrobite de dorința de a fi pe placul Lui și de a-i sluji pe alții.

*... să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară
așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care
ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la [să ne concentrăm
asupra] ... Isus ...*

Evrei 12:1,2

Acest sfat biblic merge în sens opus cu majoritatea sfaturilor pe care le primim azi. În zilele noastre ni se spune să săpăm în trecutul nostru pentru a căuta răspunsuri la problemele noastre. Orice lucru rău trebuie îndreptat și, dacă am fost răniți, atunci trebuie să fim tratați cu milă, ca niște victime.

Rezultatul final al acestui sfat este că ne concentrăm asupra noastră. Devenim obsedați de noi înșine. În opoziție, Biblia ne spune să uităm de noi, inclusiv de păcatul nostru. Dacă întradevăr am fost răniți, trebuie să iertăm, oricât de greu ar fi.

Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos. Efeseni 4:32

E posibil să pară ciudat, dar în procesul iertării altora, experimentăm vindecare în viețile noastre. Isus, care știa cu siguranță ce înseamnă să I se greșescă, a spus ...

"V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină." Ioan 15:11

- 2. Sistemul lumii:** Biblia spune că sistemul lumii are un impact negativ asupra noastră din punct de vedere spiritual, distrăgându-ne atenția de la Isus și îndreptând-o spre lucruri pieritoare. Noi avem responsabilitatea să discernem ce tinde să ne tragă înapoi în tipare vechi, păcătoase și să evităm acele lucruri care ne distrag atenția.

Căci harul lui Dumnezeu ... ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Cristos. Tit 2:11-13

- 3. Diavolul:** Deși Satan a fost învins, el încă mai încearcă în mod activ să ne influențeze. Dumnezeu nu l-a anihilat pe Diavol când noi am devenit credincioși. Ci mai degrabă, noi suntem responsabili să ne opunem ispitelor lui și să căutăm putere doar în Dumnezeu.

Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Iacov 4:7

Satan folosește cu șiretenie influența lumii și natura noastră umană egocentrică pentru a ne ispiti, pentru a ne orienta atenția în altă direcție. Vă puteți aștepta ca el să planteze îndoială în mintea dumneavoastră, chiar și legat de decizia pe

care ați luat-o să vă încredeți în Isus. El va spune că credința dumneavoastră nu era suficient de mare sau va pune la îndoială faptul că ați înțeles totul bine. Amintiți-vă, el a făcut acest lucru și cu Adam și cu Eva. Împotriviți-vă lui și faceți ceea ce a făcut Isus. Duceți-vă la Biblie pentru ajutor.

Este interesant că pe măsură ce combatem influența acestor trei dușmani, pe măsură ce ne concentrăm pe ceea ce trebuie, vom dezvolta o temelie spirituală puternică.

PRIETENI

Scriitorii Bibliei ne mai spun că există și *prieteni* care ne vor ajuta să stabilim și să păstrăm concentrarea noastră pe ceea ce trebuie.

1. **Dumnezeu Însuși:** Când v-ați încrezut în Isus, Biblia spune că Duhul Sfânt a intrat în dumneavoastră, a venit să locuiască în dumneavoastră. Acum El este accesibil în mod constant — pentru a vă încuraja când sunteți descurajat, pentru a vă îndemna să trăiți cu hotărâre pentru El, pentru a vă muștra când alunecați în păcat. *Duhul Sfânt* este un companion atât de credincios încât este numit *Mângâietorul*, *Ajutorul*, *Apărătorul* — toate acestea fiind nume ale lui Dumnezeu.

“Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-l va trimete Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.”

Ioan 14:26

În calitate de părinți ne bucurăm când copiii noștri duc la bun sfârșit un scop prestabilit, sau când se comportă într-un mod plăcut nouă. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, este important să ne comportăm într-un mod care să-i aducă cinste, și nu rușine, numelui Tatălui nostru ceresc. Ascultarea noastră dovedește că Îi dăm lui Dumnezeu cinstea și respectul care I se cuvine.

“Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Apocalipsa 4:11

2. **Credință:** Procesul creșterii spirituale este deseori amintit în Biblie ca *umblare* cu Dumnezeu. Creșterea spirituală are loc pas cu pas. În același mod în care am devenit membri ai familiei lui Dumnezeu prin credință, trebuie să umblăm cu Dumnezeu prin *credință*.

Astfel dar, după cum ați primit pe Cristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin

credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri.

Coloseni 2,6,7

Amintiți-vă, credința se bazează pe adevărurile care se găsesc în Biblie. Este important să nu umblăm cu Dumnezeu pe baza modului în care ne simțim. Posibil să vă treziți dimineața congestionat și cu febră. Dar aceasta nu înseamnă că nu mai sunteți parte a familiei părinților dumneavoastră, sau, de ce nu, a familiei lui Dumnezeu. Uneori posibil să nu vă simțiți foarte spiritual, dar lucrul acesta nu va determina cât de bine umblați cu Dumnezeu. Umblarea noastră zilnică este determinată de alegerile pe care le facem. Dacă facem alegeri înțelepte, ne vom însuși înțelepciunea lui Dumnezeu. Dacă luăm decizii neînțelepte, vom da dovadă de imaturitate și vom rămâne copii din punct de vedere spiritual. Alegerile pe care le facem sunt călăuzite de Dumnezeu pe măsură ce citim Biblia.

3. **Biblia:** Este o sursă a puterii zilnice, călăuza noastră.

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. *2 Timotei 3:16,17*

Biblia se compară pe ea însăși cu mâncare spirituală. Cu cât o studiați mai mult, cu atât veți deveni mai puternic din punct de vedere spiritual. Dumnezeu vă va vorbi prin Biblie — nu audibil, ci în mintea dumneavoastră. Este una dintre elementele esențiale în dezvoltarea *părtaşiei* dumneavoastră cu Dumnezeu. Citirea Scripturii este modul în care ajungeți să Îl *cunoașteți*. Fără hrana constantă ce se găsește în ea, veți rămâne bebeluș din punct de vedere spiritual.

Dacă nu dețineți o Biblie, cumpărați una. Începeți prin a citi întreaga *Evangelhie după Ioan*. Poate fi citită ca o poveste, de aceea nu este foarte dificilă. Apoi recitiți cartea aceasta, STRĂINUL, și căutați fiecare referință dată aici în Biblia dumneavoastră. La început va merge mai încet, dar veți fi surprins de cât de repede vă veți obișnui. Subliniați versetele folosind un creion colorat. Vă va ajuta să le găsiți ușor, și să vă reamintească ce ați învățat. Este posibil să fiți gata să citiți cărțile *Faptele Apostolilor* și *Romani* după ce ați citit STRĂINUL a doua oară. Dacă nu înțelegeți ceva, notați acel lucru și continuați să citiți. Încet-încet, totul va începe să aibă sens.

4. **Rugăciunea:** Rugăciunea înseamnă pur și simplu a vorbi cu Dumnezeu. Nu trebuie să vă plecați capul și să vă închideți ochii, deși nu strică dacă vă ajută să ignorați elementele disturbatoare. Fiindcă Dumnezeu vă cunoaște gândurile și este prezent pretutindeni, veți putea înălța rugăciunea către El în liniște, oricând, și El o va auzi. Nu este necesar să vă rugați cu voce tare.

Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțămiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus. Filipeni 4:6,7

Rugăciunea este un mod de exprimare a îngrijorărilor, durerilor, cererilor sau a mulțumirii noastre față de Dumnezeu.

5. **Alți credincioși:** Biblia ne spune că vom dobândi maturitate spirituală prin prietenii cu alții care cred Scripturile. Acest lucru este vital.

Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.

Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua [întoarcerii lui Isus] se apropie. Evrei 10:24,25

Majoritatea prietenilor dumneavoastră cu alți credincioși vor fi legate în contextul unei biserici, cu toate acestea, există câteva lucruri la care trebuie să fim atenți.

Amintiți-vă, Satan vine sub înfățișarea unui *înger de lumină*. Lui îi place religia. Din cauza aceasta, trebuie să înțelegeți că există mulți *păstori falși* și multe *oi prefăcute*. Doar fiindcă oamenii vorbesc despre Dumnezeu, nu înseamnă că sunt credincioși adevărați. Bisericile variază de la bune la rele în înțelegerea și aplicarea adevărului. Biblia spune că vor exista atât învățători adevărați cât și învățători mincinoși când se va întoarce Isus a doua oară și atunci El îi va face cunoscuți și pe unii și pe alții. Până atunci, discerne. Puneți următoarele întrebări:

- Biserica respectivă crede că **Biblia** este Cuvântul lui Dumnezeu adevărat, inspirat, fără nici o greșeală în scrierile originale? Aveți grijă cu cei care spun că ea *conține* doar Cuvântul lui Dumnezeu.

- Biserica respectivă crede Biblia în mod literal, sau afirmă că anumite părți sunt doar fabule sau povestiri abstracte? (de ex. Biblia ne spune că există un Iad real, un Diavol real, un Rai real, etc.)
- Biserica respectivă crede în evenimente ca și cea a nașterii lui Isus dintr-o *fecioară*? Aveți grijă cu cei care spun că se vroya a spune *femeie tânără*, că Maria nu era fecioară.
- Biserica respectivă crede că Isus este Dumnezeu pe deplin și om pe deplin? Aveți grijă cu cei care spun că Isus era doar un alt Dumnezeu, și că noi suntem dumnezei asemeni Lui. În același mod, evitați-i pe cei care spun că Isus a fost doar un mare învățător.
- Biserica respectivă crede în Trinitate?
- Biserica respectivă înțelege că Isus a murit în locul nostru, pentru datoria păcatului nostru? Dacă biserica este *neclară* cu privire la acest subiect, sau simțiți că trebuie să faceți ceva în plus pentru a fi acceptat de Dumnezeu, cum ar fi botezul sau alte ritualuri speciale — atenție.
- Biserica respectivă are o reputație bună? Întâlnirile ei sunt cunoscute pentru comportamente bizare sau fără rânduială? Are standarde morale înalte? Aspectele financiare par să fie dubioase?

Dacă biserica poate fi pusă la îndoială într-una dintre aceste aspecte, atunci există o probabilitate mare ca să greșească și în alte învățături. Aceste întrebări au scopul să scoată la iveală simptome ale unor probleme mai profunde. Ar trebui să vă simțiți în totalitate liber să cereți liderilor bisericii să răspundă la anumite întrebări. Orice evitare a răspunsului din partea lor ar trebui să vă pună în gardă. Nu vă lăsați păcălit de cât de amabil este predicatorul sau de cât de convingător comunică el. Amintiți-vă, multe biserici nu împlinesc Biblia. Nu există o biserică perfectă, dar aceste întrebări vă vor ajuta să găsiți un grup de credincioși care să creadă ceea ce credeți dumneavoastră.

E posibil ca întreaga noțiune de *biserică* să genereze bătaia de joc a familiei și prietenilor dumneavoastră. Este posibil să aveți parte de o experiență dificilă, umilitoare. E posibil ca mândria să vrea să vă vină în

ajutor, dar amintiți-vă de unde vine mândria, și căutați un grup de credincioși chiar și în aceste condiții. Ideea de a ne aduna pentru întărire reciprocă a fost ideea lui Dumnezeu. Dați-mi voie să vă asigur că este importantă pentru creșterea dumneavoastră de credincios. Alți credincioși pot fi de un ajutor fantastic în a vă încuraja în călătoria spirituală.

6. **Muzica:** Împăratul David a scris unele dintre primele cântări sau Psalmi cu scopul de a ne încuraja inimile. De atunci, alți credincioși au scris versuri excelente despre Dumnezeu. Din nou, atenție – există atât muzică bună cât și muzică rea. Folosiți-vă de același fel de discernământ ca și în alegerea unei biserici. Bazat pe ceea ce ați studiat, hotărâți dacă cuvintele cântate sunt adevărate sau neadevărate. Dumnezeu vă va ajuta.
7. **Spune altora:** Ucenicii au mers pretutindeni spunându-le altora despre această veste bună. Puteți face același lucru. Este încurajator să vezi prieteni care ajung la aceeași înțelegere. Dar amintiți-vă, Dumnezeu a dat oamenilor posibilitatea de a alege liber, deci respectați acest lucru. Aveți răbdare în abordare și atenție în ceea ce spuneți. Nu încercați să le vârați ceva pe gât. Biblia ne spune să fim martori, nu avocați. Un martor explică ceva; un avocat argumentează și încearcă să convingă. Și numai a da cartea aceasta unui prieten poate să îl ajute să înțeleagă.
8. **O nădejde viitoare:** Biblia spune că într-o zi, Isus Se va întoarce pe Pământ.

Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.

Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Cristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în

văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.

1 Tesaloniceni 4:13-18

Bine, sunt multe alte lucruri care ar fi putut fi scrise. Dar dacă sunteți unul dintre aceia care și-au pus încrederea în Cristos, atunci este bine de știut că Dumnezeu promite să vă conducă pas cu pas. Ați început acum un pelerinaj spiritual. Îndreptați-vă ochii spre El; faceți-L centrul atenției dumneavoastră. Studiați-vă harta, Biblia, în mod regulat. Calea nu va fi întotdeauna lină, dar Dumnezeu va fi cu dumneavoastră – El v-a promis. Călătorie plăcută.

Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-i este plăcut, prin Isus Cristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Evrei 13:20,21

2 TIMPUL POTRIVIT

Există și cei care, după ce citesc Biblia și înțeleg ce are să spună ea, decid să riște. Ei decid să nu creadă. Ei aleg să:

- Ignore mesajul.
- Să îl respingă în mod direct.
- Să își vadă de viața lor, uitându-l.
- Să schimbe mesajul ei.

... și speră ca Biblia să greșească.

Irod Agripa și-a asumat un astfel de risc. Fiind nepot al lui Irod cel Mare și văr al lui Irod Antipa, el trebuie să se fi informat în taină despre bârfa ce se auzea în palatul regal despre Isus. Fără îndoială că spionii i-au raportat fiecare cuvânt pe care îl rostea profetul din Nazaret. Dar Irod avea statut; el era un om important. Și decât să se smerească înaintea Împăratului Împăraților, el a continuat să-și trăiască viața pentru el însuși. El a câștigat chiar mai multă popularitate decapitându-l pe unul dintre ucenicii lui Isus. Dar apoi ...

Într-o zi anumită, Irod s-a îmbrăcat cu hainele lui împărătești, a șezut pe scaunul lui împărătesc, și le vorbea. Norodul a strigat: "Glas de Dumnezeu, nu de om!" Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mâncat de viermi.

Fapte 12:21-23

Dumnezeu, în harul său, va tolera păcatul pentru o vreme, dar apoi, în dreptatea Sa, El îl va judeca. Judecata poate veni în viața aceasta sau va fi păstrată până după moarte, dar va veni cu siguranță. Irod a murit⁵ și l-a așteptat veșnicia în iazul de foc. Următorul verset este demn de remarcat...

Însă Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult.

Fapte 12:24

V-aș încuraja să nu ignorați mesajul Bibliei ca pe ceva ne semnificativ sau să nu vă ocupați timpul prea mult pentru a nu-l putea studia în mod corespunzător. Ar fi o tragedie să nu aveți răbdare pentru a descoperi tot ce trebuie să știți despre viață și moarte.

Un alt contemporan al lui Isus a fost Irod Agripa al II-lea. Fiind strănepot al lui Irod cel Mare, și fiu al lui Irod Agripa, și el trebuie să fi știut despre Isus. Biblia spune că împăratul Agripa cunoștea foarte bine toate lucrurile referitoare la Isus. Apostolul Pavel⁶ a fost arestat și a depus mărturie înaintea lui. În apărarea lui înaintea lui Agripa, Pavel i-a spus despre Isus. El a zis...

Împăratul știe aceste lucruri, și de aceea îi vorbesc cu îndrăzneală; căci sunt încredințat că nu-i este nimic necunoscut din ele, fiindcă nu s-au petrecut într-un colț! Crezi tu în Prooroci, împărate Agripa? ... Știi că crezi."

Și Agripa a zis lui Pavel: "Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!"

Fapte 26:26-28

Împăratul părea să-l fi înțeles bine pe Pavel, atât de bine încât chiar a recunoscut că Pavel aproape că l-a convins să creadă. Dar Agripa și-a asumat un risc. El nu a crezut. El a lăsat ca întrebarea să îi treacă pe lângă urechi pentru ca să evite luarea unei decizii. Din câte știm noi, Agripa nu a crezut niciodată. El s-a coborât în mormânt cu *înțelegerea* dar nu și cu credința. A fost alegerea lui.

Pavel s-a apărât și înaintea unui guvernator roman numit Felix. Pavel a folosit întotdeauna aceste ocazii să dea o explicație lungă despre cine este Isus și ce a făcut El.

După câteva zile, a venit Felix cu nevastă-sa Drusila, care era ludeică; a chemat pe Pavel, și l-a ascultat despre credința în Cristos Isus. Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare,

Felix, îngrozit, a zis: "De astădată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema."

Fapte 24:24,25

Felix a amânat decizia. El a așteptat un timp mai potrivit. Este ușor să faci acest lucru, dar Biblia ne reamintește că acum este momentul să decizi ...

... acum este vremea potrivită ... acum este ziua mântuirii.

2 Corinteni 6:2

Noi nu știm ce ne așteaptă în viitor, sau cât de repede ne poate fi luată viața. Trebuie să luăm o decizie acum. Desigur, lui Felix i-a fost frică, și uneori și nouă ni se face frică. Ne întrebăm ce vor crede alții. Dar de fapt nu contează. Ceea ce contează cu adevărat este ceea ce gândește Dumnezeu. Nici istoria biblică, nici cea seculară nu ne spune ce s-a întâmplat cu Felix, dar, din câte știm noi, el nu a găsit niciodată un prilej să creadă.

Felix mai avea și alte speranțe ...

... el trăgea nădejde că Pavel are să-i dea bani; de aceea trimetea și mai des să-l cheme, ca să stea de vorbă cu el.

Fapte 24:26

Felix a avut motivații ascunse. Interesul declarat despre Isus era distorsionat de dorința de a avea câștig financiar. Cu toate acestea, el a vorbit deseori cu Pavel despre Isus. Unii oameni sunt ca Felix. Ei vorbesc foarte mult despre Biblie, dar apoi folosesc mesajul ei pentru folosul propriu. Mulți oameni recunosc inconsecvența, dar unii se lasă înșelați. Din cauza unor astfel de ipocriții, unii susțin că nu vor crede niciodată în Biblie. Dar stați puțin!! Mesajul Bibliei s-a schimbat? Nu, nici măcar o fărâmbă. Ea spune același lucru indiferent de cum încercă alții să o distorsioneze pentru beneficiul lor. Dacă sunteți unul care este tentat să respingă Biblia din cauza unor indivizi ca Felix, mai gândiți-vă o dată.

Dacă vă regăsiți nesigur, neînțelegând, sau respingând pe față ceea ce ați citit, atunci aș îndrăzni să vă sugerez să mai analizați puțin Biblia înainte de a clasa cazul. Așa cum am spus la început, Scriptura are multe lucruri de spus despre viață ... și moarte.

Nu vă opriți din studiu acum.

Sunt în joc viața dumneavoastră — și viața de după moarte.

APENDICE

1 GLOSAR

2 NOTE FINALE

GLOSAR

- Altar:** o platformă făcută din pământ sau pietre pe care se aduceau jertfe lui Dumnezeu sau altor dumnezei
- Amin:** (Ebraică/Greacă) un cuvânt de afirmare; o formă de încredințare, “Așa este!” sau “Sunt de acord!”
- Apostol:** (Greacă) *unul trimis*; folosit cel mai des când se face referire la cei doisprezece ucenici sau la Pavel
- Arcă:** un recipient; fie mare (vas) sau mic (cutie)
- Ava:** (Aramaică) echivalent al cuvântului românesc “*tăticule*” sau “*tati*”
- Binecuvântare:** primirea sau acordarea favorii lui Dumnezeu
- A blestema:** a atrage asupra sau a manifesta neplăcere
- Centurion:** (Greacă/Latină) un ofițer în armata romană care era responsabil peste 100 de oameni
- Credință:** *a avea încredere sau a-și pune încrederea în* (vezi paginile 108-109)
- Cristos:** (Greacă) “*unsul*”, tradus ca *Mesia* (Ebraică) în Vechiul Testament
- Demon:** o ființă duhovnicească rea creată care îi este loială lui Satan
- Diavol:** (derivat din Greacă) martor mincinos, pârâș; un alt nume pentru Satan, cel mai puternic dintre ființele duhovnicești rele
- Emanuel:** (Ebraică/Greacă) “*Dumnezeu este cu noi*”
- Eu Sunt:** un nume al lui Dumnezeu, însemnând “*Cel care există prin Sine Însuși*” sau “*Cel care există prin propria Sa putere*”
- Evanghelie:** vestea bună
- Faraon:** împăratul Egiptului
- Fariseu:** un evreu care împlinea Legea cu meticulozitate până într-acolo că inventa legi adiționale pentru ca să nu încalce poruncile lui Dumnezeu
- Fărădelege:** vezi Păcat
- Fiul lui Dumnezeu:** un termen idiomatic, neavând implicații fizice, folosit pentru a desemna aceleași atribute
- Fiul omului:** o expresie folosită de Isus prin care făcea referire la Sine Însuși pentru a accentua umanitatea Sa, dar înțeles de către învățații din antichitate ca un termen care se referă la Mesia
- Geneză:** (Greacă) *începuturi sau origini*
- Har:** bunătatea lui Dumnezeu manifestată față de păcătoși care nu o merită
- Isus:** (Greacă—derivat din Ebraică) înseamnă *Mântuitor, Izbăvitor*
- A se închina:** a declara valoarea lui Dumnezeu
- Îndreptățire:** un act juridic prin care Dumnezeu declară o persoană neprihănită în fața Lui
- Îndurare:** dragostea lui Dumnezeu manifestată față de păcătoși care nu o merită; milă
- Înfiere:** ritualul investirii cu drepturi legale de fiu, drepturi complete implicând toate obligațiile și privilegiile acestui titlu
- Înger:** (Greacă) mesager; o ființă sau un duh ceresc creat
- Legământ:** o promisiune, o înțelegere
- A mărturisi:** *a fi de acord cu sau a recunoaște*
- Mântuitor:** cineva care izbăvește sau salvează pe altcineva
- Mesia:** (Ebraică) “*unsul*”, tradus “*Cristos*” (Greacă) în Noul Testament
- Natură păcătoasă:** uneori amintită ca *natură umană* sau *natura lui Adam*; o stare
- Neprihănit:** a fi văzut în relație corectă cu Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că o persoană este fără păcat. Poate fi folosit și când se face referire

la modul în care cineva își trăiește viața; a avea un mod corect și bun de a trăi

Păcat: are ideea de a trage o săgeată și de a rata ținta, în acest caz țintind spre sfințenia lui Dumnezeu, dar a nu o putea atinge; a-L disprețui pe Dumnezeu și Cuvântul Său; a refuza să trăiești așa cum dorește Dumnezeu

Pildă: o povestioară scurtă care transmite o învățătură

A se pocăi: a se răzgândi, a-și schimba modul de gândire privitor la ceva (vezi pagina 158)

Preot: un om care ducea la bun sfârșit responsabilități ce i se dădeau în Cortul Întâlnirii sau la Templu

Profet: un mesager care vorbea în numele lui Dumnezeu

Psalm: (Greacă) un cântec

Rabi: (Greacă) învățător

A răscumpăra: a *cumpăra*, cu sensul de a cumpăra un sclav la piața de sclavi

Sabat: cea de a șaptea zi a săptămânii; sâmbătă

Sanhedrin: (Greacă) o curte de judecată evreiască formată din șaptezeci și unu de bărbați

Satan: (Ebraică/Greacă) împotrivor; dușmanul suprem al lui Dumnezeu

Scrib: unul care a făcut copii ale scripturilor în vremurile antice

Sinagogă: (Greacă) adunări; folosit în mod obișnuit făcând referire la clădire

Slavă: literal "*a avea greutate*", sensul de valoare

Ucenic: un urmaș

A unge: a turna ulei pe capul persoanei sau pe un obiect, cu scopul de a-l pune deoparte pentru Dumnezeu. Cuvântul a ajuns să însemne sau să se refere la orice a fost ales pentru slujirea lui Dumnezeu.

NOTE FINALE

CAPITOLUL UNU

1. Josh McDowell, *MĂRTURII CARE CER UN VERDICT*, Societatea Misionară Română, © 1992 pag. 18.
2. *Au venit la el niște oameni, care i-au adus un slăbănog, purtat de patru inși.* Marcu 2:3
3. *ILLUSTRATED BIBLE DICTIONARY*, Pt 3, IVP ©The Universities and Colleges Christian Fellowship 1980, pag.1538
4. Philip W. Comfort, *THE ORIGIN OF THE BIBLE*, Mark R. Norton, Texts & Mscritps of the Old Testament, pag. 151 și următoarele, ©1992 de Tyndale House Pub., Inc.
5. *THE WORKS OF JOSEPHUS*, ©1987 de Hedrickson Publishers, Inc., pag.776
6. Norman L. Geisler și William E. Nix, *FROM GOD TO US, HOW WE GOT THE BIBLE*, ©1974 Moody Press, Chicago, pag.7
7. Azi, învățații Evrei împart Scriptura Ebraică în trei secțiuni—Legea, Scrierile și Profeții. Deși posibil să fi fost stabilită până în secolul doi d.Ch., numai în secolul cinci a fost finalizată divizarea aceasta. Ibid., pag.77-85

CAPITOLUL DOI

1. Galaxia care se vede nu este Calea Lactee, de vreme ce aceasta este imposibil de fotografiat. A fost înlocuită cu una similară, cu Andromeda.
2. Date statistice: *THE WORLD BOOK ENCYCLOPEDIA; NIGHTWATCH, A Practical Guide to Viewing the Universe* de Terence Dickinson, pub. Firefly Books, Aprilie 1999. Numărul estimat de galaxii continuă să crească.
3. Iuda 6
4. Luca 20:36. Moarte în sensul fizic. Îngerii nu vor înceta să existe niciodată.
5. Marcu 12:25
6. *Lucifer* este corespondentul latin pentru “*purtător de lumină*”. Își are originea în numele în latină al planetei Venus, care este deseori amintită ca și “*stea a dimineții*”.

CAPITOLUL TREI

1. Comparație:

Română	Ebraică	Traducere literală	
Ziua 1	<i>lumină</i>	<i>or</i>	<i>lumină</i>
Ziua 4	<i>luminători</i>	<i>ma-or</i>	<i>dătători de lumină</i>
2. Soiurile create inițial posibil să fi dat naștere la sub-grupuri, care ar fi, ca urmare, clasificate ca și *specii* separate. (de ex. câinii dingo, cioiții și lupii posibil să descindă dintr-un singur *soi de câine*). Aceasta nu este o formă de evoluție, de vreme ce nu a fost adăugată nici o informație genetică nouă care să nu fi fost posedată de populația ancestrală originală.
3. “Oameni perfecți” în sensul de perfecțiune morală.
4. Pentru un exemplu, vezi Dr. Michael J. Behe, *DARWIN’S BLACK BOX*, Touchstone, Simon and Schuster, NY, NY pag.307.
5. Geocronologia este un câmp de studiu vast. O căutare pe internet va rezulta în numeroase lucrări despre modele diferite de ceasuri.

CAPITOLUL PATRU

1. Apocalipsa 12:3-9; Versetele 3 & 4 sunt considerate în general ca referindu-se la căderea lui Satan. Versetele 7-9 sunt privite de mulți învățați ca și având de a face cu evenimente viitoare. Am citat întregul pasaj de vreme ce versetele din urmă explică partea în care suntem noi interesați—versetele 3 & 4—acel *cine* despre care este vorba.
2. Acest pasaj reflectă deciziile făcute de Adam și Eva.
3. Vezi Romani 5:12-14 pentru mai multe detalii. De asemenea vezi și Capitolul Zece, nota 1. Adam a fost tatăl—capul—întregii rase umane. Noi eram *în el* când el a păcătuit.
4. NEWSWEEK, Ianuarie 11, 1988, pag. 46-52
5. TIME, Decembrie 4, 1995, USA Edition, pag. 29

CAPITOLUL CINCI

1. Unii au spus că motivul pentru care Dumnezeu nu a primit jertfa lui Cain este din cauza atitudinii lui Cain. Nu încape nici o îndoială că, fiul cel mare al lui Adam, Cain avea o atitudine de independență față de Dumnezeu, dar Biblia afirmă foarte clar: "*Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain...*" Biblia nu spune: "*o atitudine mai bună*". Cain a fost neascultător față de Dumnezeu prin faptul că a adus o jertfă nepotrivită. Vezi Evrei 11:4.
2. Luca 17:27; Matei 24:38
3. Romani 1:21-32; Deși acest pasaj nu face referință directă la oamenii din zilele lui Noe, el reflectă totuși alegerile pe care aceștia le-au făcut la vremea lor și urmările corespunzătoare.
4. Făcut probabil din rășină de pin fiartă cu cărbune. Smoala bituminoasă urma să apară abia după potop.
5. Geneza 6:3
6. 2 Petru 2:5
7. Câțiva învățați au calculat "spațiul în arcă". O resursă de ajutor în acest sens este: *NOAH'S ARK: A FEASIBILITY STUDY*—de John Woodmorappe, ICR, El Cajon, CA pag. 306.
8. Dr. John Baumgardner, geofizician la Laboratoarele Naționale Los Alamos din New Mexico, propune un model cunoscut în cercurile creaționiste ca Tectonică Catastrofală a Plăcilor.
9. Iov 40:15-24; 41:1-34.
10. "Domnul s-a pogorât..." Dacă Dumnezeu este prezent pretutindeni în același timp, de ce a trebuit să "se pogoare"? Biblia vorbind despre Dumnezeu folosește deseori termeni care au scopul să ne ajute să înțelegem anumite pasaje. De exemplu, Dumnezeu este descris "văzând", deși, ca Duh, El nu are ochi fizici.
11. Îi sunt îndatorat Dr. Carl Wieland pentru contribuția lui privind genetica. Pentru o tratare detaliată a acestui subiect, scrisă pentru cititorul de rând, vedeți: *THE REVISED & EXPANDED ANSWERS BOOK*—de Ken Ham, Jonathan Sarfati, Carl Wieland, Ed. de Don Batten, Ph.D, Master Bks, Green Forest, AR pag. 274.

CAPITOLUL ȘASE

1. Observați cum durata vieții a scăzut în mod dramatic după potop. Avraam era considerat deja bătrân la vârsta de șaptezeci și cinci de ani.
2. Avram a devenit o națiune numeroasă: tată atât al poporului evreu cât și al poporului arab.
3. Numele lui Avram a devenit într-adevăr unul mare; el este respectat atât de evrei cât și de arabi. Este important de observat că Dumnezeu a fost cel care i-a făcut lui Avram un nume mare, pe când la Babel dorința de a avea un nume mare era una auto-sugerată.
4. S-ar părea că de-a lungul istoriei cei care i-au persecutat pe evrei, nu au prosperat pe termen lung.
5. Ioan 8:56
6. Matei 17:20
7. *“Căci plata păcatului este moartea...”* Romani 6:23. Vedeți Cap. 4, Moarte, pag. 64

CAPITOLUL ȘAPTE

1. Cele douăsprezece triburi ale lui Israel sunt cei doisprezece fii ai lui Iacov. Excepții: Nu a existat un trib al lui Levi de vreme ce ei au devenit liderii religioși ai națiunii. De asemenea, nu a existat un trib al lui Iosif – cei doi fii ai lui Efraim și Manase au completat diferența.
2. Acest cuvânt poate fi tradus “țânțari”.

CAPITOLUL OPT

1. Această secțiune este o parafrază a pasajului din Exod 19:5.

CAPITOLUL NOUĂ

1. Nu promovez această abordare ca și un mod acceptat de a salva un om aflat în pericol de înec. Ea este folosită ca și ilustrație.
2.
  - ❶ Altarul de aramă: Exod 27:1,2
  - ❷ Ligheanul de aramă: Exod 30:18
  - ❸ Șfeșnicul: Exod 25:31
  - ❹ Masa cu pâinile pentru punerea înainte: Exod 25:25,30
  - ❺ Altarul tămâierii: Exod 30:1,3
  - ❻ Chivotul legământului: Exod 25:10,11
  - ❼ Capacul ispășirii: Exod 25:17-21
3. Preoții nu puteau intra când norul stătea deasupra Sfintei Sfințelor. El reprezenta prezența lui Dumnezeu. Când norul se ridica pentru a-i conduce în călătorie, doar atunci puteau ei strânge Cortul și să urmeze norul.
4. 2 Samuel 7:12-17
5. Oamenii de știință nu sunt într-un tot de acord unii cu alții în ceea ce privește datele exacte asociate cu Creația, Potopul și Babel. Dacă credem Biblia pe cuvânt, ea elimină posibilitatea existenței perioadelor de milioane sau miliarde de ani. Toate aceste trei evenimente trebuie să fi avut loc într-un interval de câteva mii de ani.

CAPITOLUL ZECE

1. Aceasta nu ar trebui să fie luată ca și un soi de legătură genetică – și anume că natura păcătoasă poate fi găsită într-un segment de ADN. Asocierea este pur spirituală. Dumnezeu l-a considerat pe om vinovat de răzvrătire în grădina Edenului, și din cauza aceasta "...după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit..." (Romani 5:12) Noi toți avem un tată uman, de aceea toți suntem păcătoși. Tatăl lui Isus a fost Dumnezeu, Duhul Sfânt, așa că El a avut natura lui Dumnezeu.
2. Observați ce a scris unul dintre profeți cu mai mult de 500 de ani înainte de nașterea lui Isus. "M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că ... a venit unul ca un fiul al omului ... I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile." Daniel 7:13,14
3. "Domnul" este un titlu din Vechiul Testament atribuit lui Mesia (Ps. 110:1) și accentuează autoritatea Lui, dreptul Lui de a stăpâni. J. Dwight Pentecost, THE WORDS AND WORKS OF JESUS CHRIST, ©1981 de The Zondervan Corporation, pag. 61.
4. Efrata era o regiune care făcea diferența dintre acest Betleem și o altă localitate cu același nume din apropierea Nazaretului.
5. Un parfum plăcut.
6. Posibil să fi fost momentul ceremoniei bar mitzvah pentru Isus. Talmudul spune, "la vârsta pubertății". Alții plasează momentul cu un an mai târziu.

CAPITOLUL UNSPREZECE

1. Ioan a fost aruncat în temniță de către Irod Antipa, fiul lui Irod cel Mare. Ioan a condamnat păcatul lui Irod, acela de a fi trăit cu soția fratelui său vitreg.

CAPITOLUL DOISPREZECE

1. Aici se face o distincție clară: "Și moartea și Locuința morților [Iadul] au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua." Apocalipsa 20:14

CAPITOLUL TREISPREZECE

1. Pronume personal direct "Eu" urmat de prezentul indicativ ("...în acest moment în care vorbesc, Eu sunt.")
2. Nu am inclus toate detaliile osândirii și răstignirii. În acest moment, este de o oarecare importanță următorul eveniment: "Pe când Îl duceau să-L răstignească, au pus mâna pe un anume Simon din Cirena, care se întorcea de la câmp; și i-au pus crucea în spinare, ca s-o ducă după Isus." Luca 23:26
3. Whiston, THE WORKS OF JOSEPHUS, pag. 720
4. Scrise la timpul trecut garantează siguranța împlinirii în viitor.
5. Nu este menționat ce a gândit într-adevăr Satan, dar fiindcă el era cel care a pus la punct întreaga afacere, mi-am luat libertatea să presupun.
6. J. W. Shepard, THE CHRIST OF THE GOSPELS, (Eerdmans, Grand Rapids © 1964) pag. 604 după cum este citat de Pentecost, THE WORDS AND WORKS OF JESUS CHRIST, pag. 487

7. John F. Walvoord, Roy B. Zuck, *THE BIBLE KNOWLEDGE COMMENTARY* ©1983, SP Publications, Inc. pag. 340
Pentecost, *THE WORDS AND WORKS OF JESUS CHRIST*, pag.487
Warren W. Wiersbe, *THE BIBLE EXPOSITION COMMENTARY*, Vol. 1, ©1989, SP Publications, Inc. pag. 384
8. Un batalion este o unitate militară formată din 300 la 1000 de oameni.
9. Succesiunea exactă a evenimentelor din dimineața învierii nu este înregistrată. Eu am menționat una dintre cele mai probabile scenarii.

CAPITOLUL PAISPREZECE

1. Isus a fost răstignit pe cruce la ora 9:00 dimineața – momentul jertfei de dimineață. El a murit la ora 15:00 – momentul jertfei de seară.
2. Viața desăvârșită a lui Isus l-a calificat pentru a fi jertfa potrivită, dar moartea lui a fost cea care a asigurat plata păcatului. Doar prin moartea Lui se putea spune că Isus a împlinit cerințele Legii. Matei 5:17,18

CAPITOLUL CINCISPREZECE

1. Aproximativ 30% din Biblie este profeție, fie împlinită, fie încă neîmplinită.
2. Acest lucru este deseori amintit ca și poziția ta în Cristos.
3. “aveți” este la timpul prezent, însemnând că viața veșnică este ceva ce avem în prezent.
4. Biblia tradusă în limba română folosește uneori termenul de *carne* ca și referire la natura noastră umană.
5. Josephus, istoricul din primul secol, înregistrează printre altele și moartea acestui om.
6. Numele lui Saul a fost schimbat în Pavel.

Copii suplimentare ale acestei cărți pot fi obținute contactându-l pe Michael Rummey la adresa mrummey@abwe.cc

GOODSEED Australia info.au@goodseed.com	1800 89 7333
GOODSEED Canada info.ca@goodseed.com	800 442 7333
BONNESSEMENCE Canada Service en français	888 314 3623 info.qc@goodseed.com
GOODSEED UK info.uk@goodseed.com	0800 073 6340
GOODSEED USA info.us@goodseed.com	888 654 7333

DISPONIBIL DE ASEMENEA:

Manualul de lucru individual/studiu este o unealtă care să vă ajute să evaluați singuri dacă înțelegeți sau nu cartea Străinul. El include trimiteri biblice suplimentare legate de capitolul studiat, precum și teste grilă, întrebări cu răspuns la alegere, întrebări cu răspuns tip Adevărat/Fals, propoziții incomplete și rebusuri. Manualul de studiu învață, de asemenea, cum poate fi găsit un verset biblic indicat.

GOODSEED® International este o organizație non-profit care există pentru a comunica în mod clar conținutul acestei cărți în limba curentă și în alte limbi. Vă invităm să ne contactați dacă doriți să aflați informații despre proiecte și traduceri aflate în curs.

GOODSEED® International

P. O. Box 3704
Olds, AB T4H 1P5
CANADA
Bus: 403 556-9955
Fax: 403 556-9950
info@goodseed.com

Pentru a obține copii suplimentare ale
acestei cărți, consultați pagina 309.

GOODSEED, THE EMMAUS ROAD MESSAGE, BONNESEMENCE și elementele grafice carte/frunză sunt mărci înregistrate ale GOODSEED International.

**Străinul avea
un mesaj ...**

**... pentru
persoana care
nu știe nimic
despre cea mai
vândută carte
din lume—
Biblia,**

**... și pentru
cei care vor să
știe mai mult.**

A fost numită "cea mai greșit înțeleasă carte din istorie."

S-au purtat războaie în numele ei, scandaluri s-au precipitat din cauza ei, politica a fost modelată și remodelată la cuvântul ei. Teologii au apărat-o dar au și ponegrit-o. Scepticii au făcut la fel. Dacă ești un reprezentant obișnuit al rasei umane, ai fost deseori uimit de toată tevatura pe seama Bibliei. Dar rămâne o întrebare: "Ce spunea ea cu adevărat?"

Aceasta este o carte care explică cele mai importante teme din Biblie într-un mod clar și logic. Fără să se concentreze pe o singură parte – pierzând din vedere întregul – autorul leagă laolaltă într-un mod cronologic întregul text ca o mare dramă universală, privind evenimentele din perspectiva celor care au experimentat scrierea istoriei. Rezultatele sunt uneori comice, alteori înspăimântătoare – dar întotdeauna în acord cu ce spune textul.

Când veți termina de citit această carte, s-ar putea să vă descoperiți crezând "Cartea" mai mult ca niciodată. Sau este posibil să alegeți să nu o credeți. Abordarea obiectivă a autorului lasă această decizie la latitudinea fiecăruia.

John Cross este lector, scriitor, fotograf și familist. De-a lungul anilor interesele lui au inclus pescuitul, drumețiile, alpinismul, canotajul, navigația, pilotajul, scufundările și radiofonia pentru amatori. Printre altele el a scris și regizat cinci filme ce au fost premiate. El a trăit și lucrat în trei țări, dar a vizitat alte douăzeci și unu. Timp te câțiva ani a trăit în Papua Noua Guinee. Dar nici o pasiune nu a egalat dorința lui de a explica "Cartea" într-un mod simplu. John și familia lui sunt originari din Canada.

ISBN 978-1-980082-10-9

1 0 0 0 0

9 781980 082101

goodseed
see · hear · understand